

DEVİRİM YOLUNDA İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Sayı:2001-01 **6** * Yıl:1 * 6-19 Temmuz 2001 * 15 Günlük Devrimci-Sosyalist Gazete * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Geleceğine sahip çık! Direnişi sahiplen!

Tutsakların taleplerini ortaklaşmasına devletten yanıt: Her türlü yöntemi deneyerek kıramadığı direnişi şimdi de “ceza ertelemesi” adı altında tutsakları tahliye ederek kırmaya çalışıyor.

Devletin bu saldırısına karşı tutsaklar Ölüm Orucu ekipleriyle direnişi büyütüyorlar. Dışarda ise tutsak yakınları, devrimci-demokratik kurum ve kuruluşlar, tutsakların taleplerini dillendiriyorlar. 15 Temmuz 2001 tarihinde İstanbul Abide-i Hürriyet Meydanı'nda “Yaşam Hakkına Saygı, Ölümleri Durdurun” mitingi çağrısı yapıldı.

Günler, aylar mevsimler ... 8 ayı geçen direniş tüm saldırılara rağmen sürdürülüyor. Devlet direnişi kıramak için, zorla müdahale ederek sakat bıraktığı tutsakları “hapisane koşullarında tedavileri mümkün değil” gerekçesiyle tahliye etmeye başladı. Böylelikle devlet direnişçileri nicel olarak azaltıp, direnişin etkisini kırmak istiyor. Böylelikle devlet gerçek yüzünü gizlemeye ve kendisine insanım diyenlerden gelen tepkileri en aza indirmek istiyor. Böylelikle devlet yenilgisini geciktirmek istiyor.

İşçi-köylü'den

MGK'nın kabusunu gerçeğe dönüştürelim
Direne direne kazanalım

TC. nin gerçek anlamda yöneticisi konumunda olan MGK (Milli Güvenlik Kurulu)'nun, 29 Haziran 2001 tarihinde yapılan aylık olağan toplantısında “sosyal patlama” uyarısında bulunuluyor. Kurula MİT ve Emniyet Birimleri tarafında sunulan “güvenlik” ile ilgili raporda “uygulanmakta olan ekonomik programın geniş halk kesimlerinin daha fazla yoksullaşmasına yol açtığına” vurgu yapılarak, piyonlarına ezilen yığınların sorunlarını iyileştirme yönünde önlemler alması “tavsiye” ediliyor.

Hiç kuşkusuz MGK'nın “tavsiye” niteliğinde ilettiği önerilerin emekçi halkımızın iyiliği yönünde olmayacağını bilincinde olmak gerekir. Egemen sınıflar ve onların gerçek temsilcisi olan MGK, uygulanan ekonomik politikaların nasıl sonuçlar doğuracağını şimdiden hesaplıyor.

Devamı 30'da

Direnene kazanır!

Siyasi ve ekonomik kriz içerisinde çırpınan devlet IMF talimatları doğrultusunda, “Sahte Sendika Yasası”nı meclisten geçirdi.

Yurdun dört bir yanında “Sahte Sendika Yasası”nı protesto eden emekçi memurlara devletin kolluk güçleri saldırı.

Sivas katliamı 8. yılında yapılan etkinliklerle lanetlendi. Protesto eyleminde faşizme ve tecrit hücrelerine lanet yağdı. Ankara mitinginden bir görüntü.

ÖZGÜRCE

Acıların nedenini görmeyenler çözümündede doğruyu yakalayamazlar
Sayfa 7'de

KOLEKTİF

Güvenliğimizin önlemi olarak nöbetin sorumlulukla ilişkisi Somut bir sorumsuzluğa ilişkin bir özeleştirisi örneği
Sayfa 19'da

YAŞAMIN DİLİ

İki şeye ihtiyacımız var
Sayfa 21'de

NEHİR

“Bağımsızlık”, “demokrasi”, “Bağırsak” üçlemi
Sayfa 23'de

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza çektiler acının bırakmadığı, sömürge Valisi gibi davranan Kemal Derviş'in denetiminde ülkede satılmadık bir karış yer kalmadığı, işçilere "TİS" görüşmelerinde "0" zam dayatıldığı, hak alma araçları olan grevlerinin ertelendiği, kamu emekçilerine dayatılan ve örgütsüzleştirilmenin bir ayağı olan "Sahte Sendika Yasası"nın meclisten geçirildiği, tarımın tasfiyesi ile köylülüğün yok edilmeyle çalışıldığı, üniversite gençliğinin polis-idare-YÖK kıskacında ezildiği, liseli gençliğin AOBP uygulamasıyla üniversitelerde sokulmadığı, bankaların hortumlandığı, hergün zamların ve vergilerin arttığı, Kürdistan'da ve Karadeniz'de sürdürülen operasyonlarda baskı ve zulmün had safhaya çıktığı,

Genel Yayın Yönetmenimiz Memik Horuz Tutuklandı

Susmayacağız!

esnafın kepenk kapatıldığı zenginin daha zenginleştiği fakirin daha da fakirleştiği bir ortamda insanların binleşmesi için mücadele yürüten gazetemize yönelik baskılarda her gün artıyor. Ankara'da 4 çalışanımızın tutuklanmasından sonra Genel Yayın Yönetmenimiz Memik Horuz'da 24.06.2001 tarihinde tutuklanarak Tokat Kapalı Hapishanesi'ne konuldu.

18 Haziran 2001'de İstanbul Çemberlitaş'ta gözaltına alınıp Tokat'a götürülen ve burada İl Jandarma Alay Komutanlığı'nda 6 gün boyunca gözleri bağlı ve 24 saat yüksek sesle "müzik" dinlettirip uykusuz bırakılarak yoğun bir psikolojik işkenceye maruz

kalan Memik Horuz, itirafçı Erol Çetin'in ifadeleri gerekçe gösterilerek hukuksuz bir şekilde tutuklanmıştır.

Tutuklanmaya gerekçe olarak Kasım 2000 tarihinde Yeni Demokrasi Yolunda Özgür Gelecek gazetesinde yayınlanan ve yurtdışı muhabirimiz Zeki Uygun tarafından kaleme alınan "Karadeniz Dağlarında TKP/ML-TIKKO gerillalarıyla 2 hafta" başlıklı röportajı, itirafçı Erol Çetin'in Horuz'u kastedererek "röportajı yapan kişi buydu" demesidir. Konuyla ilgili olarak gazete çalışanlarımız İHD İstanbul Şubesi'nde 27 Haziran Çarşamba günü bir basın açıklaması düzenledi. Saat 12:15'de başlayan basın açıklamasında

basın metnini okuyan Memik Horuz'un eşi Seza Mis Horuz; bu saldırının, bir yanı sıra hak arayan, gerçekleri dile getiren, bu sömürü, zulüm sistemine muhalif olan herkese bir gözdağı iken diğer yanı sıra sürekli "20'sinde sosyalist, 30'unda sosyal demokrat, 40'ında ise kapitalist olunur" sözlerini tekrarlayan devletin temsilcileri, 43 yaşında birinin hala sosyalizmi savunmasına tahammülsüzlüğü ve sosyalizme karşı duyduğu korku olduğunu vurguladı.

Açıklamada ayrıca "sosyalizm gerçeğini savunanlara karşı komplolarınız ya da onları F tipi zindanlarda

sesiz ölüme mahkum etmeniz, çıkmazınıza asla çare olamayacaktır" denildi.

Gazetemize yönelik tüm baskılar bizleri yıldırılmamış ve hiç bir zaman yıldırılmayacaktır. Halkın gazetesi İşçi Köylü'yü halk mutlaka savunur ve emekçi halkımız var oldukça bizde var olacağız.

Genel Yayın yönetmenimizin gözaltına alınması ve tutuklanması yurtdışında da büyük bir tepkiyle karşılandı. "Memik Horuz Derhal serbest bırakılsın" adı altında imza kampanyası başlatılan okurlarımız Adalet ve İçişleri Bakanlığı'na faks yağmuruna tuttu. Bu arada 29 Haziran 2001 tarihinde bir basın toplantısı düzenleyen Alman milletvekili Ulla Jelpke Memik Horuz'un derhal serbest bırakılmasını talep etti.

Ölüm ve ötekiler

insanca yaşamak adına, hem de yaşamın en barbar saldırılar ile gizli tutulmaya çalışıldığı mekanlarda, öterek bir felsefedir inadına savunulan.

Hiç bir şekilde ölüme saplantılı değildir ölenler. Bilakis ölmek pahasına, hayatı ve güzel olanı, en cüretkar, yüce şekilde bilince kazıyan ve bazen ölmenin bile sinsisi öldürme teorilerini parçalayacak tek silah olduğunu savuranlardır suratımıza...

Ya ötekiler.. Yani biz! Sokakta, tarlada, fabrikada, deste, sırada. Ne güzel söyler Ahmed Arif; sırada...

Yani biz, ötekiler, ve belki de tek mutlak olan hayattaş sıradakiler, yani bizler.

Artık yeter! Uykularımız kaçmalı. Her yediği-

miz lokmanın "emeğe yoksa saygımız" utancı olmalı bizde.

Ölüyorlardı bir bir... Ölüyorlar artık onar onar....

Güzel olanı yani yaşamı kutsamak adına içimizden çıkıp bizim için kendileri olarak ölüyorlar. Bizler ise hala çıkamadıysak bugüne kadar ARTIK YETER!!! Çıkmalıyız ötekiler olmaktan

Unutmayalım ki kirli bir yaşamı izole edilmiş en ak yüzlü çocuklarıdır ölenler. Bunun ötesi yok!

Yurdakul Önder Y.

Uzun yıllardır gazetecilik yapan Halkların Ulus-

lararası Mücadele Ligi Başkan Yardımcısı Memik Horuz ve yeğeni Serap Horuz 18 Haziran 2001 de İstanbul Çemberlitaş'da gözaltına alınmışlar.

Memik Horuz şu anda aleyhinde ifade bulunduğu gerekçesiyle Tokat İl Jandarma Komutanlığı'na götürülmüştür. Memik Horuz çıkarıldığı mahkemede tutuklanarak Tokat Hapishanesine konulmuştur.

Bütün HUML katılımı örgütlerini ve tüm demokratik ve anti-emperyalist güçleri Türkiye'deki rejimi ve bir HUML görevlisinin tutuklanmasını protesto için seslerini yükseltmeye çağırıyoruz.

Türk devletinin geçmişten beri süregelen siyasi tutsaklara karşı zalimce muamelesinde, gözaltında sistemli işkencelerde ve 2000 yılı Aralık'da siyasi tutsaklara karşı katliamında ve şu anda siyasi tutsakların F tipi cezaevlerine karşı sürdürdüğü mücadele ve direnişe uyguladığı baskılarında da tanık olduğu gibi Me-

Acil Çağrı

Memik Horuz'un hayatı ciddi tehlike altındadır.

HUML Koordinasyon Grubu bütün katılımcı organizasyonları;

Uygun olan her alanda Memik Horuz'un güvenliğine ve sağlığına dair kaygılarını ifade etmeye, harekete geçip HUML Başkan Yardımcısı Memik Horuz'un koşulsuz ve derhal serbest bırakılması için ellerinden geleni yapmaya çağırılmaktadır.

HALKLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE LİĞİ ULUSLARARASI KOORDİNASYON GRUBU

Lütfen ilgili mektuplarınızı bulunduğunuz ülkenin Türkiye Konsolosluklarına ve aşağıda ki Türkiye Cumhuriyeti makamlarına fakslatınız.

İşleri Bakanlığı: 0090 312418 17 95
Adalet Bakanlığı: 0090 312 417 39 54-415 45 19

Lütfen fakslarınızın bir fotokopisini HUML adresine gönderiniz.
Faks: 0031 30 23 22 989

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HORUZ**
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT

ISSN. 1303-0299

Hesap Numaraları: Sema Gül
Ziraat Bankası Aksaray Şb.
Yurtdışı hesap no: 0751 0003 0003 1868 121
Yurtdışı DM hesap no: 301009-259546
Emlak Bankası Atatürk Bulvarı Şb.
Fr. Fr. hesap no: 001 0423
Vakıfbank Valide Sultan Şb.
Avusturya Şilini hesap no: 345-4012031

Abone Koşulları:
6 aylık: 10.200.000 1 yıllık: 20.400.000
Not: Posta ücretleri dahildir.

elektronik posta adresimiz:
umutyayimcilik@superonline.com

Direniş sürüyor

SAHTE SENDİKA YASASI GERİ ÇEKİLSİN

Siyasi ve ekonomik kriz içerisinde çırpınan TC IMF ve Dünya Bankası patentli politikaları bir an önce yürürlüğe sokmaya çalışıyor. TC, içinde bulunduğu krizi aşmak için(!) IMF'nin kendisine vermeye taahhüt ettiği kredileri alabilmek amacıyla halkı açlıktan öldürme pahasına efendilerinin istediği şekilde ülkeyi emperyalist tekellerin arenasına haline getiriyor. Tarımın Tasfiyesi, Tekel, Telekom Yasası'nı vb. yasaları büyük bir hızla meclisten geçiren-geçirmeye çalışan devlet, 25 Haziran da emekçilerin Sahte Sendika Yasası dedikleri yasayı meclisten geçirdi. Yasanın mecliste ki görüşmeleri esnasında ve sonrasında kamu emekçileri yasaya karşı tepkilerini çok açık bir şekilde gösterdiler. Ülkenin birçok yerinde kamu emekçileri meydanlara çıkarak haklarını aradılar.

KAMU EMEKÇİLERİ ALANLARDA DİRENİŞİ SÜRDÜRÜYOR!

Ankara: Sahte Sendika Yasası'nın meclis gündemine alınarak görüşülmeye başlamasından itibaren eylemlerini sürdüren kamu emekçileri 22 Haziran Cuma günü Kızılay Güvenpark'ta bir kez daha biraraya geldiler. Ankara'nın dışından gelen emekçilerinde katıldığı eylemde Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesi, Kültür-Sen, SES Ankara Şubesi imzalı pankartlar ve "Sahte yasa değil grevli, toplu sözleşmeli, özgürlükçü, demokratik sendika yasa tasarısı istiyoruz" KESK imzalı pankart açıldı. Saat 11:00'den başlayarak 8.5 saat süren oturma eylemi boyunca emekçiler haykırdıkları sloganlarla Sahte Sendika Yasası'na geçit vermeyeceklerini söylediler. "Direne direne kazanacağız", "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "IMF tipi yaşama hayır" sloganlarının sıkça haykırıldığı eylemde bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, Sahte Sendika Yasa tasarısına karşı KESK'in kararlılığını sürdüreceğini ve yasa geri çekilinceye kadar alanları terketmeyeceklerini söyledi.

Mecliste yeterli çoğunluk sağlanamayarak görüşülmesi 25 Haziran'a ertelenen Sahte

Sendika Yasası'na karşı KESK MYK ve GYK'sı tasarı geri çekilene kadar alanları terketmeme kararı aldı. 2 bine yakın kamu emekçisine kararın duyurulmasının ardından yasanın görüşüleceği güne kadar alanlarda buluşmak üzere dağıldı. Alınan eylem kararları doğrultusunda emekçiler 23-24 Haziran günlerinde de Güvenpark'ta oturma eylemine devam ettiler. 13:00-15:00 saatleri arasında eylemlerini sürdüren kamu emekçileri sloganlarla, alkışlarla, ıslıklarla yasakçı yasayı protesto ettiler. İlk güne oranla ikinci ve üçüncü günde eylem katılımı düşük olduğu gözlemlendi.

Eylemler süresince sahte sendikanın yasa laşması için devlete destek veren Türkiye Kamu-Sen, emekçiler tarafından protesto edildi. Kamu-Sen'in kuruluş etkinliğine katılan MHP'li bakan Osman Durmuş'un KESK'in eylemlerini hedef alan konuşmaları kürsüden yapılan konuşmalarla, alkış ve ıslıklarla protesto edilirken, emekçiler "Çeteler halka hesap verecek" sloganını haykırdılar.

Hapishanelerde yaşanan tecrit ve izolasyona son verilmesi, ölümlerin durdurulması yönünde kürsüden yapılan konuşmalarla ÖO'ları eylemin gündemine taşınırken "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun", "Yeni ölümler istemiyoruz" sloganları atıldı.

PANZERLİ, GAZ BOMBALI SALDIRIYA KARŞI KARARLILIK

Kamu emekçileri "Grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkı" yok sayan Sahte Sendika Yasası'nın mecliste görüşülmeye başlamasıyla birlikte emekçiler 25 Haziran'da Güvenpark'ta bir kez daha toplanmaya başladılar. Ziya Gökalp Caddesi'nden sloganlarla yürüyerek saat 15:00'ten itibaren oturma eylemine başlayan kamu emekçileri yakıcı sığa rağmen protestolarını sürdürdüler. Saat 17:00 sıralarında yasakçı yasanın mecliste görüşülme ye başlanmasıyla birlikte kamu emekçileri hareketlenmeye başladı. KESK Genel Başkanı Sami Evren'in Başbakanla görüşmek için başbakanlığa gideceklerini açıklaması üzerine

25 Haziran KESK Ankara eylemi

Atatürk Bulvarı emekçiler tarafından trafiğe kesilerek meclis istikametine doğru yürüyüşe geçildi. Yasanın mecliste görüşülmeye başlamasıyla birlikte sayıları da kısa süreden artan emekçilerin öni panzerlerle barikat oluşturularak polis tarafından kesildi.

Emekçiler polis barikatını alkışlarla ve ıslıklarla protesto ederek oturma eylemini barikatın önünde sürdürmeye başladılar. Polisin sürekli müdahale edeceği yönündeki anonsuna "Faşizme karşı omuz omuza", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla karşılık verildi. Emekçiler polisin gaz bombalı saldırısını etkisizleştirmek amacıyla hazırlıklı çıktılar bu kez alana. Alanda emekçilere gaz maskesi ve gazın etkisini azaltma özelliği olduğu için limon dağıtıldı. Yasanın meclisten onaylanarak geçtiği haberinin gelmesi üzerine emekçilerin protestoları daha da yoğunlaştı. "Yasa meclisten geri çekilsin", "Sahte Sendika Yasası'na hayır", "IMF uşağı hükümet istifa" sloganlarını haykıran emekçiler polisin anonsunu yine ıslıklarla, sloganlarla yanıtlarken barikatın önüne doğru sıklıkla başladılar. Emekçilere polis, panzerden sıkılan boyalı suyla saldırmaya başladı. Daha da kenetlenen emekçiler dağılmayarak panzerli saldırıya şişelerle ve taşlarla karşılık verdiler. 10 dakika süreyle 8 panzerden sıkılan suyla dağıtılamayan emekçilere bu kez de gaz bombalı ve coplu saldırı başladı. Onlarca

gaz bombasının etkisiyle dağılarak Kızılay'ın dört bir yanına yönelen emekçiler birçok yerde yolları trafiğe kapattı. Kitlenin büyük çoğunluğunun Sakarya Caddesi'nde tekrar toplanması üzerine diğer yönlere dağılan emekçilerde Sakarya'ya yöneldi. Sakarya'da toplanan emekçilere de gaz bombalı saldırısını sürdüren polis onlarca emekçiyi de vahşice döverek yaraladı. **Selim Bozyiğit**, Serdar Ünal Çağır adlı emekçiler ise ağır yaralı vaziyette hastanede tedavi altında tutulmaktadır. Saldırı sırasında dövülerek gözaltına alınan 15 emekçi bir gün sonra öğlen serbest bırakılırken uğradıkları saldırıyla ilgili 27 Haziran'da savcılığa suç duyurusunda bulundular.

Saldırının yaşandığı gün akşam saat 21:00'de Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde KESK yöneticileri bir basın açıklaması düzenleyerek gaz bombalı saldırıyı protesto ettiler. 26 Haziran da yine Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde saat 12:00'de yapılan açıklamada konuşan KESK Başkanı Sami Evren yasanın oldu bittiye getirilerek hızla meclisten geçirildiğini, MHP'nin ve Kamu-Sen'in isteği doğrultusunda yasakçı yasanın çıkarıldığını ifade etti. KESK'in her türlü baskıya, yıldırma, yasakçı yasalara karşı mücadelesini sürdüreceğini belirten Evren, KESK'in yürüyüşünün grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkı elde edene kadar süreceğini söyledi.

Kamu-Sen ile siyasi iktidar kol kola

25 Haziran KESK Ankara eylemi

İstanbul: 22 Haziran'da Taksim Mis Sokak'ta bir araya gelen 300'ü aşkın kamu emekçisi, yaklaşık bir buçuk saat oturma eylemi yaptı. Eyleme tutsak aileleri de destek verdi. Sık sık "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Direne direne kazanacağız", "IMF tipi yaşama hayır", "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganları atılan eylemde konuşma yapan KESK Genel Sekreteri Sevil Erol, Kamu-Sen ile siyasi iktidarın kol kola ol-

duğunu vurgulayarak, "KESK'in arkasında siyasi iktidar değil, onbinlerce onurlu insan var" dedi. Sahte Sendika Yasası'nın 25 Haziran 2001'de Meclis Genel Kurulu'nda gündeme alındığı saatlerde, İstanbul KESK Genel Merkezi önünde toplanmaya başlayan kamu emekçileri saat 18:00'de Unkapanı Atatürk Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyüşe geçtiler.

Sahte Sendika Yasası'na Hayır
"Direne direne kazanacağız" sloganlarını atarak yürüyen kamu emekçilerinin öni sık sık polis tarafından kesildi. Polis, emekçilere saldırıya da yürüyüşü engelleyemedi. Daha sonra Fatih Fevzi Paşa

Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüyüşlerine devam eden KESK üyeleri buradan DSP ilçe binası önüne gelerek oturma eylemi yaptılar. 400'ü aşkın kamu emekçisinin bir araya geldiği eylemde BES 2 No'lu Şube Başkanı Gülperi Çatak bir konuşma yaptı. Eylem 21:00'de sona erdi.

Sahte Sendikayı Tanımayız

26 Haziran 2001'de Sahte Sendika Yasası'nın mecliste kabulünden sonra İstanbul'da KESK Genel Merkezi önünde toplanan kamu emekçileri "Sahte Sendikayı tanımayız" "Çeteci Kamu-Sen hesap verecek" vb. sloganlar atılan eylemde KESK Genel Sekreteri Sevil Erol bir konuşma yaptı. Bu yasayla KESK'in boynunu eğemeyeceklerini belirten Erol, mücadeleleriyle yasakçı yasadaki yasaları uygulamayacaklarını ifade etti.

"KAMU EMEKÇİLERİNE VAHŞİ SALDIRI"

Samsun: Sahte Sendika Yasası'nın mecliste görüşülmeye başlandığı andan itibaren Samsun'da da Süleymaniye Geçidi'nde biraraya gelerek oturma eylemi yapan kamu emekçilerine polis saldırı. 25 Haziran 2001 tarihinde saat 18:30 biraraya gelen emekçiler iki saat oturma eylemi yaptıktan sonra polisin saldırısına maruz kaldı ve yaşanan olaylar sırasında 32 emekçi gözaltına alındı. Sahte Sendika Yasa Tasarısı'nın mecliste görüşülmeye başlanmasını protesto eden ve sık sık çeşitli sloganlarla tepkilerini dile getiren emekçilere çevredeki halkta destek verdi. Tasarı geri çekilene kadar eylemlerini sürdürmekte kararlı olan emekçilerin bu kararlılıklarına tahammül edemeyen polisler iki saatlik bir eylemin ardından kitleye azgınca saldırarak emekçileri yaka

paça gözaltına almaya başladı. Bu arada onlarca kamu emekçisi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Gözaltına alınan 32 emekçi gece geç saatlerde bırakıldı.

27 Haziran 2001 tarihinde saat 12:30'da aynı yerde tekrar biraraya gelen kamu emekçileri hem saldırıyı hem de yasanın kabulünü protesto etmek istedi. Ancak tahammülsüzlüğü devam eden polis eylemin izinsiz olduğunu iddia edip kamu emekçilerini saldırarak dağıtmaya çalıştı. Saldırıya sloganlarla karşılık veren kamu emekçilerinden 5 kişi bu arada gözaltına alındı. Kamu emekçileri yaşanan bu saldırıyı Eğitim-Sen'de yaptıkları açıklama ile protesto ettiler. Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

Sahte Sendika Yasası meclisten geçti

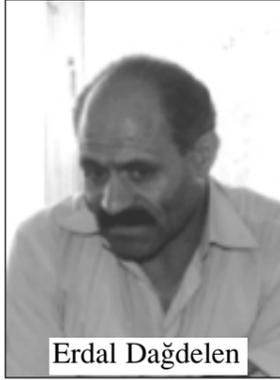
İbrahim Kudış

Meclisten geçirilen Sahte Sendika Yasası'na ilişkin KESK Eğitim Sekreteri **İbrahim Kudış** ve SES Aksaray Şube Örgütlenme Sekreteri **Erdal Dağdelen**'in görüşlerini

aldık.

İbrahim Kudış: Meclisten çıkarılan bizim sahte dediğimiz sendika yasası, yasakçı bir yasadır. 11 yıllık sürecimiz içerisinde sendikalarımızın kapatılmasından tutun da birçok adli ve idari cezalarla karşı karşıya kalmamızın hepsini bütünlüklü olarak değerlendirdiğimizde bu mücadelenin kızgınlaşmasını ya da bir noktada kırılmasını hedefleyen saldırılar ve sorunlar olarak değerlendiriyorum. Diğer yandan gerek Türkiye işçi sınıfının mücadelesine katkı anlamında gerekse sol, sosyalist muhalefet açısından KESK'in önemli işlevler gördüğünü düşünüyorum. Bizim demokrasi, demokratik istem, ülkenin demokratikleşmesi noktasında KESK'in nefes borusu olmasını hazmedemeyen ve bununla bir yerde tıkamaya çalışan bir tutum olarak ifade edebiliriz. Mücadelemizin bütün baskılara, engellemelere rağmen kırılmadığını belli süreçlerde ivme kazanarak büyüdüğünü hissediyor, gören ve bütün baskılara engellere rağmen kitleler içinde vücut bulan bu hareketi yasalar içerisinde hap-

setme anlayışıdır. **Biz bu yasayı açacağız.** Mücadelenin her zaman aynı şekilde devam etmediğini inşiler ve çalkışlarla tarih içinde sonuçlanacağını biliyoruz. Yasanın geçmesini de mücadelenin, sürecimizin bir kesiti olarak bakıyoruz. Bundan dolayı bizim mücadelemiz daha büyük bir inançla kararlılıkla daha da kitlesel boyut kazanarak daha büyük sarsıntılar gerçekleştirme sürecidir. Biz bir taraftan bu yasayı açacak, hedefimizi net bir şekilde önümüze koyarak kendimizin etrafındaki değişik toplumsal muhalefetle, işçi sınıfıyla, demokratik dost kuruluşlarla, demokratik kitle örgütleriyle belli bir eksende mücadelemizi sürdüreceğiz. **Grevli, toplu sözleşmeli sendi-**

Erdal Dağdelen

ka yasasının geçmesinin yolu sınıf bileşenleriyle birlikte mücadeleden geçtiğini biliyoruz.

Erdal Dağdelen: Bu yasa ta-

sarısı, biliyorsunuz 2 yıl önce meclise geldi. O dönemde bir dizi eylemler oldu. Bu döneme göre biraz daha canlı eylemler sergilendi. KESK bu dönem programlı bir eylem örgütleyemedi. Gününbirlik politika izledi. Gününbirlik politika izlediği içinde hükümet bizi belli bir süre bastırmaya, yormaya yönelik bir taktik izledi. Bu taktiğinde de başarılı oldu. Biz çok görkemli bir Ankara mitingi yaptık. Hemen onun ardından iş bırakma yapabi-

lirdik. Yapılmadı, belirsiz günlere bırakıldı. Çoğu iş kolu iş bırakma kararına karşı iş bırakmadı. Bir de biz Türkiye Kamu-Sen'i kamu çalışanlarının sendikalaşmasını yapabilecek bir örgüt değil de daha çok kontra, kamu çalışanlarının sendikalaşmasını engelleyecek, devlete yan görev yapan bir kuruluş olarak değerlendirmiyoruz. Ama ne yazık ki KESK, Türkiye Kamu-Sen'le 6'lı konfederasyonda imza kullanarak ona bir emek örgütü imajını kazandırdı. Biz o dönem buna karşı çıkmıştık, bu dönem haklı çıktık ama örgütümüz zarar etti. Bugün Türkiye Kamu-Sen tabela sendikacılığını kabul ettiği için, toplu sözleşmeden vazgeçtiği için teşhir etmeye çalışılıyor. Bu da iki yüzlülüğün daha farklı bir ifadesidir. Önce çalışanların örgütü görüp birlikte imza kullanmak, sonra çalışanların örgütü olmadığını demek bence doğru bir mantık değil.

Bu yasa bizim şu anki fiili durumu-muzdan çok daha geri. Yasaklarla çevrili bir yasa. Yasada işyerlerindeki temsilciliklerin faaliyetinden ya da işyerindeki olumsuzluklara karşı idareyle tartışabilecek görüşülebilecek pazarlık yapılabilecek sendikal maddelere kadar, üye alınmasına kadar engellemeler var. Mesala bizde, sağlık alanında kamu çalışanlarının aday memur değil, asaleti onaylandıktan sonra üye olabileceği var. Özelleştirmelerden dolayı kadrolu elemanlarımız azalırken sözleşmeli çalışanlar çoğalıyor. Onları üye yapamayacak durumundayız. Askeri işyerlerinde örgütlü Asim-Sen ve infaz koruma memuru, adliye çalışanlarının örgütlü olduğu Yargı-Sen'in sendika hakları geri alınıyor. Yetkili sendikalar konusunda sorun var. Burada devlet kendi eliyle Türkiye Kamu-Sen'in örgütlülüğünü yaygınlaştırmaya çalışıyor.

İşçi sınıfına yönelik özelleştirme saldırısı tüm hızıyla yaşanırken, kamu emekçileri sendikaları aracılığıyla onlara yardımcı olmadık. Ölüm Oruçları var, en azından demokratik sendikal örgütçü olmaktan dolayı bile olması gerekenleri çokça yapamadı. SES ne yaptı? SES zaman zaman Türk Tabipler Birliği'yle birlikte bir duruş sergilemeye çalıştı ama pratikte pek birşey örgütleyemedi. Bugün KESK fiili hakları elinden alınmayla karşı karşıya. **Kendisi diğer kesimlerle ortak duruş sergileyemediği için yalnız kaldı.** Devlet politikalarını hayata geçirebilmek için egemen sınıfın çıkarlarını koruyabilmek için her koşulda ortak duruş sergileyebilirler. Devlet karşısında sömürülen, ezilen, sokakta katledilen kesimlerle daha çok kendi aralarında dayanışmayı sağlayamayıp, ortak duruş sergilememektedir.

KESK hem "sürecimiz devam ediyor" diyor aynı zamanda Cumhurbaşkanına umut bağlamış durumda. KESK nasıl ki KESK'i oluşturan çalışanlar 89-90'da bu ülkede yasa bile olmadan ulusal sözleşmeleri kullanıp grev yapabilmişse, hatta bazı işkollarında toplu sözleşme yapabildiyse, iş bırakabildiyse bugün de aynısını yapmak durumunda. **KESK bu yasakçı yasayı fiili mücadeleyle ortadan kaldırmak durumunda.** Biz bir taraftan bu yasanın, Türk Kamu-Sen'in teşhirini yaparken diğer taraftan da üye kaydetme çalışmalarına hız vereceğiz. Grevli, toplu sözleşmeli özgürlükçü bir sendika hedefimiz devam edecek. **Kesinlikle geri adım atmamız söz konusu değil.** Onlar sınırlamaya çalışsalar bile, onların toplu görüşme dediği o olumsuz durumu direncimizle, boykotlarımız, eylemlerimizle fiili olarak toplu sözleşmeye çevirmek için mücadeleye devam edeceğiz.

Hak mücadeleye alınır

Bursa: 25 Haziran günü Sahte Sendika Yasası'nın IMF meclisinde görüşmeye başlandığı saatlerde, Bursa Kamu Emekçileri de Eğitim-Sen Şubesi önünde toplanarak, KESK Şubeler Platformu ve "Sahte sendika yasasına hayır" pankartların açarak alkış ve sloganlarla Heykel Caddesi'ne doğru yürüdüler. Heykel Caddesi'nde bulunan Atatürk büstü önünde oturan emekçileri polis ablukaya aldı. SES Şube Başkanı burada yasa ile ilgili bir konuşma yaparak tepkilerini dile getirdi. Polisin buradan kalkmaları için sendika yöneticilerini uyar-maları üzerine kamu emekçileri Orhangazi Parkı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Emekçiler, Orhangazi Parkı'nda tekrar alkış ve sloganlarla oturma eylemine devam etti. Burada da polis kitleyi abluka altına aldı. Polisin sendika

yöneticilerini eylemin bitirilmesi yönünde uyarmaları üzerine, sendika yöneticileri polislin karşısında net bir tavır sergilemeyip eylemi bitirerek dağıldılar.

Adana: Emekçiler alanlara çıkarak yasakçı yasayı protesto ettiler. Eylem, basın açıklamalarına kapalı olduğu bildirilen İnönü Parkı'nda yapıldı. 100'ü aşkın kamu emekçisinin biraraya geldiği eylemde KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Yaşar Durmuş bir konuşma yaptı.

Kocaeli: Saat 17:00'da Belediye İşhanı önünde toplanan 200'ü aşkın kamu emekçisi sahte sendikaya tepkilerini dile getirdiler.

Burada basına açıklaması yapan Eğitim-Sen Şube Başkanı Nihat Değer, bu yasanın 12 yıllık mücadeleyi yok edemeyeceğini belirterek, "Grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika olmaz" dedi.

Mersin: Taş Bina önünde toplanan kamu emekçileri burada bir saat oturma eylemi yaptılar. KESK Dönem sözcüsü Ferbaha Fırat yaptığı konuşmada mücadelelerini sonuna kadar götüreceklarini söyledi.

25 Haziran 2001'de KESK üyeleri Eskişehir Varan İş Merkezi önünde bir araya gelerek oturma eylemiyle meclis gündemindeki sahte sendika yasasını protesto ettiler.

MÜCADELEMİZ BUNDAN SONRADA DEVAM EDECEK

İzmir: 25 Haziran 2001 tarihinde Sahte Sendika Yasası'nın mecliste gündeme alınması üzerine birçok ilde olduğu gibi İzmir'de de kamu emekçileri yine alanlardaydı. Saat 18:00'de Konak'ta toplanan kitle, hükümeti protesto etmek amacıyla Basmane'deki DSP il binasına doğru yürüyüşe geçti. Polis, Fevzipaşa Bulvarı'nın başında barikat kurarak yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine emekçiler oturma eylemi başlattılar. Polis oturan emekçilerin etrafını çevirdi. Dışarıdan eyleme katılmak isteyenlere polis engel olunca emekçiler caddenin karşısında oturma eylemine başladı. Polis onlarında etrafını sardı. Kitle sık sık "Faşizme karşı omuz omuz", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını atıp türküler söylediler.

İki grubun biraraya gelmek istemesi üzerine polis barikati daha da genişletti. Emekçilerde barikata yüklenerek bir araya gelmeye çalıştılar. Bunun üzerine polis emekçilere saldırdı. Buna rağmen iki grup birleşmeyi başardı. Polisin saldırısı sonucu 10 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Birleşen emekçiler yolu trafiğe kapatarak tekrar oturma eylemine başladı. Eylem bu şekilde saat 21:00'e kadar devam etti. Yasanın Meclis'te kabul edildiği öğrenildikten sonra KESK

adına SES başkanı Mevlüt Ülgen bir açıklama yaptı. Ülgen mücadeleyi bitmediğini bundan sonrada devam edeceğini belirttiikten sonra kitle dağıldı.

Emekçiye kalkan eller kırılın

İzmir'de saldırıya uğrayan emekçilerden 7'si 27 Haziran 2001'de Konak'taki Cumhuriyet Savcılığı'na gidip suç duyurusunda bulundular. Arkadaşlarını yalnız bırakmayan kamu emekçileri de Konak Adliyesi'nin önündeydi. Suç duyurusundan önce kitle sık sık "Faşizme karşı omuz omuz", "Emekçiye kalkan eller kırılın", "Direne direne kazanacağız" vb. sloganları attılar. Burada KESK Dönem Sözcüsü Alim Murathan'da bir konuşma yaptı. Murathan, 25 Haziran'ın Birleşmiş Milletlerce Uluslararası İşkenceyi Önleme ve Dayanışma günü olduğunu belirterek bugünde kamu emekçilerine işkence yapıldığını söyledi. Konuşmasının devamında, suç duyurusunda bulunarak Türkiye'de hukuku arayacaklarını söyleyip "Sahte sendikacılar, kirli siyasetçilerle bizleri döverek, gaz bombaları eşliğinde sahneledikleri kirli oyunları bozacağız" dedi. Daha sonra KESK'in bu Sahte Sendika Yasası'nı hukuksal, demokratik ve meşru olan bütün yolları deneyerek geçersiz kılacağını belirtti.

25 Haziran KESK Ankara eylemi

Bütün ülke toprakları emperyalistlere satılıyor

Emperyalistlerin yaşadığı krizin faturası emekçi halkımıza çıkarılmaya devam ediyor. "Kurtarıcı" Kemal Derviş'in, IMF'nin öngördüğü şekilde uyguladığı politikalar, emekçi halkın yaşamını hergün biraz daha çekilmez hale getiriyor. IMF'nin istediği yasalar, milyonlarca insanın işinden ve yaşam olanaklarından yoksun kalması pahasına müthiş bir hızla meclisten onaylanarak geçiriliyor. IMF, kendisine olan borçlarının ödenmesi için yeniden borç vermeyi gündeme getirerek kendisine bağımlılığı daha da derinleştirirken, bunu da

binlerce işçi sokağa atılmakta... Patron ağa devleti, açlık ve yoksulluk içinde inleyen bir halkı hala kaynak olarak görebilmektedir. Şimdi de yaşanan ekonomik krizin "kaynak sıkıntısını" çözmek için Hazine arazilerinin satışa çıkarılmasını hedefleyen kanun tasarısı meclise sunuldu. Hazine taşınmazlarını elden çıkarılması, iç kaynak paketinin önemli bir ayağı olarak gündeme getirilmiştir. Binlerce dönüm arazinin, hazine arazisi olarak devletin elinde bulunması; yine, holdinglerin, büyük şirketlerin en verimli ve sulak alanlardaki binlerce dönüm ara-

ta Refah-Yol döneminde de doğrudan Başbakanlık tarafından çalışmaları sürdürülmüştü. Ancak önceki dönemlerde de, satışın istenilen şekilde gerçekleştirilmemiş olmasının nedeni, anayasal ve yasal engellerdi. Bugün ise TC devleti tarafından oluşturulan anayasadaki, hazine arazilerinin satışını engelleyen hükümler çiğnenerek hazine arazileri satışa çıkarılmıştır. Demek ki TC devleti, emperyalist efendilerine ve kendi çıkarlarına uygun düşmediğinde kendi yaptığı yasaları dahi çiğnemektedir.

Satışı yapılacak hazine arazileri Bakanlar Kurulu tarafından belirlenecek, satış ise oluşturulacak Hazine Taşınmaz Malları Satış Koordinasyonu Kurulu tarafından yapılacak. İl ve ilçelerde değer tespit komisyonları kurulacak. Değeri tespit edilen arazilerin satışı Satış Koordinasyonu Kurulu tarafından uygun görülecek bedel üzerinden ihaleye çıkarılarak gerçekleştirilecek. Yine 31 Aralık 2000 tarihinden önce üzerinde toplu yapılanma olan hazine arazileri yapı sahipleri ile bunların mirasçılara satılmak üzere belediyelere devrediliyor. 30 gün içerisinde ilk kullanıcıları tarafından satın alınmayan bu araziler, hazineye ait diğer taşınmazlar gibi değerlendirilerek satışa çıkarılacak. Emlak komisyonculuğuna ve arsa spekülörlüğüne soyunan devletin belediyelerle işbirliği yapması-

nın altında yatan gerçeklik ise üzerinde toplu yapılanma bulunan bu arazilerin değerini yükseltmek.

DEVLET, GECEKONDU SATIŞINDAN BÜYÜK RANT SAĞLAYACAK!

Her seçim döneminde yoksul gecekondu halkına tapu dağıtacağını vadeden siyasi partiler hükümette yer aldıklarında ise halkın gecekondu başına yıkılmışlardır. Onlarca iş makinesiyle, yüzlerce jandarma-polisiyle evleri başına yıkılarak sokakta bırakılan gecekondu sahiplerine, bugün fahiş fiyatlarla evlerini arsaları satılmak istenmektedir.

Milli Emlak, İTÜ, TÜBİTAK'ın yaptığı araştırmalara göre Türkiye'de 2-2.5 milyon gecekondu bulunmakta... Yarısının İstanbul'da, dördte birinin de Ankara'da bulunduğu gecekondu satışlarından devlet önemli bir rant elde etme peşindedir. Diğer yandan arazi mafyası tarafından parsellenerek satılmış hazine arazileri şimdi de devlet tarafından bir kez daha satılmak istenmektedir.

EMPERYALİZMİN İŞGALI YASAL KILIFA BÜRÜNDÜRÜLÜYOR!

Emperyalizmin talanına da fiili olarak açılan ülke toprakları iç kaynak yaratmak adına yabancı devletlere satılacak. Emperyalistlerin el değmedik yerini bırakmadığı ülkemizde, tapu sahibi olmak Dışişleri Bakanlığı

tarafından organize edilecek. Tapu konusunda yer alan, yabancılar için 30 hektar sınırlaması, yasa çerçevesinde fiili bir şekilde delinerek emperyalistlerin ülke topraklarını işgali yasal kılıfa büründürülmüş olacak.

EMPERYALİSTLERE PEŞKEŞ ÇEKİLMESİNE, PATRON AĞALARIN VE MAFYANIN TALANINA DUR DİYELİM!

Hazine arazilerinin satışından 5.5 milyar dolar gelir elde etmeyi hesap eden TC devleti, emperyalistlerin krizine çözüm yaratmak için önüne gelen her şeyi satmaktan geri durmuyor. Yaratılan tüm bu kölelik zincirini parçalayacak olan ise milyonlarca işçi emekçi ve köylünün ta kendisidir... Kölelik zincirini parçalayacak gücü açığa çıkarmanın yolu da örgütlenmekten geçmektedir.

Zinciri parçalama bilincini, örgütlülüğünü yaratacak olan ise Maoistlerdir. Zinciri parçalama cüretine sahip Proletarya Partisi'nin örgütlü gücüdür. Patron ağaların, mafyanın talanına, emperyalistlerin peşkeşine açılmış ülke topraklarının gerçek sahibi bu ülkenin ezilen yoksul halkıdır.

Öyleyse halkın örgütlü gücünü yaratalım. Topraklarımızın emperyalistlere peşkeş çekilmesine, patron ağaların ve mafyanın talanına dur diyelim.

Tapu konusunda yer alan, yabancılar için 30 hektar sınırlaması, yasa çerçevesinde fiili bir şekilde delinerek emperyalistlerin ülke topraklarını işgali yasal kılıfa büründürülmüş olacak.

efendi köle ilişkisinde olduğu gibi Türk egemen sınıflarına boyun eğdirerek yapıyor.

Krizin aşılması için kaynak yaratmaya çalışan devlet, arka arkaya yaptığı zamlarla- bu zam furyası bugün de devam etmektedir, halkın cebindeki son kuruşa dek almayı istemektedir. Tütün ve şeker yasalarının çıkmasıyla birlikte tarımın tasfiyesi daha da hızlandırılırken bu sektörde çalışan milyonlarca üretici ve işçi; açlığın ve yoksulluğun sınırında olan milyonlarca halkla aynı kaderi paylaşacaktır. Yine özelleştirmelerle, fabrika kapatmalarla, işten çıkarmalarla

ziyi elinde tutması, ülkemiz halkının toprak sorununu yakıcı bir şekilde yaşamasına neden olmuştur. Binlerce insanın bir dikili ağacının dahi olmadığı ülkemizde, toprak sorunu halkın gündeminde, acil çözüm bekleyen bir sorun olarak yakıcılığı korumaktadır. Holdinglere, büyük şirketlere değerinin çok altında fiyatlarla peşkeş çeken devlet, şimdi de emlak komisyonculuğuna soyunarak elindeki arazileri pazarlamak istiyor.

Bilindiği gibi "çözüm" önceki hükümetlerce de gündeme getirilmiş benzer hazırlıklar yine Maliye Bakanlığı'nca ve hat-

RTÜK yasasıyla muhalif basın susturulmak isteniyor

07. 06. 2001 kabul tarihli, 'Radyo ve Televizyonların Kuruluş ve Yayınları Hakkında Kanun, Basın Kanunu, Gelir Vergisi Kanunu ile Kurumlar Vergisi Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair 4767 sayılı kanun' Cumhurbaşkanının veto etmesi nedeniyle yürürlüğe giremedi.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, getirilmek istenen değişiklikler, basın yasasında (konumuzla ilgili olan kısmı basın yasası olduğu için) niteliksel anlamda farklılıklar getirmeyecekti. İçerik anlamında zaten kısıtlayıcı bir anlayışla hazırlanmış bir yasanın kimi yerlerinde değişiklik yaparak daha katı düzenlemeler getirmek, sadece sistemin, 'yürüttüğü baskıyı biraz daha arttırmaya ihtiyaç duyduğu' şeklinde açıklanabilir.

Tabi ki sorunu geçiştirmeci veya toptancı bir tarzda ele almamak gerekiyor. Sorunda belli oranda derinleşmek, sistemin tıkanma noktaları konusunda bizlere fikirler verecektir. Bu nedenle de öncelikle, neler değişecekti (yürürlüğe girseydi) ona bakmak gere-

kiyor.

-Değişiklik ile, basın yoluyla işlenen suçlarda sorumlu tutulan kişilerin artırılması hedeflenmiştir. Buna göre; yayın organının sahibi, yayıncı ve yine eğer yayın organının sahibi şirket veya tüzel kişi ise yönetim kurulu başkanı veya en üst yönetici birlikte müteselsilen ve müşterek sorumludurlar.

-Kişilik haklarına yönelik yayın yoluyla saldırı durumunda manevi tazminatın alt sınırı 10 milyar olacaktı.

-Basın yolu ile işlenen (sosyalist basının özellikle mahkum ettirildiği) suçları nedeniyle belirlenen para cezaları

Sistem şu anda, muhalif basın bir tarafa, sistem yanlısı basının kendi içerisindeki çatlaklara dahi tahammül edememektedir.

yaklaşık bin misli arttırılacaktı. Buna göre en az para cezası bir milyar, en yüksek para cezası 50 milyar liraya kadar çıkarılacaktı.

-Yine yasanın birçok bölümünde, ayrıntıda birçok kısıtlama getirilmesi

hesaplanmıştır. Yine basın yasasında var olan diğer kısıtlamaların genel mantık çerçevesinde korunması hesaplanmıştır.

Düşünce Özgürlüğü anayasada tanıyan bir hak olmasına rağmen, getirilen istisnalarla (kısıtlamalarla) işletilemez kılınmıştır. Birçok hakkı esas olarak düzenlemelerde tanımak, fakat getirilen istisnalarla pratikte işlemez kılmak sistemin temel manevra yöntemlerinden biridir. Basın yasasında da bu yönlü örneklerle çok sık karşılaşmak mümkün. Örneğin; 'kamu yararı için' 'kamu çıkarılarının gerektirdiği durumlar' 'Türkiye Cumhuriyeti Devletinin varlık ve bağımsızlığına, Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne...', 'Toplumu, şiddete, teröre, etnik ayrımcılığa sevk ...' vs. kavramlar çokça geçmekte ve bu kavramlar, getirilen kısıtlamaların gerekçesi yapılarak ifade özgürlüğü işlemez kılınmaktadır.

Getirilmek istenen değişikliklerden, sistemin çıkmazlarını görmek mümkün. Bugün medya büyük bir güç. Yeterince etkili kullanıldığında sistemin ayakta

kalmasını sağlayacak en önemli direk olabilecek nitelikte. Sistem şu anda, muhalif basın bir tarafa, sistem yanlısı basının kendi içerisindeki çatlaklara dahi tahammül edememektedir. Medyayı psikolojik savaşın merkezinde gören bir anlayışın bu tahammülsüzlüğünü anlamak gerekiyor. **İşte bu nedendir ki gerek muhalif basını susturmak ve gerekse de sistem içi basının kendi iç dalaşları nedeniyle kimi zaman sistemi belli oranda teşhir edici çıkışlarını engellemek için tam anlamıyla kontrolü getirecek düzenlemeler yapmak gerekiyor.**

Gerek manevi tazminatlar ve gerekse de basın yoluyla işlenen suçlara yönelik getirilmek istenen para cezaları ile bir taraftan zaten kısıtlı olanaklarla çıkarılmaya çalışılan muhalif basın (özellikle sosyalist basın) tamamen iflase sürüklenmek istenirken, diğer taraftan sistemden yana basın içerisinde tekelleşmeye ortam yaratılarak tekseslilik sağlanmaya çalışılmaktadır.

Buradan, sistemin, 'kendi cephesinden kaygılı olduğu, bu nedenle kendince sorunun esas halkalarından gördüğü medya ayağında işi sıkı tutmayı hesapladığı sonucu çıkarılabilir.

“Soygunun yeni adı; ek vergiler”

Tarihte tüm devletlerin en büyük gelir kaynaklarından biri de çok çeşitli adlar altında halktan topladıkları vergiler olmuştur. Çocukluluğumuzdan bu yana vatandaşlık görevlerinden biri olarak anlatılan vergiler krizde bahane edilerek o denli pervasızlaştırıldı ki asgari ücretin neredeyse % 30, 9'una el konmaya başlandı. Krizin baş gösterdiği tarihten itibaren sürekli halka fedakarlık çağrısı yaparak cebimizdeki son kuruşa kadar hortumlayanlar şimdide ek vergileri gündeme getirerek emekçilere bir darbe daha vurmanın planlarını yapıyorlar.

29 Mart'ta bir basın toplantısı yapan ve ek vergilendirmelerle ilgili kendisine yöneltilen sorulara “hayali senaryolar” diyen Ecevit yasanın çıkmasıyla birlikte söylemlerini değiştirerek “ek vergilerle ilgili hiçbir söz vermedim. Zaten öyle büyük çapta bir vergilendirme de yok” diyerek tepkileri üzerinden atmaya çalışıyor. O dönemde ek vergilerle ilgili aynı söylemleri kullanan Kemal Derviş'te şimdiki açıklamalarında o sözlerini yalanlarcasına “vatandaş rahatlatılmayacak dü-

zenlemeler sözkonusudur. Türkiye dar bir geçitten geçiyor. Bu fedakarlıklara el birliği ile katlanmak zorundayız” diyor. Ek vergilendirmelerle ilgili gelişen tepkileri törpülemek isteyen Kemal Derviş bunun sebebi olarak ta yine TİS görüşmelerini ve taban fiyatlarını göstererek fedakarlıktan bahsediyor. Her yıkımın ardından eski vergilere getirilen zamlar ya da yeni yeni vergi-

lerle insanların boğazı iyice sıkılarak, ceplerinde-

ki son kuruş dahi çalınmak ve bu insanlar sefalet şartları altında yaşamaya alıştırılmak isteniyor.

17 Ağustos depreminin ardından da depremin yaralarını sarmak adına yeni yeni vergi yasaları çıkartılmıştı. Daha sonra Ecevit'in ağzıyla bu vergilerin depremzedeler için değil kendi çıkarları için kullanıldığı itiraf edilmişti. O dönemde dertleri nasıl ki depremzedelerin yaralarını

Muhtasar beyanname	90 trilyon (yıllık)
KDV beyanname	90 trilyon
Vadeli mevduat	30-40 trilyon
Tapu işlemleri	10 trilyon
Uçak bileti	20 trilyon
Kurumlar vergisi beyannamesi	12 trilyon
Gelir vergisi beyannamesi	13 trilyon
Gümrük vergisi	23 trilyon

sarmak değilse, şimdi de ülkeyi krizden çıkartmak değil. Çünkü patronlar, efendileri ve onların hükümetleri krizden dahi kar sağlıyorlar. Ve hortumlanan paraları, patronlardan alamadıkları vergileri değişik adlarla halktan çalmak istiyorlar.

Şu anda sıradan bir esnafın gelirinin yaklaşık % 70'i vergiler olarak kesiliyor. Ve bu soygunun adına da gelir arttırma önlemleri deniyor. Bu soygun programına

göre yurtdışına çı- kışlarda 50 dolar vergi alınacak. KDV beyan- neleri ve muhtasar beyannamelerinden elde edilecek gelir bir yılda 90 trilyon olacak. 29 Haziran 2001 tarihli Radikal gazetesinden alınan bir tabloya göre:

Soygun sadece bu rakamların boyutu ile sınırlı değil tabii. Yıllık enflasyon oranlarına göre bu vergilerde zamlar gelecek. Her ne kadar Bülent Ecevit “öyle büyük çapta vergiler değil” desede siz milyonlarca kişi üzerinden

düşündüğünüzde soygunun boyutunu hayal edebilirsiniz.

İlginç olan bir diğer noktada bütçedeki açığı kapatabilmek adına emekçilerden, halktan fedakarlık istenerek yeni yeni vergiler getirilirken patronlarada yeni yeni imtiyazların tanınmasıdır. Meclis geçtiğimiz haftalarda TÜSİAD ve bankalara vergi indirimleri getirmişti. Bu yasaya göre şirketlerin devir, bölünme ve hisse değişimi nedeni ile ödedikleri vergilere istisnalar getirildi. Bu işlemler sırasında doğan kazançlar banka ve sigorta vergisinden istisna tutulacak. Devir işlemlerinden de KDV alınmayacak.

Bu konu ile ilgili “Vatandaşın Vergisini Koruma Derneği” nin yaptığı bir açıklamaya göre asgari ücretin yüzde 30, 9'u vergiler için kesilirken, bu rakam patronlar için bin de 2'de kalıyor. Yani “vergiden dönenin kaşığı kırıl-sın” diyerek televizyonlarda reklamlara çıkan Sakıp Sabancı'nın gelirinin binde ikisi vergiye giderken, asgari ücretine 5 milyon lira zam getirilen emekçilerin maaşının yüzde 30, 9'u vergi için kesiliyor. Ve bu soygunda vatandaşlık görevi fedakarlık denilerek aklanmaya çalışılıyor.

İşkence bir insanlık suçudur!

Ankara: 26 Haziran'ın “İşkence Görenlerle Uluslararası Dayanışma Günü” olması dolayısıyla yapılan etkinliklerde işkence teşhir edildi, işkence görenlerle dayanışma içerisinde olunması çağrısında bulunuldu. 26 Haziran 2001 tarihinde saat 11:00'de Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde toplanan İHD üyeleri “İşkencesiz bir dünya, işkencesiz bir Türkiye” çağrısında bulundular. Aralarında İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül** ve Ankara Şube Başkanı **Lütfü Demirkapı**'nın da bulunduğu İHD üyeleri, yaptıkları basın açıklamasında “İşkencesiz bir dünya için” yazılı pankartı taşıdılar. Açıklamada bir konuşma yapan İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül** yaşanan insan hakkı ihlalleri üzerinde durarak İHD'nin işkence yapılmaması için uyarı görevini yeri-

ne getirdiğini belirtti. İşkenceye karşı yasal, idari ve eğitsel önlemlerin alınması gerektiğini ifade eden Öndül'ün açıklamasının ardından Kızılay sokaklarında “İşkencesiz bir dünya, işkencesiz bir Türkiye için dayanışmaya” başlıklı bildirileri dağıtan İHD üyeleri insanlara işkenceyle ilgili açıklamalarda bulundular. Bildiride Türkiye ‘de işkencenin önlenmesi için gerekli bir dizi yasal düzenlemeler, işkencecilere yönelik cezai yaptırımlar, eğitim ve denetim gibi önemler yer almakta. İşkencenin tanımının yapıldığı, insan üzerinde yarattığı fiziksel ve psikolojik tahribatın üzerinde durulduğu bildiri insanlar tarafından ilgiyle karşılandı. Akşam saat 18:30'da ise Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın etkinlikler çerçevesinde organize ettiği “Sessiz Ölüm” adlı film gösterildi. Tec-

rit ve izolasyonunun anlatıldığı film Ankara Sanat Topluluğu'nda gösterime sunuldu. **Hüseyin Karabey** tarafından hazırlanan filmde tecrit ve izolasyonu yaşamış insanların hücre gerçeğinin tüm çarpıcılığıyla ortaya koymaları açısından etkileyiciydi. Bugün ülkemiz halkına dayatılan F tipi hapisanelerde de uygulanan tecritle işkence sürekli hale getirilmek isteniyor. Filmden de çok açıklıkla anlaşılacağı üzere, tecrit, egemen sınıflar açısından saldırının önemli bir ayağı. İnsan iradesini teslim almak, inançlarından soyundurmak, işe yaramaz hale getirmek amaçlı uygulanan tecrit ve izolasyon, işkencesini yaşayanlar tarafından tüm çıplaklığıyla ortaya konuyor. Ancak yaşanan bir diğer gerçek var ki tecrit; direnişlerle, açlığa yatırılan bedenlerin saldırısıyla parçalanabiliyor. Tüm teslim alma saldırısına karşı hücrede de devrimci yaşam sürdürülüyor. Bugün ülkemiz hapishanelerinde tecritin parçalan-

ması için başlatılan ÖO eylemi 250'li günleri çoktan aştı. Bu onurlu direnişe omuz verelim.

İHD'ye gece baskını

İzmir: İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'ne 22 Haziran günü gece yarısı giren faili meçhul (aslında belli olan) kişiler; dernek binasında bulunan birçok araç ve gereci tahrip ettiler. Ana bilgisayar kasasını söküp alarak derneği talan eden bu kişiler, olaya hırsızlık süsü vermeye çalıştılar. Bu olayın üzerine 23 Haziran da dernek birasında bir basın toplantısı düzenlenerek “gece baskını” protesto edildi. Basın toplantısında konuşan İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi **Mihriban Karakaya**; 13 yıldır faaliyet sürdüren derneklerinin çeşitli baskılarla karşılaştığını belirterek; “Hiç bir tehdit ve engellemenin kendilerini insan hak ve özgürlükleri mücadelesinden alıkoyamayacağını” vurguladı.

PKK Başkanlık Konseyi; “sabrımız kalmadı, ya özgürlük, ya serhıldan” çağrısının yapıldığı yedi maddelik çözüm paketi açıkladı. Buna karşılık PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları yayınladığı bir bildiriyle, Kürt halkına içinde bulunduğu gerçeklikle yüzleşme çağrısında bulundu

Kimlik savaşıyla kazanılır

Ülkemiz topraklarının emperyalistler tarafından adım adım parsellenmeye çalışıldığı, hapishanelerde 19 Aralık ile yaşanan katliamın ardından tutsakların yükselttiği ÖO direnişiyle yaşanan ölümlerin an be an arttığı, her türlü demokratik hakkın gözaltıyla, gaz bombasıyla, copla bastırılmaya çalışıldığı çetin bir dönemdeyiz. Tüm bunlara ek olarak ezilen emekçi Kürt halkı da bu zulüm cenderesinde boğulmaya çalışılmaktadır.

PKK Başkanlık Konseyi’de TC devletinin Kürt halkına yönelik son dönemdeki saldırılarına ilişkin bir açıklama yaptı. “Sabrımız kalmadı, ya özgürlük ya Serhıldan” çağrısının yapıldığı açıklamada 7 maddeden oluşan acil çözüm talepleri de dile getirildi.

HADEP Silopi ilçe yöneticilerinin kaybedilmesinin ardından başlatılan gözaltı, tutuklama ve siyasal etkinlikleri yasaklama saldırılarının özellikle son iki ayda doruğa ulaştığının belirtildiği açıklamada devletin saldırılarının halkı karşılık vermeye ittiğine de yer verildi.

Diğer yandan Avrupa’da yaşayan Kürtlerin ulusal ve siyasal kimliklerinin tanınması için başlattıkları Kimlik Bildirime Kampanyası ile ilgili de bir açıklama yapan PKK Başkanlık Konseyi kampanya kapsamında gerçekleştirilen eylemlerin Serhıldan’a dönüştürülmesi gerektiğini belirtti. PKK yaptığı açıklamada acil talepler şöyle formüle edildi: “TC idam cezasını kayıtsız ve şartsız kaldırmalıdır. Halk Savunma Güçlerimiz’e ve Kürt sorununun barışçıl çözümünü isteyen demokratik güçlere yönelik saldırılara son verilmelidir. Halkımıza, kendi diliyle yayın yapma özgürlüğü tanınmalıdır. Anayasa değişikliği, ifade, örgütlenme ve siyasal çalışma özgürlüğü içermelidir. Partiler ve seçim yasaları her toplumsal kesimin iradesini ortaya koyacak temelde yeniden düzenlenmelidir. OHAL kaldırılmalı, köye dönüşün gerçekleşmesinin tedbirleri alınmalıdır. Uluslararası güçler, Kürt

halkının özgürlük taleplerine saygılı olmalı, bunun bir gereği olarak politikalarını bu temelde değiştirmelidir”

Kürt Halkı gerçekleri görmelidir

Bu açıklamalara karşın PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları’nın 26 Haziran 2001 tarihli açıklamasında ise şu noktalara yer verildi:

“İkinci barış hamlesi’, ‘yeniden savaşı tartışıyoruz’ bülöfleri ile halkımızın bastırılmayan ulusal özlemleri ve istemlerini saptırmaya, alttan alta süren rahatsızlıkları yatıştırmaya çaba göstermektedirler. Bu çabaları, esas olarak iki yılı aşkın bir süredir geliştirilen ulusal ve toplumsal bilinç, ruh ve bellek katliamının derinleştirme stratejisinin güncel uygulamaları oluyor...”

Bir süredir uyguladıkları Kimlik Bildirimi Kampanyası, özün de bastırılmayan ve bastırılması da pek mümkün olmayan ulusal bilinç ve ulusal istemleri saptırmaya, halkımızın birikmiş enerjisini ve özünü boşaltmaya dönük bir çabadan başka bir şey değildir...

Bu kampanyayı yürütenlerin azami hedeflerine bakmak gerekir. Bunun için ‘21. yy. Manifestosu’ olarak kabul edilen İmralı Savunmaları’na ve 7. Kongre’de

Kürt halkı, gerçek yurtseverler ve devrimciler kendi kendilerini kandırmayı, avutmayı bir kenara bırakıp içinde buldukları gerçeklikle yüzleşmelidirler!

kabul edilen programa bakılabilir. Bu programatik ve stratejik doğrultuda, Kürtleri birkaç kültürel kırıntıyla uyutup ulusal imha sürecini meşrulaştırmaktan, Kürtlerin defterini nihai olarak dürmekten başka bir hedefin olmadığı rahatlıkla anlaşılacaktır.

Halkımız, gerçek yurtseverler ve devrimciler izlenen taktiklerin, uygulanan kampanyaların öncelikle hangi hedeflere bağlandığını sorgulamak durumundadırlar. ‘Kimlik Bildirimi’ Kürtlerin özgürlük

ve bağımsızlık hedeflerine, Kürtlerin kendi kaderlerini kendisi belirleme perspektifine otursaydı, taktik bir anlam kazanabilirdi. Ama teslimiyet ve tasfiye çizgisine oturan ve ne kadar cilalı adlar altında gizlenirse gizlensin atılan adım ve yapılan kampanyaların, teslimiyet ve tasfiyeciliği gizleyip meşrulaştırmaktan ve derinleştirmekten başka bir anlamının olmayacağını bilmek durumundayız.

...

Yaratılan sanal dünyadan, yalan ve demagojiyle karartılan dündayadan çıkılarak bakılırsa, görülecektir ki, 30 yıllık birikime, bunca mücadele ve savaşın ortaya çıkardığı değerlere, teslimiyet ve tasfiyeciliğe rağmen saptırılan ama bastırılmayan milyonların istem ve duyarlılıklarına rağmen İmralı Çizgisi’ne bağlanan Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin hiç bir politik ağırlığı ve etkisi yok.

Bir PKK gerilla birliği

‘nin işini son derece kolaylaştırmış, bu onulmaz kriz ortamında onu soluklandırmış, önünü açmıştır. Yoksa bu kadar rahat zindan katliamını gerçekleştirebilir miydi? Ekonomik ve siyasal politikalarda bu kadar pervasız olabilirler miydi?

Kürt halkı, gerçek yurtseverler ve devrimciler kendi kendilerini kandırmayı, avutmayı bir kenara bırakıp içinde buldukları gerçeklikle yüzleşmelidirler! Herkes çok iyi biliyor ki, ortada barış süreci diye bir şey yok. Halkımızın mahkum edildiği süreç, tarihte eşi benzeri olmayan utanç verici teslimiyet ve tasfiye sürecidir.

Teslimiyet ve tasfiyeci çizgiyi gizleme ‘barış süreci’ olarak yutturma olanakları da giderek daralıyor. Bu nedenle ‘yeniden savaşa olasılığı tartışıyoruz’ demagojisine sarılmak durumunda kaldılar. **Katledilen gerillalar, parçalanmış gerilla cesetleri, en sıradan yasal çalışmanın bile boğdurulması, teslimiyet ve tasfiyeci çizgiyi deşifre ediyor, yalanlarını açığa çıkarıyor.**

Katledilen ve cesetleri paramparça edilen gerillaların kanında elbette İmralı Çizgisi’nin sorumluluğu belirleyicidir.

...

Evet teslimiyet ve tasfiye süreci sahte kampanyalarla derinleştirilmeye çalışılıyor, tarihsel birikim ve değerlerimiz her gün daha da yok ediliyor. Gerçek PKK’lilerin, devrimci ve yurtseverlerin bu gerçekliği görmesi, her türlü bireysel kaygı ve endişeyi bir yana bırakarak, davalarına, kendilerine, onurlarına sahip çıkmaları gerekiyor. **Beklemek, ölümdür, ölüme**

ÖZGÜRCE

Bulut Çiçek

Acıların nedenini göremeyenler çözümünde de doğruyu yakalayamazlar

Yalan, demagoji, aldatma, manüple etme; insan soyunu zora sokan ne kadar kötü şey varsa TC büyük bir çaresizlikle sarılıyor. Yalan ve aldatmacaya duyduğu ihtiyaç hergün biraz daha çoğalıyor. Memleket ne kadar çok yangın yerine döne ne kadar çok kötüye gitse ülkenin iyi müreffeh ve kalkınma içinde olduğu çığırkanlıkları daha da bir yüksek sesle çıkıyor.

Artık konuşmakta, yürümekte, algılamakta büyük bir zorluk

çeken Ecevit önüne konulan metni okuyor.” Ülkemizin başarıyla yol almasında meclise, hükümete ve DSP’ye teşekkür ediyorum, tebrik ediyorum” vb. vb.

Yakılıp yıkılan köylerin, işsizliğin yoksulluğun ve açlığın kasıp kavurduğu T.Kürdistanı’na sanat etkinlikleri çıkartması yaparak halkla birlikte halay çekecek, 3-5 çocuğu sünnet ettirerek, 3-5 kişinin nikahına katılarak artık terörün bittiğinin, asker ve halkın el ele mutlu bir yaşam

sürdüklerinin propagandasını yapıyorlar. Tüm uşak medyada buna çanak tutuyor. Resmi ideoloji dışında bilgilendirme ihtiyacı duymayan kimi kişilerde işlerin düzeldiğini düşünüyor. Oysa zulüm ve sömürü her geçen gün biraz daha biraz daha çoğalmakta. Barış’a kilitlenen Kürt ulusuna verilen yanıt ise Kürtçe türkülerin bile ceza kapsamına alınması olmuştur.

Batılı Kadın Dayanışma Grubunun Batman’lı kadınlarla görüşmesi ve bölgeyi gezmesi kendilerince fikir beyan etme ride yapılan onlarca girişimden çözümsüz biri olmuştur.

Batıda, yakınındaki savaştan, acılardan ve yoksunluklardan habersiz yaşayan Grup üyelerinin ortak noktaları gördükleri sorunun çözümü noktasında ça-

resizliklerini fark etmeleri. Hepside (farklarıyla) sorunun gerçek nedeninin sosyo-ekonomik temellerine inmek incelemek yerine bir biçimde Kürtlerin hak istemelerinin ve bunu silah yapmaya kalkışmaların üzerinde duruyor “bunu yapmayacaktınız” demeye getiriyor.

Hele birisi var, bunu şöyle dile getiriyor: “Acınızı yüreğimde hissediyorum ama silahla hak istemenizin bedeliydi bunlar” Hiç de acının yürekte hissedildiğinin izlerin taşıyor. Sadece “aydın” olarak öyle söyleniyor. Aydın bir kişi 1984 öncesinde 61 yıldır neden sorunun çözülmediğinin merakında olmalıydı. “Kurtuluş Savaşı” sonrasında sözde kalan kardeşlik birlikten sonra sorun daha da tehlikeli hale gelmiş “hak”tan sözetmek bi-

le nelere mal olmuştu. Bu “aydın”larımız A.Arif’in “33 kurşun” şiirini duymamış olamazlar herhalde.

Hem ayrıca çocukların bir kısmı dağda, bir kısmı hapiste bir kısmında askerde olan aileler gerçeği nasıl ele alınmalı? Sözde “acımak” değil ciddi olarak çözümlenmek gerekir.

Sorun sadece Türkiye Kürdistanı’ni egemenlerce pazar olarak kullanılması değil. Aynı zamanda bölgede “güçlü” bir müttefik olayı açısından da bakmak gerekir. ABD ve Batılılar bir yandan “güçlü” müttefik istiyorlarki bölge politikalarında iyi kullansınlar ama diğer yandan Kürt sorunu, insan hakları diye iyi sıkıştırın ve daha elverişli şartlarda teslim alsınlar. Yoksa bir aileden onlarca insanın öl-

seyirci kalmaktır. Buna hangi insani vicdan seyirci kalabilir ki?"

PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları'nın da belirttiği gibi ortada "barış süreci" yoktur. Bunca zulmün, vahşetin olduğu bir ülkede" kiminle barış, nasıl barış?" öncelikle sorgulanması gereken sorulardır.

Kimyasal silahlarla gerillaları katleden, cesetlerine işkence eden devrimci ve komünist tutsakları diri diri yakan, sahte sendika yasasına "hayır" diyen kamu emekçisine gaz bombalarıyla saldıran, gözaltına aldığı çocuklara dahi işkence yapıp taciz-tecavüz eden faşist TC'den barış istemek son dönemde emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının sıklıkla dilendirdiği "sanal" bir düşten öteye bir anlam taşımamaktadır.

Kimlik Bildirme Kampanyası çerçe-

vesinde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde gerçekleştirilen eylemler ve imza kampanyalarından bahsetmiştik. Bu bağlamda Hollanda'da 1072 imza 500 kişilik bir kitleyle parlamentoya verilirken, İsrail'de yaşayan Kürt'lerde 100 imza formunu doldurarak Avrupa Kürt Dernekleri Konfederasyonu'na (KON-KURD) gönderdi. Yine MAXMUR mültecileri de ulusal kimliklerin tanınması için hazırladıkları formları BM' yetkililerine gönderdi. Bunun dışında Marsilya'da Düsseldorf'ta, Hamburg'da, Fransa'da Kimlik Bildirim Kampanyası sürerken İngiltere ve Romanya'da da çalışmalar başlatılmış durumda.

Görülüyor ki emperyalizmin tanımayan, tanınmak istenmeyen yüzüne dönülerek sürdürülen bu kampanya ile

Kürt halkının umudu yine emperyalistlere bağlanmaktadır.

Unutmamak gerekir ki, Kürt halkının bugün yaşadığı baskı, katliam, yok sayma politikasının sorumlusu emperyalizmdir. Daha dün A. Öcalan'ı kabul etmeyip CIA direktörlüğünde Türkiye'ye gönderenler kimlerdi? Kürt kimliğinin tanınması istenilenler kim?

Elbette ki Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde bu amacı besleyen taktik politikalar olmalıdır. Bu politikalar asıl hedefi muğlaklaştırmadığı koşullarda devrimci ve komünistler tarafından desteklenir/desteklenmelidir.

Konumuz özgürlükte bakıldığında; ezilen Kürt ulusunun kendini var etme, ifade etme için başlatıldığı söylenen Kimlik Bil-

dirim Kampanyası bu günkü haliyle, söz konusu teslimiyet ve tasfiye gibi bir durum varken kurtuluşun değil umutların sönüşünün göstergesi olarak emperyalistler ve onların uşaklarından medet umuşu meşrulaştırmaktadır.

Yukarı da belirttiğimiz gibi TC ve dünya tarihinin en kanlı, en zalim en sinsi politikalarını yaşama geçirilmeye çalışıldığı günümüzde aslanan; **Kürt ulusunun kendini var etme savaşında Serhıldanlaşmasıdır. Unutmayalım ki devlet Kürt halkını 20 yıl önce katlediyordu., 10 yıl önce, 2 yıl önce, bu günde katlediliyor.**

Yani faşizm olanca azgınlığıyla saldırmakta halklara. İşte bu pervasız saldırıyı kırarak olan sınıfsız sınırsız bir dünya için savaşmak, savaşmak, savaşmaktır.

Göç mağdurları köylerine dönemiyor

Malatya: Devletin Düşük Yoğunluklu savaş politikaları sonucu yüzlerce köy boşaltıldı, milyonlarca insan mağdur oldu ve yüzlerce insanın kanı akıtıldı. Kürt coğrafyası tamamen talan edildi. Şimdi de Karadeniz Bölgesi'nden yükselen Halk Savaşı'na karşı bu politikalar uygulanıyor. Bu politikalar sonucu mağdur olan Bingöl'den, Dersim'den, Palu'dan zorla göç ettirilen ve Elazığ'a yerleşen göç mağdurlarıyla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"Köyümüze gitme isteğimiz ayrıldığımız günden beri içimizde"

İK: Sizi Elazığ'a getiren göç nedenleri nelerdir ve nereden göç ettiniz?

Ahmet Yıldız: Palu Gökdere köyünden göç etmek zorunda kaldım. Nedeni de koruculuk dayatmasıydı. Bize bir hafta süre tanıdılar. "Ya göç edeceksiniz yada korucu olacaksınız" dediler. Biz de tercihimizi göçten yana kullandık. Yığınla köy boşaltılmış bunların hepsi bildiğiniz gibi 15 yıl süren savaşın sonucudur. Dolayısıyla bizimkisi de zorunluluktan doğan göçtür.

İK: Göç ettiğiniz bölgede ne gibi sorunlar yaşadınız?

A.Yıldız: Kuşkusuz büyük sorunlar yaşadık, çok perişan olduk. Çöplükten ekme toplayan insanların olduğu. Sokakta dilenen insanlar, za-

manla da sayılarının arttığına şahit olduk. Şehirde kendi kültürümüzle yaşamın olanağı yok. Yoz bir yaşam ve sosyal ilişkilerin sınırlı olduğu ortamla karşılaştık.

İK: Köyünüze dönmek istiyormusunuz ve dönmek için başvuruda bulundunuz mu? Bulunduysanız hangi uygulamalarla karşılaştınız?

A.Yıldız: Köylerimize dönme isteğimiz, ayrıldığımız günden itibaren içimizde olan bir arzudur. Tabii başvuruda bulduk, taleplerimiz açık ve net. Köylerimizin yaşanılır hale getirilmesi, OHAL'in kaldırılması, koruculuğun kaldırılması ve anayasanın eşitlik ilkesinin uygulanmasını istiyoruz. Ancak bu temelde döneriz. Bir de zarar ziyanlarımızın karşılanmasını talep ediyoruz. Bu taleplerimiz karşılanmazsa dönmeyi düşünmüyoruz.

İK: Devlet zorla yurtlarından ettiği köylüleri şimdi de köy-kent diye adlandırdığı merkezi köylere yerleştirmek istiyor.

Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

A.Yıldız: Devletin Köy-Kent diye adlandırdığı projeye karşıyız. Çünkü, o projenin biraz daha genişletilmiş halini şehirler de zaten yaşıyoruz. Biz kendi köylerimize dönmek istiyoruz. Dilekçemizin kabul edilmemesine gelince devlete güdümlü olmamızı getiren şartları dayatıyor-

lar. Yani korucu olmamız lazım. Bunu kabul etmediğimiz için de kendi köylerimize dönemiyoruz. Oysa herkes kendi köyüne dönmek istiyor.

İK: Köylerine dönmek isteyenlere neler önerirsiniz, Demokratik Kütle Örgütlerinden beklentileriniz nelerdir?

A.Yıldız: Köylerine dönmek isteyen insanlar DKÖ'ler aracılığıyla başvursunlar. Örneğin HADEP'in çalışmasını yaptığı, köylere geri dönüş çağrısı var. Göç-Der vb. çalışma yapan kurumlara diğer kurumlar da katılırsa seviniriz.

"Orada korku vardı, baskı vardı, savaş vardı"

İK: Siz köyünüze dönmek için baş vurduunuz ve nelerle karşılaştınız?

Atik Bey: Devlet bize "kendi imkanlarınızla gidebilirsiniz, gidin" diyor. "Ben sana yardım veremem" diyor. Herkes köyüne gitmek istiyor fakat ekonomik güçleri yetmiyor. Devlet zaten yardım etmiyor. Devletin köylere kredi vermesi zarar-zıyanlarını karşılaması şart.

İK: Talepleriniz neydi ve neden kabul edilmedi?

Atik Bey: Taleplerimiz gayet doğal, zarar-zıyanımızın karşılanması, can güvenliğimiz sağlanması, kendi köyümüze dönmek istememiz. Mah-

kemeye başvurduk, şimdi de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvurduk. İlk başta köylüler "devleti nasıl mahkemeye verirsiniz" dediler. Ama biz verdik. Henüz bir sonuç çıkmadı. Devlet dilekçelerimizi, "Can güvenliğimizi koruyamayız, terör var" gibi şeylerle kabul etmiyor. Kabul edilene de hiçbir olanak sağlamıyor. Zaten dönünce de koruculuğu getirecektir, biz bunu kabul etmiyoruz.

İK: Köyünüz boşaltılırken neler yaşadınız ve büyük şehirlerde nelerle karşılaştınız?

Atik Bey: Bizim köy '92'de boşaltıldı. Zaten koruculuk dayatılıyordu. İnsanlar savaşın ortasında kaldılar. Ya korucu olacak, ya göç edecektik. Orada korku vardı, baskı vardı, savaş vardı. Buralara gelen insanların elinde hiçbir şeyi kalmadı. Buralarda perişan oldular. Yine kendi kültürüyle, şehir kültürü arasında bocalayıp durdular. Bu da planın bir parçasıdır. Yaktılar, yıktılar, boşattılar köylerimizi, "nasıl geldiyse öyle gidin" diyorlar şimdi bizlere.

İK: Devlet bölgede barış ortamının sağlandığını söylüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

Atik Bey: Devletin barış süreci diye birşey yok zaten. Tek taraflı barış çağrısı devam ediyor. Devlet ise "ben kararlıyım" diyor. Sen diyor-sun "barış", kiminle barış yapar? Yapmıyor da zaten.

İK: Köyünüze nereye bağlıydı, kaç haneydi, son durumu hakkındaki bilgi verir misiniz?

Atik Bey: Palu'ya bağlı, 300 hanelik bir köydü. '92'de 150 haneye düştü. Şimdi ise tamamen boş bir köy. Palu'nun 4-5 köyü boşaltılmıştı o dönemde. Niye sizinkiler boşaltıldı dersiniz, hassas bölgede bulunan köylere ve devlette "teröristlere yardımcı oluyorsunuz" diye boşalttı.

İK: Köyünüze dönmek için neler yaptınız?

Dersim Köylüsü: Devlet beni köyüme gönderirse giderim. Köy-Kent projesine gitmem. Yaptığımız başvurular kabul edilmedi. Devlet bize bizzat "teröristsiniz" diyor. O yüzden boşattılar köyümüzü. AİHM'e başvurduk ve şimdi de bekliyoruz. O dönemde bizim köy muhtarımızı da devlet öldürmüştü. Zaramızın karşılınsın köye dönelim.

İK: Bölgeniz'de yaşanan zorunlu göçü, koruculaştırmayı, yayla yasağı vb. uygulamaları devlet şimdi Karadeniz bölgesinde uygulamaya başladı. Tüm bunları yaşayan biri olarak Karadeniz bölge halkına neler söylemek istersiniz?

Dersim Köylüsü: Köylerinden göçüp de dağılmasınlar.

Yine göçerlerse de toplu göç yapsınlar, dağılmasınlar. Sorunlarını sahip çıksınlar.

mesesi, zorunlu göçler, yoksulluklar... feodal aile ilişkileri... değerleri... herşey herkesin gözünü önünde oluyorken neden herkes TC'yi destekledi. (Yer yer PKK'nin desteklenmesi TC'yi sıkıştırmak için.

Savaşta neden en çok kadın ve çocuklar biraz da yaşlılar acının odağı oluyorlar?

Erkekler zaten savaşın öznesi ve tarafı olduklarından onların canları, acıları, yoksunlukları bir anlamda "doğal" görülüyor. Oysa evdeki nasıl eşinden, kardeşlerinden ayrı ise savaşta da ayrıdır. O savaşın öznesi sayılıyor. Kadın ise hem geleneksel değerlerden dolayı hem de bir anlamda "çocuk yetiştirme" zorunluluğundan ailenin gerideki merkez direği oluyor. Ve savaşın özne-

sinden daha çok duygularına yükleniliyor. Bu tıpkı yaşanan zorlukların içinde, yaşamın doğallığında yaşadığı bir olayı eş ve annenin merak, çaresizlik ve daha çok duygu yoğunluklu ilgilenme zorunluluğunun ağırlığı gibi. Ve tabii bin yılların yarattığı kadın duyarlılığı-duygusalılığı...

Bu ziyarette dikkatimi çeken diğer bir olgu da şu oldu. Her gelene "çare" diye sarılma, hürmet etme ve sonra hayal kırıklığı... Bu tutum genelde çaresizlik içinde olanların ve Anadolu insanının genel özelliği olsa da Kürtler'in kendi ulusal sorunlarına yaklaşımlarındaki genel tutumunda bir yansımasıdır. Demirel-İnönü ortaklığına, Özal'a Mesut Yılmaz'a, Refah'a, Genel Kurmay'a, Yargıtay başkanına,

Amerika'ya, Avrupa'ya güvenme ve hayal kırıklıkları... Kürt kadınının, batılı kadına elinden geleceğini düşünmeden umut bağlamı", ve yazarların yazılarındaki hala çoğunda üstün bakarak "acıyan madam" havası var. Majestelerin nazik kalbi acıdır! Ama içten düşündükleri şu "siz de silahla hak almaya kalkmasaydınız." Ama genede acıyor ve "düşmüş" bu insanlara yardımcı olmayı istiyorlar.

Özellikle son bir yılda genç kızların peşpeşe intihar etmesi olayında hala derinliğine bir yaklaşım sergileyen yok. Ya da kısmen var.

Savaştan kaybettirdiği yakınları, kurulu düzenini zorla göçlerle bozulması, yeni ortamının sağlıklı kurulamaması, eğitim

diye bir şeyin olmaması, feodal ilişkiler yumağı ve çoğunun elitler tarafından genç kızlık duygularının kullanılıp bırakılması... Bu son nokta bir ara gündeme gelmişti ama sonra ecinniler kulak çekti her halde, bu konuya kimse dokunamaz oldu.

Hani bir söz var; "neye değil, nereden baktığın önemli" diye. Aynı şeye bakıyoruz ama birileri "bu kadınlar kardeşi kardeş öldürtmeye gönderiyor" diye niteliyor bunu.

Kadın Dayanışma Grubu'ndan kadınların sistemi zorlayacak bir "sol" yaklaşımları bile yok.

Özetlendiğinde; 84 öncesi, sorunun neden gündemleşmediği o derin acıların niçin görülmediği, bu kadar geri kalmışlı-

ğın feodal değer yargıları ve uygulamaların bu "nazik" bayanlar tarafından neden farkedilmediği de önemlidir. Hatta 15 yıldır yaşanan acılar yoksunluk ve yoksulluklar neden görülmedi, dile gelmedi?

Gruptaki bazılarının insani değer yargıları var, görülüyor. Ama bazıları, sömürge Valisinin kızı duyarlılığında...

Bunca yıkım ve acının gerçek nedenleri ortadayken köy-kentleri çare diye sunmak çaresizlik içinde çare dayatmaktır. Köy-kentlerin niteliği ve amacı biliniyor. Yaşananlarda orta yerde duruyor.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin-Etme Hakkı'nın gerçekliği Kürt ulusu içinde geçerliliğini koruyor.

F tipi hapisanelere karşı Ölüm Orucu direnişçilerini sahiplen

mücadeleyi yükselt!

Devletin Ölüm Orucu direnişini kırmak için uygulamaya başladığı son taktik saldırısı "Ceza ertelemesi"ne karşı direnişçilerin tavrı oldukça net: "Kazanan mutlaka biz olacağız"

Günler, aylar, mevsimler... Koskoca bir 8 ay geçti. Ve soylu yürüyüş sürüyor. Tüm toplumu sindirme politikalarına rağmen sürüyor... Basına getirilen sansüre rağmen sürüyor... Dışarda kamuoyunun yeterince sahiplenmemesine rağmen sürüyor... Zorla müdahale işkencesine, sakat bırakmaya rağmen yürüyüş devam ediyor, dilden dile, yürekten yüreğe yayılıyor... "Bizim de günümüz gelecek" diyor direnişçiler...

Bugüne kadar direnişi bitirmeyi başaramayan devlet şimdi de yeni bir politikasını daha devreye soktu: "Ceza ertelemesi"...

Tarihte bir eşine daha rastlanmayan böylesi soylu bir direnişe tanıklık ediyoruz. **Tanıklığımız** duymayan kulaklara, görmeyen gözlere rağmen bir "su damlasına sığdırılan yaşam"la verilen yanıt... **Tanıklığımız** eriyen bedenlerine rağmen bilinçleri ışıl ışıl kalanlara...

Tanıklığımız "tek kişi de kalsak direnişi sürdüreceğiz" diyen kararlılığı...

Tanıklığımız tereddütsüzce gidenlerimize.... Bir insan olarak an an sınav veriyoruz. İçerde bedenini onurlu bir yaşam uğruna ölüme yatan tutsaklar hücre hücre erirken, hücre hücre sınanıyoruz bizde... Çünkü bir hamle yaparak direnişi kırma çabasında devlet. "Hapishane koşullarında tedavileri mümkün olmayan" tutsakları yani sakat bıraktığı tutsakları TCK'nın 399. maddesine göre tahliye etmeye başladı. Şu ana kadar İzmir, Gebze, Kocaeli, Kartal ve Ankara'dan 50'nin üzerinde tutsak tahliye oldu. Tahliyeler sürüyor. Bunların arasında zorla müdahale sonucu sakat kalanların yanısıra müdahale edilmeden direnişi sürdüren tutsaklar da var. Bunu da tamamen ÖO eylemini sekteye uğratmak, direnişi kırmak amaçlı olduğu çok açık.

Ceza ertelemesi saldırısıyla direnişi asla kıramayacaksınız!

19 Aralık katliamı ve ondan sonraki süreçte, onca işkenceye ve zulme rağmen direnişi kıramayan devlet şimdi de ceza ertelemesi saldırısıyla bunu denemek istiyor. Bilinci kapandıktan sonra zorla müdahaleler sonucu sakat kalan, hafızasını kaybeden, başkasının yardımı olmadan yaşamını idame ettiremeyen onca tutsaktan sonra devlet şimdi de sağlıkları kritik duruma gelen tutsakları ceza erte-

mesi politikasıyla tahliye ederek bir taşla üç kuş vurmak istiyor.

Birincisi: ÖO direnişçilerini nicel olarak azaltıp, direnişin etkisini kırmak.

İkincisi: Büyük bir iki yüzlülükle kamuoyuna "bakın ben ne kadar iyi niyetliyim, sağlıkları kötü olanların cezasını erteliyorum" diyerek kamuoyunun dikkatini buraya çekip içeridekilerin sorunlarına karşı duyarlılığını azaltmak.

Üçüncüsü: Ölüm sınırına gelmiş insanların zindanlarda ölmesini istemeyerek, zindanlardaki katliamlarıyla kabaran listesine yenilerinin eklenmesinin hızını kesmek.

Ceza ertelemelerinin hücre tipi zindanlara karşı asla çözüm olmadığı herkes tarafından büyük bir berraklıkla görülmektedir. Sorun orta yerde durmaktadır. Hala tecrit ve izolasyon bütün şiddetiyle devam ediyor. Hala can güvenliği yok. Hala en insani talepler bile karşılanmıyor. Hala işkence ve aşağılanmalar devam etmektedir.

Bunlar devam ettiği müddetçe içeride ve dışarıda da mücadele devam edecektir. Böyle bir tecrit ve hak yoksunluğu dayatmasına ne tutsaklar nede dışarıdaki duyarlı kamuoyu rıza gösteremez. Kişiliksizleştirilerek, yalnızlıktan çıldırılarak ölümü arar hale getirmeyi hedefleyen politika asla kabul göremez.

Tutsakların talepleri ortadadır. TC bu talepleri mutlaka gündemine alıp tutsak temsilcileriyle görüşmek zorundadır. Aksi takdirde kanayan bir yara olarak hem Türkiye hem de dünya kamuoyunun gündeminden düşmeyecektir.

Şimdi yapılması gerekenler neler olmalıdır?

* TC'nin ceza ertelemesi saldırısını kamuoyuna deşifre etmek ve tutsakların talepleri kabul edilene dek mücadeleyi daha da yükseltmek.

*Tahliye olan dostlarımıza, yoldaşlarımıza ve ailelerine maddi ve manevi her türlü desteği sunarak onları

sahiplenmek, onları direnişin bayrakları olarak kamuoyunda gündemleştirmek.

* Bu tahliyeler ve ardında aynı amaçlı yeni tahliyelerinde olabileceğini düşünerek tutsakların hem fiziksel hemde psikolojik olarak en kısa zamanda iyileşmelerini sağlamak için ORTAK TEDAVİ ALANLARI yaratmak. Bu nedenle kamuoyunun ve ilgili tüm kurum ve kuruluşların desteğini sağlamak için ortak çaba içerisinde girmeliyiz.

TC, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde zulüm ve haksızlıklarından dolayı en çok mahkum olan ülkelerden biridir. Bu sistem devam ettiği müddetçe sistem muhalifi birçok insan devletin kıyım makinasına takılacaktır. Bu bir gerçekliktir.

Bu nedenle sakat bırakılanları sahiplenmek devrimci demokrat kamuoyu olarak hepimizin önünde bir görev olarak durmaktadır. Devletin toplumu teslim almaya yönelik saldırısında bedenlerini barikat eden bu güzel insanları sahiplenmek onların açtığı aydınlık yolda yürümek ve suskunluğu kırmak, ezilen halklar olarak boyun borcumuzdur. Bu ORTAK SAHİPLENİŞ hem güçleri birleştirmek bakımından bir zorunluluktur hem de topluma verdiği mesaj bakımından umut yüklü ve olması gerekmektedir.

Devlet varlığını içeride ve dışarıda yaşamı hücreleştirerek devam ettirmeyi hedefliyor. Bu zulüm ve yok

etme politikasını geri tepen bir silaha döndürmek bu ülkenin onurlu oğullarının ve kızlarının önünde ertelenemez bir görev olarak durmaktadır.

Bu sahiplenişin en temeli sınıf mücadelesini yükseltmekten geçerken, diğer araçlardan biri de şehit ve tutsaklara ortak sahip çıkarak toplumu ileriye taşıyan değerleri topluma mal etmektir. Değerlerine sahip çıkmayanların ne bugünkü nede yarınki toplumda söz hakkının olamayacağı açıktır. Değerler yüceltilip içselleştirilmezse, değersizlik, yozlaşma ve kişiliksizlik yaşam biçimi olarak topluma damgasını vurur. Sömürücü egemenlerin istediği tam da budur. Onların istekleri değil, kendi irademiz ve ideallerimiz yaşam bulmalıdır.

Devletin amaçladığı sakat kalanları safdışı bırakmak... Oysa sakat bıraktıkları, belleklerini yitiren tutsaklar da bu direnişin birer parçaları. Onlardan boşalan yeri hemen bir başkası alıyor. Tarihte bu hep böyle olmuştur. Direnişin bu aşamasında tutsaklar da 11 Mayıs'tan itibaren taleplerini ortaklaştırarak yeni ÖO eylemiyle direnişi daha da boyutlandırdılar. 100'ün üzerinde ÖO eylemcileriyle direniş büyüyor.

Devletin "ceza ertelemesi" saldırısıyla dışarıya çıkan tutsakların ortak fikri; "Bu tahliyeler devletin bilinçli bir politikası. Bizleri dışarı çıkartarak direnişi baltalamak amaçlanıyor"...

İşte kısaca onların dillerinden dökenler...

"Dışarda mücadeleyi yükseltmek gerek"

Suzan Baran

Gebze SSK hastanesinde zorla müdahale işkencesi sonucunda Vernike Korsikoff hastalığına yakalanan Suzan Baran da hapishane koşullarında tedavisi mümkün olmadığı için tahliye edildi. Suzan Baran belleğinin belli bir bölümünü kaybetti. Suzan'la söyleşi yapmaya gittiğimizde ÖO direnişinin 250. gününde olduğunu söylediğimizde inanmadı. "Hiç aklım almıyor nasıl bu kadar uzun sürebiliyor. 96 daha kısa sürmüştü. 50 gün falandı. Bu çok uzun" diyor şaşkınlıkla; Kendisine bu direnişin zaferle sonuçlanması için ne yapılması gerektiğini sordumuzda ise; "Dışardaki mücadeleyi yükseltmek gerek.

Dışarda birşey yok. Ama esas bu süreci götürerek olan

da içerisi. Dışardaki sindirilmişlik ancak mücadele ederek aşılabilir" diyor. Zaman kavramı noktasında da belli sorunlar yaşayan Suzan Ölüm Orucuna ne zaman başladığını ne kadar sürdürdüğünü de hatırlamıyor. 19 Aralık katliamını sordumuzda tek söylediği şey ise "bize çok bombalar atıldı o zaman... " oldu. Yine

sohbet sırasında Suzan'ın abisi de genel olarak ÖO direnişini değerlendirerek ailelerin çocuklarının direnişlerine sahip çıkmaları gerektiğini söyledi. Refakatçilik uygulamasının devletin bilinçli bir politikası olduğunu söyleyerek, "bir çok yerde aileler kırdı eylemi, sakat kalmaktansa onurlu bir şekilde şehit düşmesini tercih ederim" dedi.

“Aslanan yürümek, hedefe kilitlenmektir”

Nezahat Turan

Herşeyden önce devam eden bir direniş var. Bizlerin mekanlarının değişmiş olması, ya da değiştirilmiş olması direnişin gişatını belirleyen birşey değil. Öncelikle devletin bu yönlü politikasını çok ciddi bir çıkmaz olarak değerlendiriyorum. 8 aydır süren direniş karşısında her türlü yöntemi, taktiği uyguladı. Her türlü psikolojik, fiziksel saldırıyı uyguladı. Ve bir sonuç elde edemedi. Hep kendiliğinden bitecek diye bir umudu vardı. Bu kapsamlı saldırı sonucunda en son çare olarak bunu denemek zorunda kaldı. Aslında istediği bir yöntem değil bu.

Ancak böyle etkisizleştirebiliriz düşüncesinde. Fakat direniş yine devam ediyor. Bizim dışarıya çıkmamız bunun kesintiye uğraması anlamına gelmiyor. Sonuçta haklı, kararlı olan kazanacak. Dediğim gibi bunu bir çıkmaz olarak değerlendiriyorum. Kazanımları belki çok somut anda yaşamayabiliriz. Belki çok somut anda çıkmayabilir ama uzun vadede kazanımlar bizim olacak. Bu konuda hepimiz kararlı-

yız. Şundan emin olmak gerek. **Haklı ve doğru olan bu hedeflerde yürüdüğü sürece kazanacaktır.** Bu kapsamlı saldırı karşısında tek çözüm bu bizim açımızdan. Biz de gerek içerdekiler, gerek dışardakiler bu kararlı hatta yürüyeceğiz. Çok zorlu bir süreç bu. Çok ağır

bedeller gerektiren bir süreç. Birçok şeyi iç içe yaşadığımız bir süreç. Hem görkemli direnişleri, hem de dökülmeleri yaşadığımız bir süreç. Ama kararlı yürüyüş belirleyecektir. Aslanan yürümektir. Hedefe kilitlenmektir. Yeter ki yönümüzü değiştirmeyelim. Belirleyici olan o olacak ve **bu direnişin zaferi toplumun tüm kesimine yönelmiş saldırının zaferi olacaktır** aynı zamanda. Bu bilinçle yola çık-

tık. Aynı bilinç ve aynı kararlılıkla devam ediyoruz. Yoldaşlarımıza, dostlarımıza bu anlamda güveniyoruz. Zafer bizim olacak, biz kazanacağız. Yola çıkarken şunu söylemiştik. “Yaşayarak ya da ölümlerimizle kazanacağız” Yine bunu söylüyoruz: “Biz kazanacağız, halkımız kazanacak” Kazanımlarımız direnişimiz sayesinde olacak, kararlılığımız sayesinde olacak. Bu bizim açımızdan net. Direnişimiz boyunca tek bir şeye kilitlendik. Asla o hedeften yönümüzü başka bir tarafa çevirmedik. Çevirmek çok ağır çünkü. Biz 19 Aralık katli-

amından çıkıp geldik. Ölümeye yatmakta zorunlu kaldık. Başka seçeneğimiz yoktu. Dolayısıyla yaşamayı, çok sevdiğimiz için ölümeye yattık. Yaşamı uğruna ölünecek kadar sevmek ama onurlu bir yaşamı... Yılgınlığa kapılmadık. Bir an tereddüt etmedik. Kazanacağımıza ilişkin de tereddütümüz olmadı. Çok zorlu olacağını biliyorduk. Bugüne kadar hala bilincimiz açık ayaktaysak bunların etkisi var...

“Kazanan mutlaka biz olacağız”

Sait Oral Uyan

Özünde tahliye veya ceza ertelenmesi olarak adlandırılan ÖO savaşılarının peşpeşe bırakılması adeta “yangından mal kaçırma” çabasına dönüştü.

Bu süreçte devlet ÖO’nu, direnişi kırarak, sakat bırakarak geride kalanlara gözdağı vererek net mesaj verme yolu-

na gitmek istedi. Böylelikle ölümsüz ama sakat bırakarak F tiplerini ceset hücrelerine çevirmeyi adete “meslek” haline getirdi. Ama hiçbir çaba, hiç bir zorla müdahale ve hiç bir yıldırma politikası ölüm orucumuzun o şanlı, onurlu çizgisini bozamaz. Bu çabasının boyutu ne olursa olsun şehitlerimizden devraldığımız bayrağı zirveye dikme onuruna biz sahip olacağız ve kazanan mutlaka biz olacağız.

“Yoldaşlarımıza, dostlarımıza güveniyoruz”

Meral Şahin

Tahliye olmak, dışarı çıkmak, dışarıyı görmek anlamında güzel birşey ama bir yanda da birilerini bırakmanın burukluğu var. İçerde yoldaşlarımızın, dostlarımızın Ölüm Orucunda hala direnişçilerin olduğunu biliyorum. Ve direniş hala devam ediyor. Onun verdiği bir burukluk var. Sonuçta hepimiz çok iyi biliyoruz, çok büyük bir saldırı bu. Eylemi kıramıyorlar. 8 ay oldu. 8 aydır ÖO eylemi sürüyor ve devrimci inanç-

la sürüyor. Devletin hedefi böylesi saldırılarla eylemi kırabilmek. Çünkü başka türlü başaramıyor. Bu şekilde de başaramayacak bunu biliyoruz. Dışarda bizler mücadeleye devam edeceğiz. Zirveleri hedefliyoruz. Zirvelere kesinlikle kavuşacağız. Kimse direniş yolundan ayrılmamalı. Yeni yeni ekipler çıktı biliyoruz ve yoldaşlarımızı dostlarımıza güveniyoruz, biz kazanacağız. Başka çaresi yok, zafere mahkum edilmişiz...

“Böylesi görkemli bir direnişe kimse gözünü kapatamaz”

Ganime Bozlu

Şu anda bütün gidenlerimizin yükü, hücrelerde bıraktıklarımızın yüküyle hastanelerde direnişe bir açıdan ara vermiş durumdayız. Kişi olarak direniş anları benim açımdan çok coşkulu ve zaferi kucaklamanın umuduyla doluydu... Devletin farklı politikalarıyla karşı karşıya kaldık.

Yapılmak istenen, böylesi dehşet bir direnişin kalıcı miraslara dönüşmesini engelleyerek diyaloglar halinde değil de zamana yayılmış bir halde devletin taleplerimizi kabul etmesi biçimiyle sonuçlanacaktır.

Ancak yapılmak istenen direnişin görkemli, güçlü, vurucu gücünü, dozunu azaltmaktır. Yani şehitlerimizle yek vücut olarak bu süreci omuzlamamız değil de gücümüzü bölerek, parçalayarak, kademelere bölerek ve kitle üzerinde de etkisini azaltarak adım adım taleplerimizi yerine getireceklerdir. Bu süreçte bizim yapmamız gereken direnişin görkemini elden bırakmamak, onun gücünü sekteye uğratmamak, bunu halka, yığınlara, en geniş kesimlere anlatmaya çalışmak olacaktır. Devrimci hareketlerin bir tarihi var. Hep güçlü vuruşlar yapar,

güçlü bedeller öder. O bedellerin sonu da

zaferdir. Bedeller çok net durur. Şimdi bedelleri gölgelemenin mücadelesini veriliyor. Ve vuruşun gücü kırılmaya çalışılıyor.

Böylesi görkemli bir direnişe hiç kimse gözünü kapatamaz. Bugüne gelene kadar tarihsel olarak operasyon

sürecinden itibaren gerek hastane süreçlerinde, gerek gidenlerimiz; Nergizimiz, Sibelimiz, Aysunumuz, yanı başımızdayken çok doğal şeyler yaşadık. Direnişin görkemini, güçlülüğünü de yaşadık. Bunu herkesin hissetmesi gerekiyor. Bunun coşkusuyla yürümemiz gerekiyor.

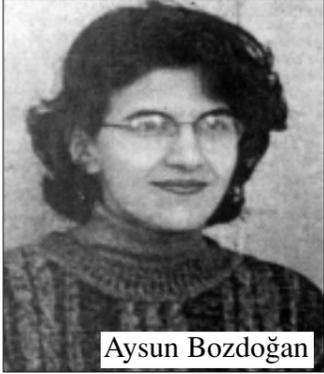
Gidenlerimiz için de birşeyler söylemek istiyorum. Direniş, omuz omuza yürümek dehşet birşey. İn-

sanları bu kadar birbirine yakınlaştıran, bu kadar kaygısız kılan, bu kadar hesapsız kılan, bu kadar insan kılan, savaşın bu boyutundan başka birşey olamaz. Yoldaş olarak Nergiz’le bir yıllık hapis hane yaşamı sonrası direnişin her adımında birlikte olmanın apayrı bir hazzı vardı. Her şeyi birlikte omuzlamanın ve tuğlaları birlikte koymanın güzelliği, omuz omuzlalığı, kavganın o sıcaklığında yoldaşlığın sıcaklığı tarifsiz birşeydi. Bunu işte ancak böylesi görkemli savaş anlarında tatmak mümkün olabilir. Savaştan uzaklaşsaksak yabancılaşmaktan nasibimizi çok boyutlu bir şekilde alıyoruz zaten. Ve mücadeleden soğumanın, uzaklaşmanın, kopmanın tek açıklaması vardır. Savaştan kopmak. Safları net olarak koymamaktır. Safların netleştiği

her yerde çok görkemli şeyler yaşanır. Ve biz bu direnişte Nergiz’le safların bu kadar netleştiği anlarda omuz omuza yürürken, görkemli, birbiriyle alış veriş içinde olan, birbirine katan, dehşetli yoldaşlık yaşadık. Yoldaş kelimesini her yönüyle doldurup taşıdık. Bütün şehitlerimizi yanımızda taşıdık, yürüdük. Hepsini saygıyla anıyor ve bıraktıkları bayrağı onurla taşıyoruz.

Direnç çiçeklerinin güneşe yolculuğu sürüyor

H.Merkezi: Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinin yürütücüleri olan devrimci-komünist tutsakların onurlu yürüyüşü sürüyor. Devletin tüm aldatmacasına, oyalamasına, yalanına ve zorla "tedavisine" (işkencesine) rağmen, içerisinin ve dışarısının hücreselleştirilmesine karşı baş-

Aysun Bozdoğan

latılan şanlı Ölüm Orucu direnişi iki direnç çiçeğini daha uğurlayarak güneşe göndü. Ölüm Orucu'nun 183. gününde ölümsüzleşen TKEP/Leninist dava tutsağı Aysun Bozdoğan; iki defa zorla müdahale edilmiş ve her uyanışında serumu çıkarıp atmıştır. Üçüncü defa katil, işkenceci

"doktorlar" tarafından müdahale edilen Aysun, 26 Haziran 2001 tarihinde şehitler kervanına katılmıştır.

Aysun Bozdoğan'ın şehit düşmesinden sonra 27 Haziran 2001 tarihinde İHD önünde oturma eylemi yapıldı. 100'ü aşkın kişinin katıldığı eylemde, "**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz**", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun" sloganları atıldı.

Aysun Bozdoğan'ın cenazesi, ailesi tarafından Adana'ya kaçırılmış ve 28 Haziran sabahı gizlice toprağa verilmiştir.

Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi (DETAK) Aysun Bozdoğan'ın şehit düşmesini protesto etmek amacıyla 28 Haziran 2001 tarihinde Taksim İstiklal Caddesi'nde 15 dakikalık yürüyüş yaptı. Saat 20:10'da başlayan yürüyüşte "**Aysun yoldaş ölümsüzdür/DETAK**" yazılı pankart açıldı ve "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük", "**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz**" sloganları atıldı.

1976 yılında Adana'da doğan **Aysun Bozdoğan**, Genç Ekin Sanat Merkezi'nin eski yöneticilerindendi. 12 Haziran 1999 yılında TKEP/Leninist davasından tutuklanarak Ümraniye Hapishanesi'ne götürüldü. 19 Aralık katliamına kadar Ümraniye'de kalan Aysun, dört gün süren direnişten sonra Kartal Hapishanesi'ne götürülmüş ve burada Süresiz Açlık Grevine başlamıştır. Eylemini 30. gününden sonra Ölüm Orucuna çeviren Aysun Bozdoğan, 100. gününde durumu ağırlaşınca Bayrampaşa Hapishanesi'ne, oradan da Kartal Devlet Hastanesine götürülmüştür. **Aysun Bozdoğan Ölüm Orucu** eyleminin 183. gününde güneşe uğurlanarak faşist TC'nin yüzünde bir tokat olarak patlamıştır.

TAYAD'LI AİLELERDEN BEŞİNCİ ŞEHİT

F tipi hapishanelerine karşı TAYAD'lı ailelerin dışarıda da başlattığı Ölüm Orucu ey-

Zehra Kulaksız'ı uğurlama töreni

lemine, kardeşi **Canan Kulaksız** ile birlikte başlayan **Zehra**, direnişinin 221. gününde ölümsüzleşti. Kardeşi Canan Kulaksız, Ö.O eyleminin 137. gününde şehit düşmüş ve memleketi Rize'de toprağa verilmişti.

Zehra'nın cenazesi, Küçük Armutlu'da yaklaşık 1000 kişinin katıldığı törenle Rize'ye gönderildi. "**Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun**", "Zehra Kulaksız ölümsüzdür" vb. sloganların atıldığı uğurlamada cenaze Küçük Armutlu'nun sokaklarında gezdirildi. Cenaze buradan Adli Tıp Kurumuna kaldırıldı. Otopsi sonrası cenazeyi alan 150 kişilik grup sloganlarla,

Zehra'nın kızıl bayrağa sarılmış ve karanfillerle süslenmiş tabutunu otobüse bindirerek memleketi Rize'ye gönderdi. Zehra'nın cenazesi Rize'nin Dağsu Mahallesi'nde 150 kişinin katıldığı bir törenle kardeşi **Canan Kulaksız**'ın yanına gömüldü.

1978 yılında doğan **Zehra Kulaksız**, İstanbul Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü 4. sınıf öğrencisiydi. İYÖ-DER içerisinde faaliyet yürüten Zehra, F tipi hapishanelerine karşı Küçük Armutlu'da kardeşi Canan Kulaksız ile birlikte bedenini ölüme yatıran direnişinin 221. gününde bayraklaştı.

Devletin katliamcı yüzü raporlarla belgelendi

"Bunların uluorta haber yapılması doğru değil" "Bunların haber yapılması anayasaya aykırı" diyor İstanbul Başsavcısı Ferzan Çitici; 19 Aralık katliamından sonra Bayrampaşa Hapishanesi'nde hazırlanan Adli Tıp kurumu raporunun gazetelerde yayınlanmasına ilişkin. Devlet katliam yapıyor diri diri insanları yakıyor, F tiplerinde yüzlerce tutsağı sakat, bilinçsiz bırakıyor, onlarcasını katletti, etmeye devam ediyor. Bunları yaptığı için devlet suçlu olmuyor... "**İnsanlarımız ölmesin**", "Katliamlar durdurulsun", "**Zulüm son bulsun**" demek suç oluyor. Gerçekleri yazmak, anlatmak suç oluyor. Biliyorlar ki bugün halkı baskıyla, zulümle, işkenceyle sindirseler de tarih boyunca hiç bir zaman gerçekler saklı kalmamıştır.

Devlet 19 Aralık'ta "Ölüm Oruçlarına müdahale ediyoruz", "teröristleri kendi terörlerinden kurtarıyoruz" yalanlarıyla adına "hayata dönüş" dediği katliamla onlarca tutsağı yakarak vurarak öldürmüş, yüzlercesini de yaralayarak F tipi ölüm hücrelerine atmıştı. O dönem bu katliamı meşrulaştırmak, kendi kanlı yüzünü aklayabilmek için bin bir yalana başvurmuştu.

"Devlet hayat kurtarmak için girmiştir. Kendi kendine intihar yöntemi olan Ölüm Orucunu bitirmek için girmiştir. Bu insan hayatını kurtarmadır", "Örgütler

kendi militanlarını hem yaktı hem vurdu", "Bazı cezaevlerinde silahla karşılık verilmiştir. Bunlar arasında Ümraniye ve Bayrampaşa geliyor. Bayrampaşa'dan kleşnikofla karşılık verilmiştir" vb. yalanlar. Hatta yüz-süzlüklerini daha da ileri götürerek İçişleri Bakanlığı'nın brifinginde "Hiç silah kullanmadık" diyebilmişlerdir. Bu yalanlarıyla faşist devletin gerçek niteliğini bilmeyen, halkın belli bir kesimini yanlış yönlendirmiş olabilirler ancak halkın önemli bir kesimi devletin ger-

19 Aralık F tipi tecrit saldırısından sonra Bayrampaşa Hapishanesi

çek niteliğini, faşist, katliamcı yüzünü ve diri diri tutsakları nasıl yaktığını, vurduğunu, yaşanan vahşeti çok iyi biliyordu. Devletin çaresizliğini ve acizliğini görüyorlardı. Adli Tıp kurumunun Bayrampaşa Hapishanesindeki 2 günlük incelemeleri sonucu hazırlamış oldukları **14 Şubat 2001** tarihli rapor 19 Aralık'ta yaşanan vahşeti birkez daha gözler önüne serdi, sözde "hayat kurtaranların" yalanlarını bir kez daha ortaya döktü.

Raporda, C1 koğuşundaki kadın tutsaklardan Yazgülü **Güder Öztürk**, Gülser Tuzcu, **Seyhan Doğan**, Şefinur Tezgel ve **Özlem Ercan**'ın yapılan otopsislerinde elbise parçaları ile saç, doku ve cilt örneklerinde ti-

nerde bulunan organik solventlerden toluen, xylene ve metanol saptandığı, **Nilüfer Alcan**'ın ise duman solunması ve karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirdiğini ve ölümlerin yanık ve duman solunması, karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu olduğunu belirtiyor. Yine raporda **Fırat Tavuk**, **Ali Ateş**, **Cengiz Çalkoparan**, **Mustafa Yılmaz** ve **Murat Ördekçi**'nin otopsisleri sonucu uzak noktalardan yapılan atışlarla yaşamalarını yitirdikleri ve katledilen tutsakların üzerinde işkence izleri bulunduğu belirtiliyor. Basında çıkan bu haberlere ilişkin Adalet Bakanı H. Sami Türk katliamın belgelenmesine tahammül edemeyerek bir açıklama yaptı. Açıklamasında bu tür haberlerin yargı sürecinde mahkemeyi etkilemek amaçlı yapıldığını öne sürdü.

Adli tıp kurumunun raporları bir kez daha gösteriyor "silah kullanmadık", "Örgüt kendi militanlarını hem yaktı hem vurdu", "silahları vardı" yalanlarının gerçekliğini.

Devlet Ölüm Oruçları'nı bitirmek adına, devrimci ve komünist tutsakları teslim alabilmek için saldırdı, katletti, F tipi tabutluklara doldurdu ama direnişi 8 ay geçmesine rağmen hala kıramadı. Ölüm Oruçları hala devam ediyor, çıkarılan yeni ekiplerle daha da büyüyor. Devlet 19 Aralık katliamında yaptığı gibi bugün de direnişi kırmak için her yola baş vuruyor. Geline aşamadaysa ceza ertelemesi saldırısıyla direnişi kırmaya çalışıyor. Ama çabaları boşuna. Faşist devlet ne yaparsa yapsın kazanan devrimci ve komünist tutsaklar olacak.

Tutuklu yakınlarına yine saldırı

H. Merkezi: Devletin F tipi hücre saldırısına karşı bedenlerini ölüme yatıran devrimci-komünist tutsakların 20 Ekim ve 9 Aralık'ta başlattığı şanlı Ölüm Orucu direnişi 250'li ve 200'lü günleri geride bıraktı. Tutuklu yakınları direnişin boyutunu gözler önüne sermek ve 250. gününde Ölüm Orucu'nu kamuoyuna duyurabilmek amacıyla 25 Haziran 2001 tarihinde saat 12:00'de Taksim Meydanı'nda

24 Haziran 2001 Taksim Meydanı tutsak yakınları eylemi

bir basın açıklaması yapmak istedi. Devletin "F" tiplerine kaşı yaprağın dahi kimıldamasına tahammül edemeyen tavrı her zamanki gibi kendini göstererek, gözlatı terörü daha aileler meydana toplandı. Tutuklu ailelerinin bir gencin gözlatına alınmasına müdahale etmesi sonucunda polis kitleyi çembere alarak saldırı. Çembere aldığı, insanları yerlerde sürükleyerek, tekme-tokat 25 kişiyi gözlatına aldı. Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde Beyoğlu Merkez Karakolu'ndan serbest bırakıldılar.

Tutsaklara sahip çıkmak hepimizin görevidir

İzmir: İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nun sürekliliğini sağladığı Cumartesi eylemlerinden biri de 30 Haziran 2001 tarihinde saat 13:30'da Konak Sürmerbank önünde yapıldı. İHKP(İzmir Hücre Karşıtı Platformu)'nun parkartının açıldığı eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. **Zehra Kulaksız**'ında şehit düştüğü söylendikten sonra tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldıktan sonra "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "Diyaloğu başlatın ölmeleri durdurun", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" vb. sloganları atıldı.

Oturma eyleminin yapıldığı eylemde basın açıklamasını TAYAD'lı Burcu Kaya okudu. Kaya; siyasi tutuklu ve hükümlülerle görüşmelerin hemen başlatılmasını isteyip, tecridin kaldırılmasının, ortak kullanım alanlarının kullanıma açılmasının gerektiğini belirtti. **Kaya**; "zorla besleme ve tredman uygulamalarında yazgeçilmelidir" dedi. Basın açıklamasının hemen bitiminde Kaya'nın ve Alinteri muhabirinin kimliğini kaydetmeye çalışan polisin, kitleyi kameraya çekerek ortamı provoke etmeye çalıştığı görüldü.

"Zorla tedavi işkencedir"

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi; Birleşmiş Milletler "**İşkence Mağdurları ile Dayanışma Günü**" ve aynı zamanda "**İşkencenin Önlenmesi Sözleşmesi**"nin 14. yılına girildiği 26 Haziran 2001 tarihinde bir basın toplantısı düzenledi. Saat 12:30'da başlayan toplantıda açıklama metnini okuyan ÇHD İstanbul Şubesi Başkanı **Several Demir**; Milyonlarca dolar harcanarak inşa edilen F tiplerinde tecritin ağırlaşarak sürdüğünü ve buna karşı başlatılan Ölüm Oruçlarında, 24 kişinin yaşamını yitirdiğini, 100'ü aşkın insanın geri

dönüşümü olmayacak derecede sakat kaldığını ifade etti.

Devletin "çözümü", zorla "tıbbi" müdahale yaparak, tecridi daha da katılaştırarak, kamuoyunu ve duyarlı demokratik kitle örgütlerini baskı altında tutarak aradığını belirten Demir; sorunun çözümünün tutuklularla görüşmek olduğu üzerinde durdu. Yasal bir hak olan sağlık sebebiyle cezanın infazının ertelenmesi yolu ile tahliye edilen 50 kadar insana bu hakkının verilmesi bile sorunun çözümü için bir adım gibi yansıtılmakta olduğu aktarılan açıklamada; bu yolla Ölüm

Orucunun etkisinin kırılmak istendiği ve tutukluların tedavi etme sorumluluğundan kurtulmanın hedeflendiği vurgulandı.

Açıklamanın sonunda ölümlerin durdurulması için derhal görüşmelerin başlatılmasını isteyen Demir, "tutuklu ve hükümlülerin gün boyunca, tecrite yol açmayacak biçimde bir arada yaşamaları, hiçbir koşulda tabi tutmadan gün boyunca or-

26 Haziran 2001 ÇHD'nin Ölüm Oruçlarıyla ilgili basın açıklaması

tak mekanlardan yararlanmaları sağlanmalı, dış dünya ile iletişim kurmalarının önü açılmalı, savunma hakkını ortadan kaldıran engeller sona erdirilmelidir" dedi.

Tutuklu yakınlarına yine saldırı

H. Merkezi: Devletin F tipi hücre saldırısına karşı bedenlerini ölüme yatıran devrimci-komünist tutsakların 20 Ekim ve 9 Aralık'ta başlattığı şanlı Ölüm Orucu direnişi 250'li ve 200'lü günleri geride bıraktı. Tutuklu yakınları direnişin boyutunu gözler önüne sermek ve 250. gününde Ölüm Orucu'nu kamuoyuna duyurabilmek amacıyla 25 Haziran 2001 tarihinde saat 12:00'de Taksim Meydanı'nda bir basın açıklaması yapmak istedi. Devletin "F" tiplerine kaşı yaprağın dahi kimıldamasına tahammül edemeyen tavrı her zamanki gibi kendini göstererek, gözlatı terörü daha aileler meydana toplandı. Tutuklu ailelerinin bir gencin gözlatına alınmasına müdahale etmesi sonucunda polis kitleyi çembere alarak saldırı. Çembere aldığı, insanları yerlerde sürükleyerek, tekme-tokat 25 kişiyi gözlatına aldı. Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde Beyoğlu Merkez Karakolu'ndan serbest bırakıldılar.

24 Haziran 2001 Taksim Meydanı tutsak yakınları eylemi

tokat 25 kişiyi gözlatına aldı. Gözaltına alınanlar akşam saatlerinde Beyoğlu Merkez Karakolu'ndan serbest bırakıldılar.

Tutsaklara sahip çıkmak hepimizin görevidir

İzmir: İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nun sürekliliğini sağladığı Cumartesi eylemlerinden biri de 30 Haziran 2001 tarihinde saat 13:30'da Konak Sürmerbank önünde yapıldı. İHKP(İzmir Hücre Karşıtı Platformu)'nun parkartının açıldığı eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. **Zehra Kulaksız**'ında şehit düştüğü söylendikten sonra tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldıktan sonra "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "Diyaloğu başlatın ölmeleri durdurun", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" vb. sloganları atıldı.

Oturma eyleminin yapıldığı eylemde basın açıklamasını TAYAD'lı Burcu Kaya okudu. Kaya; siyasi tutuklu ve hükümlülerle görüşmelerin hemen başlatılmasını isteyip, tecridin kaldırılmasının, ortak kullanım alanlarının kullanıma açılmasının gerektiğini belirtti. **Kaya**; "zorla besleme ve tredman uygulamalarında yazgeçilmelidir" dedi. Basın açıklamasının hemen bitiminde Kaya'nın ve Alinteri muhabirinin kimliğini kaydetmeye çalışan polisin, kitleyi kameraya çekerek ortamı provoke etmeye çalıştığı görüldü.

Emperyalizmin işçi sınıfına yönelik saldırısını direniş çizgimizle boşa çıkaracağız

Emperyalizmin işçi sınıfı özgülünde yoğunlaşan saldırıları artarak sürüyor. Bu durumun en somut örneğini TİS görüşmelerinde yaşadık. IMF direktifleri doğrultusunda sefalet ücretine imza atılan sözleşmelerde Türk-İş'in "teslimiyetçi" tavrı sergilemesi de önemli bir rol oynamıştı. Merkezi düzeyde yaşanan bu olumsuzluk şube düzeyinde de yaşanmaya çalışılıyor. Son süreçte sürdürülmeye bırakılmak istenen TİS görüşmeleriyle ilgili gelişmeleri Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi** ve Tuzla Şubesi Eski Sekreteri **Hasan Sonkaya** ile görüştük.

İK: Tuzla Deri-İş'in Toplu iş sözleşmesi içerisinde bulunduğunu biliyoruz. Gelişmeler hakkında kamuoyunu aydınlatabilir misiniz?

Musa Servi: (Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı):

Geçmişte Toplu İş görüşmelerinde Tuzla'da esas aldığımız nokta tabanın söz sahibi olması, işçilerimizin görüş ve önerileri doğrultusunda alınan kararların hayata geçirilmesi yönündeydi. Bu dönemde de aynı anlayış doğrultusunda hareket ediyoruz. Şubat 2001 krizi öncesinde işçilere dağıttığımız anketlerle ve bu anketlerden çıkardığımız veriler doğrultusunda bir sözleşme taslağı hazırladık. Bu taslakta %65'lik bir artışın yanı sıra eski işçilerle yeni işçiler arasındaki ücret farklarının da asgariye indirilmesini planladık. Ancak bu çalışmalarımız Tuzla'daki profesyonel sendikacılar tarafından sekteye uğratılmaya çalışılıyor. Türk-İş yönetiminin IMF direktifleri doğrultusunda "TİS" görüşmelerindeki uzlaşıcı tavrı Tuzla'da da devam ediyor. Bu duruma Genel Merkez düzeyinde müdahale etmekteyiz. Bu doğrultuda işveren sendikasının önünde yapmayı kararlaştırdığımız eylem planı Tuzla Şube Başkanı Cemal Taşkın'ın uzlaşıcı ve reformist tavrı nedeniyle kırılmaya çalışılıyor. Bu güne kadar Tuzla işçisi bütün ekonomik ve demokratik haklarını direnerek almış, sınıf sendikacılığı temelinde bir mücadele hattı izlemiştir. Şimdi bu durum işverenlerle masa başında uzlaşan reformist-işbirlikçi anlayış sahipleri tarafından ortadan kaldırılmak istenmektedir. Tuzla işçileri ve Genel Merkez yöneticileri olarak bu duruma asla izin vermeyeceğiz.

Hasan Sonkaya (Deri-İş Tuzla Şubesi Eski Sekreteri): Toplu iş görüşmelerine girmeden önce bazı noktaların altını çizmek gerekiyor. Bildiğiniz üzere 2000 yılı Aralık ayında Tuzla'da kongre yapıldı ve yönetim değişikliği sonrası yeniden başkan seçilen Cemal Taşkın; Tuzla'nın var olan direniş ruhuna tamamen sırt çevirerek patronlarla uzlaşıcı-işbirlikçi bir yönelim içerisine girerek "TİS" sürecini baltalamaya çalışmaktadır. Bu işi öyle bir noktaya vardırır ki artık yapılabilecek zorunluluk haline alan eylemlilikleri dahi kırmaya yönelmiştir. Daha önceki sözleşmeler öncesi patronların dayatmalarına her türlü direniş eylemlilikleriyle yanıt vermeye çalışan Tuzla işçisi, altı aylık bir süreç geçmesine karşın suskunluğa itilmektedir. Bu durumun

asıl nedeni şube başkanı ve sekreterini sermaye ile kol kola girmesi ve sınıfını satmasıdır. 13 yıllık onurlu savaşını sürdüren Tuzla işçisi ve duyarlı sendika yöneticileri olarak buna izin vermeyeceğiz.

İK: İki yıl önceki sözleşme sürecine göre, bu yılki sözleşmelerde gerek Tuzla'da gerekse tüm "TİS" görüşmelerinde uzlaşıcı bir tavır sergilendi. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Musa Servi: Emperyalizmin son yıllardaki yoğun saldırıları özellikle işçi sınıfı üzerinde etkili oldu. Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma saldırıları hiç durmadan sürüyor. Bu saldırılar işçi sendikaları üzerinde de basınç oluşturmuş, birçok sendika yönetimi reformist-işbirlikçi bir hat izlemiştir. Yoğunlaşan saldırıları sınıfsal anlayıştan yoksun, sınıftan koparak göğüslemek olası olmadığı için tam bir teslimiyet ve uzlaşma yönelimi doğmuştur. Bu durum iki yıl öncesine oranla daha da hızlanmıştır.

Bu çerçevede birçok sendika yönetimi, kendi konumlarını koruma telaşına düşerek, sınıfla olan bağlarını iyice koparmıştır. TİS görüşmelerini bu gerçeklik içerisinde değerlendirmek gerekiyor. Ancak tüm olumsuz koşullara rağmen tabandan gelen hareketlilik gerek sarı-bürokrat sendikal ağalarına gerekse de IMF uşaklarına karşı yönelmektedir. Bizim görevimiz bu gelişen hareketliliği ve tepkiselliği sınıfsal anlayış temelinde örgütlemektir.

Hasan Sonkaya: Biz sürekli olarak bazı noktalara vurgu yapıyorduk. **En örgütlü devlet; en fazla örgütlülük olan yerlere öncelikli saldırır. Ayrıca örgütlü olan yerlerdeki sınıfsal anlayışın egemenliği söz konusu ise; bu yerlere yönelik olarak devlet daha fazla pervasızlaşır.** İki yıl önceki örgütlülük ve sınıf anlayışının durumu ile şu andaki mevcut koşullar arasında önemli farklılıklar söz konusu. Aynı durum diğer işkolları için, tüm sendikalar içinde geçerli bir durum arz ediyor. Emperyalizmin saldırısının işçi sınıfının içerisinde uzlaşıcı- işbirlikçi bir anlayış çerçevesinde hareket eden Türk-İş'in yönetimi tarafından da onaylanması sonucu ortaya çıkan tabloya şaşırılmaması gerekiyor. Zaten öncelikle bu işçi sınıfının sınıf düşmanı olan sarı-bürokrat sendikal anlayışın yıkılması zorunlu. Yolun açılmasında bu süreç gerekli bir olgu olarak karşımızda duruyor.

İK: Devletin çok yönlü saldırılarına karşı kendiliğinden de olsa gelişen bir hareketlilik ve eylemlilik söz konusu. Bu durumun bir örneği sendikamızın bağ olan Ayman Deri fabrikası işçilerinin direnişinde görülüyor. Ayman'daki gelişmeler hakkında da bilgi verebilir misiniz?

Musa Servi: Bildiğimiz üzere 2001 Şubat krizi bahane gösterilerek birçok iş kolunda yüzbinlere varan işçi işinden oldu. Egemen sınıflar bu saldırı furiasını başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimlerin örgütlülüklerini "tasfiye" etmeye çalışarak hızlandırmak istiyor. Ayman'da da aynı senaryo uygulanmaktadır. Sınıfsal anlayış temelinde örgütlenen, direniş çizgisinde ısrar eden bir hattın kırılması hedeflenmektedir. Bu durum yalnızca Ayman'da değil, Deri-İş Sendikası örgütlenmeye çalıştığı bütün yerlerde (Çorlu, Kayseri vs) geçerlidir. Devletin ve patronların bu ısrarının yanında sarı-sendikal anlayışın da yoğun katkı sunduğu bu uygulamalara karşı 1 aya yakın bir süredir direniş sergileyen Ayman işçilerinin kazanacağı zafer, aynı zamanda bu saldırıların geri püskürtülmesinde de bir kıvılcım rolü oynayacaktır.

caktır.

Hasan Sonkaya: Emperyalizmin topyekün saldırılarına yönelik olarak esasta iş, ilk başta örgütlü güçlere düşüyor. Çünkü; gelişen kendiliğindenci hareketliliği ancak örgütlü bir güce dönüştürsek ve tüm alanlara yönelik saldırıları hepimize yönelik bir saldırı olarak görürsek ve alanlararası demokratik-devrimci birlikler oluşturabilirsek bu

Hasan Sonkaya

azgın saldırıya geri püskürtebiliriz. Ayman direnişini de bu eksende ele almak lazım. Geçen süreçlerdeki her direnişin yalnız bırakılması, yalnızca bürokratik bir destekten öteye geçmemesi sonuçta sermayenin işine geliyor ve kazanım elde edilmiyor. Ayman'daki direniş, geçmişin bu olumsuzluklarından da dersler çıkararak daha fazla kitleleşiyor ve gündeme oturuyor. Sorunu Ayman olarak değil tüm işçi sınıfının sorunu olarak ele alırsak önümüzün açılacağına ve direnişin başarıyla sonuçlanacağına inanıyorum.

İK: Sınıfsal anlayış düzleminde yıllardır mücadele vermeye çalışan deneyimli bir

sendikacı olarak topluma son gelişmeler doğrultusunda nasıl bir mesajınız olacak?

Musa Servi: Emperyalist politikaların sonuçlarının gün geçtikçe daha fazla halk kesimlerini olumsuz yönde etkilediğini görüyoruz. Ancak; bu olumsuzluğa karşı kendiliğinden gelişen/ gelişmekte olan hareketliliğin örgütlü bir şekilde sokulması ve herşeyden önemlisi de sınıfsal anlayış temelinde oturması gerekiyor. Artık yönetenler eskisi gibi yönetmiyor, onun için dışarıdan ithal bakan aracılığıyla emperyalistler sürekli müdahalede bulunuyor. Bir yandan bu tür önlemlerle yaşadıkları krizleri anlatmaya çalışan egemen güçler diğer yandan hareketlenme eğiliminde olan halk muhalefetine terör estirerek bastırmaya çalışıyor. Bu durumdan çıkmak için tüm muhalif kesimlerin ortak bir çatı altında direnmesinden başka bir çare olmadığını düşünüyorum. **Tarihsel süreç hakların ve özgürlüklerin direnmekten geçtiğini bir kez daha herkese gösteriyor.** Bunu görebek hareket etmek zorunlu bir görev olarak karşımızda durmaktadır.

Hasan Sonkaya: Artık kendisine insanın diyen herkesin bu vahşi saldırılar karşısında tek vücut olması gerekiyor. Halkımızın ve işçi sınıfımızın öncüleri olan devrimci tutsakları "F" tipi zindanlara atarak katletme operasyonlarını sürdüren devlete karşı ölüm orucunu 250'li günlerde de görkemli bir şekilde sürdürenlere omuz vermek acil bir görev olarak karşımızda duruyor. Sınıfa yönelik saldırıları püskürtmenin en önemli bir ayağı da bu direnişle bütünleşmekten geçiyor. Bu onurlu yürüyüşe omuz verelim.

Belediye-İş'ten anti-demokratik uygulamalara tepki

İstanbul: Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubesi son dönemde yaşanan anti-demokratik uygulamalara, 27 Haziran 2001 tarihinde düzenlediği basın toplantısıyla dikkat çekti. Sendikanın eğitim salonunda saat 12:00'de başlayan basın toplantısında konuşma yapan Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm;** Fazilet Partisi'nin kapatılmasının, bir taraftan Avrupa Birliği yolundaki çabalar bir taraftan da Anayasa değişikliği, demokratikleşme gibi söylemlerle çeliştiğini vurgulayarak; "En ufak farklılığın cezalandırılarak susturmak, söylenenlerin ne kadar gerçekçi olduğunun en güzel kanıtıdır" dedi.

Türkiye'de siyasi iktidarın farklı sesleri, farklı talepleri bastırmayı amaç haline getirdiğini belirten **Gülüm,** bunu parti kapatarak, memura sendika ve toplu sözleşme vermeyerek, IMF programı çerçevesinde özelleştirmeyle çalışanları işsiz bırakarak, değişime ve demokrasiye karşı aldığı tutumla, özellikle F tiplerine karşı devam eden Ölüm Oruçları'na kulaklarını tıkayarak her gün yeni ölümlerin artmasından rahatsızlık duymayan tutumuyla yaptığını ifade etti. Açıklamanın sonunda **Gülüm;** faaliyetlerinden dolayı partilerin kapatılmasının anti-demokratik olduğunu belirtirken, tüm diğer kesimlerin Ölüm Oruçları'nda ölenlere seyirci kalanların bugün demokrasiden bahsetmesinde çelişki olduğunu vurgulayarak "Düşüncelerden dolayı insanların zindanlara tıkmadığı, demokratik bir anayasayla yönetilen bir Türkiye'de yaşamak istiyoruz" dedi.

HAKLARIMIZI DİRENEREK ALACAĞIZ

Devletin zam ve yeni vergi uygulamalarını protesto etmek için Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubesi 29 Haziran 2001 tarihinde Saraçhane Parkı'nda basın açıklaması yaptı. Eyleme direnişin simgesi haline gelen **Ayman deri işçileri,** Bem-Sen İstanbul 1. Nolu Şube'ye bağlı işçiler ile Türk-İş ve KESK'ten temsilciler de katıldı. Ayman işçileri alana damgasını vurarak "Zafer direnen emekçinin olacak/Deri-İş pankartını açtılar.

Basın açıklaması metnini okuyan Belediye-İş 3 Nolu Şube Başkanı **Hüseyin Ayrılmaz,** Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasal sürecin işçi sınıfına ve emekçi halka önemli görevler yüklediğini belirterek, emek cephesine ve emekçi halka yönelik saldırılara karşı sessiz kalmanın sermaye temsilcilerinin cesaretini arttırdığına dikkat çekti. Siyasi iktidarın bahsettiği krizin sorumlusunun emekçiler olmadığını vurgulayan Ayrılmaz, "Kriz sermayenin krizi, IMF, DB'nin siyasi iktidarın krizidir" dedi.

"Yaşasın Ayman direnişimiz", "Krizi yaratanlar faturayı ödesin", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" vb. solganların atıldığı eylemde Deri-İş Başkan Yardımcısı **Musa Servi** de bir konuşma yaptı. **Servi** konuşmasında, hakları kazanmak için direnişin esas olduğuna dikkat çekti. Direnişçiler marşlar söyleyerek dağıldılar.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'ten Aymasan direnişine destek ziyareti

Kartal: DDSB, 31 Mayıs 2001'den itibaren direniş- de olan Aymasan işçilerine 23 Haziran 2001'de destek ziyaretinde bulundu. Aymasan fabrikasına 500 metre ka- la Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik "Yaşasın Sınıf Dayanışması" pankartı ile "İşçilerin katili patron ağa devleti", "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" vb. dövizler açarak "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Aymasan işçisi yalnız değildir", "Birlik-mücadele-zafer" sloganlarıyla direniş çadırına kadar yürüdüler.

DDSB- Partizan, Yeni Demokrat Gençlik'in destek ziyaretinde bir konuşma yapan DDSB'li arkadaş, içinden geçmekte olduğumuz sürecin aynı zamanda geleceğimize belirleme açısından ciddi bir sınava tabi tutulduğumuz bir süreç olduğunu, özgür geleceğimize ve işçi emekçi cephesine yöneltilen topyekün saldırıya karşı da direnmekten başka çare olmadığını belirterek Aymasan Ayakkabı işçilerinin direnişlerini sonuna kadar destekleyeceklerini sözlerine ekledi.

Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi** ve Aymasan İşyeri Temsilcisi **Sevgül Oğuz**'un konuşmasından sonra da Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına söz alan **Güzel Ana** ise zindanlardaki evlatlarının işçiler için öldüğünü belirterek, işçilerinde evlatlarının Ölüm Orucu direnişine sahip çıkmasını istedi. Direniş çadırındaki işçilere İşçi-Köylü gazetesi dağıtılırken DDSB-Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik manevi desteklerini yanında maddi destek olarak da yiyecek malzemeleri verdiler.

Destek ziyareti **Güneşe Türkü**'nün söylediği türkülerle bitti. Ziyarete, direnişin geldiği aşama ile ilgili

Aymasan deri fabrikası işyeri temsilcisi Sevgül Oğuz

olarak işyeri temsilcisi ve kadın işçilerin düşüncelerini aldık.

Aymasan İşyeri Temsilcisi Sevgül Oğuz: Direnişte 30 gündür olumlu gelişmeler yaşıyoruz. İşçilerin morali çok iyi. Yaşadıklarımızın süreçle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Ülkenin dışa bağımlılığıyla ve IMF programlarıyla hareket edilmesinden kaynaklı tüm emekçi ve işçilere yoğun bir saldırı var. IMF'nin sunduğu paketlerin yoksulluk, sefalet olduğunu biliyoruz. Biz de işverenin saldırısının sadece Aymasan işçisinin sorunu olmadığını tüm işçi sınıfının sorunu olduğunu düşünüyoruz. Bu anlamda direnişin tüm emekçiler tarafından sahiplenmesini istiyoruz. Bizlerde, tüm işçileri temsil ettiğimizi düşünerek bu direnişi zaferle sonuçlandırmamız gerekiyor.

Sendika yöneticilerinden destek görüyoruz. Ama biz istiyoruz ki sendikalar işçileriyle birlikte destek ziyaretinde bulunsunlar. Bürokratik anlamda çabalar fazla anlam ifade etmez. Kendi sendikamızı (Deri-İş) değerlendirek gerçekten mücadeleciler ve sınıf yanlı bir sendika olduğunu görüyoruz.

Bu aşamaya kadar işverenle görüşmelerimiz devam ediyordu. Bu aşamadan sonra da pek umutlu değiliz görüşmelerden. Bundan sonrada kendimize bir hedef oluşturacağız. Eylemliliklerimiz daha da genişletip kamuoyuna daha iyi bir şekilde duyurmaya çalışacağız.

Aymasan kadın işçilerinden Yeşim Aydın: Ben okuldan sonra buraya girdim. Yedi senedir çalışıyorum. İnsan düşünüyor, işveren için bu kadar fedakarlık yapıp da sonucu bu mu olacaktı diye.

Fabrikada alt katta kansere yol açan bir madde ile çalışan işçiler var. Burada çalışan işçiler asgari ücretle çalışıyorlar yani yüksek bir maaş alan insanlar değil. Ve sonuçta kaç insan bu maddeler yüzünden hastahanelerde yattı. Kadın işçilerimiz sinirsel duyularını ve reflekslerini yitirdiler. Bu insanlar işveren için çok şeyler yaptılar. Sonucu bu olmamalıydı. Benim biraz bilinç ve bilgim vardı. Belli şeyleri duya duya, göre göre bilgim arttı. Ama bire bir direniş yaşıyordum yoktu. İlgi duyan insan da değildim. Bunları yaşadıkça direniş bazı şeyleri kattı bana ve bir çok insana da. Çok şeyler de öğrendim. Eskiden bazı yerlerde direniş vardı. Bazı insanlarımız giderken bazılarımız gitmiyordu. En azından burdaki direniş

DDSB'nin Aymasan direnişçilerini ziyareti

bunu görmemize neden oldu. Bizde bunu yapmamızın gereğini görerken Belediye işçilerinin ve Beykoz Ayakkabı işçilerinin basın açıklamalarına katıldık. Artık bir şeyler yapma gereği duyuyoruz.

Aymasan kadın işçilerden Neslihan Akbaş: Erkeklerle göre kadınlar daha inançlı ve ileriye taşıyan oldular. Ben kadın olduğum için söylemiyorum. Bu fabrikada hep böyle oldu. Erkeklerle belirli bilinç veren de kadınlar oldu. Bence yaşam konusunda kadınlar daha çok etkilendiği için daha öne çıkıyorlar.

Şu andaki süreç bizlerin tutumuna ve inancına bağlı Aymasan sadece bizim değil tüm işçi sınıfının dayanışmasıyla çözülecek bir sorundur. Tabiki en önce bize bağlı bir sorun. Biz gerçekten inançlı olursak daha ileriye taşıyacağımıza inanıyorum. Bizim düşüncemiz tazminatlarımızı alıp çekip gitmek değil. Burdaki işimizi tekrar kazanmak, önemli olan o. İnanıyorum ki bir çok yerlerden destek var bize. Ve birçok işçi arkadaş da destek ziyaretinde bulunuyorlar. Bu da bizim için iyi bir şey.

Aymasan işçileri Yeşim Aydın ve Neslihan Akbaş

"Ekmeğimiz, onurumuz, geleceğimiz için direneceğiz"

Bursa: Sendikaya üye oldukları için, 7 Mayıs tarihinde işten atılan Üç Yıldız Oto Kauçuk ve Sünger Sanayi AŞ. işçileri; Patron baskısı, jandarma tehdidi ve gözaltılara rağmen iki aydır çoluk çocuğuna bir ekmeğe parası götürmemek için güneşin kavurucu sıcaklığı altında ekmeği, onuru, geleceği için kararlıca direniş mücadelesini sürdürüyorlar.

27 Haziran günü direnişteki işçileri ziyaret için Bursa Yalova Karayolu üzerindeki direniş alanına gittik. Direnişteki işçileri görünce moralinin iyi olduğunu gözlemliyoruz. Kendimizi tanıtıyoruz ve daha önce gazetemizin ellerine geçip geçmediğini soruyoruz, geçmediğini söylüyorlar. Oysaki gazetemizin her sayısını protokol olarak sendikaya bıraktığımızı söylüyorlar, ama anlaşılıyor ki sendika yöneticileri devrimci sosyalist basını işçilerle buluşturmuyorlar. Bunun üzerine yanımızda getirdiğimiz gazetemizin sayılarını işçilere veriyoruz. Direnişle ilgili düşüncelerini alıyoruz.

İK: 2 aydır direniştesiniz. Direniş ile ilgili düşüncelerinizi anlatır mısınız?

Turan Öz- İşyeri Temsilcisi: Direnişimiz ilk günden daha iyidir, şu an daha azimli olduğumuzu görüyorum. 20 Haziran günü jandarma bizi gözaltına

aldı. Gözaltına almasının sebebi o gün buraya Almanya'da patronla ilişkisi olan bir heyet geldi. Patron buradaki direnişin onların görmesini istemiyordu. Ve jandarmaya haber verdi ve bizler gözaltına alındık. Jandarmanın bu hareketi, bizi direnişi daha azimli sahiplenmeye itti. Tabiki patronun baskıları olacaktır. Biz bu baskılara hazırım. 50 gündür direnişimiz devam ediyor. 50 gün daha devam etse de mücadelemizden vaz geçmeyeceğiz. Takaki sendikalar olarak bu işyerine girinceye kadar. Çünkü bizim gücümüz birliğimiz ve sendikamızdır.

İK: Patron iş krizini bahane ederek sizleri işten attı. Ancak yeni işçiler alarak üretime devam ediyor. Bunun nasıl değerlendiriyorsunuz?

Turan Öz: Evet taşeron firmalarla içerde üretim devam ediyor. Bölge Çalışma Müdürlüğüne baş vurarak içerde 35 kişinin tespitini yaptık. Görünürde taşeron firma üzerine çalışıyor ama Üçyıldız üzerine irsaliye kesiliyor. Bu yasak ama yasalar patrondan yana.

İK: Sizin direniş hakkındaki düşünceniz nedir?

İşçi-Hasan Saymaz: Benimde arkadaşlardan fazla söyleyeceğim birşey yok. Elbette ekonomik olarak zorlanıyoruz. Sendika ve dayanışma için gelen insanların destekleri ile devam

ediyoruz.

İK: Yani diyorsun ki biz burada onurlu bir mücadeleye için direnişteyiz, bunun için bazı zorluklara katlanacağız öyle mi?

Hasan Saymaz: Zaten zorluklara katlanmadan birşey elde edilemez, terlenmeden, rahat bulunmaz. Biz içerde günlerce, aylarca, yıllarca çalıştık. Patronun işinde bütün fedakarlığı gösterdik. Ama bunun ödülü olarak kendimizi dışarda bulduk. Bizler bu haklı davamızı kazanmak için buradayız. Yani ekmeğimiz, onurumuz, geleceğimiz için direniyoruz.

İK: Sizin direniş hakkındaki neler söylemek istersiniz?

İşçi-Seyfettin Duran: 51 gündür devamlı hiç ayrılmadan buradayım, daha 51 gün burada durmaya hazırım, moralim çok iyi. Dayanışmaya gelen arkadaşlarda bize moral veriyorlar. Ekonomik olarak ayda 30-35 milyon para veriliyor. Durumu kötü olan arkadaşlara da aramızda toplayıp veriyoruz. Şu an durumumuz iyi, dayanmaya da devam edeceğiz.

İK: Jandarmanın sizi gözaltına almasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Seyfettin Duran: Jandarmanın bu tutumu hatalı, işçilerin hiç bir günahı olmadan gözaltına alınması çok büyük bir hatadır. Bizim suçumuz sendikaya üye olduğumuz için işten

atılmaktır. Haklarımızı aradığımız içinde sürekli gözaltına alınıyoruz. Bu uygulamalar bizi yıldırıyor.

İK: Devletin yasalarda sendikaların hakkını koruduğunu söylüyorlar. Ama buna rağmen patron sizi işten atıyor. Jandarma veya diğer devlet kurumları patrona birşey yapıyor. Sizleri hak-sız buluyor. Bunun farkını biliyor musunuz?

İşçi: Farkı bizim işçi olmamız, gariban olmamız, devlet patronlardan yana, biz işçiler birbirimizle dayanışmayı sağlamalıyız, devlet zaten patronların arkasındadır. Bu direniş sayesinde en azından gerçekleri görmüş oluyoruz. Gözaltına alsalar da yine geri geleceğiz, başka çaremiz yok.

İK: Sendikaya üye oldunuz ve işten atıldınız. Direnişinizin nedenini bize anlatır mısınız?

Üç yıldız işçisi: Direnişimizin nedeni; haklarımızı alamadığımızdan dolayı, sendikaya üye olmamız. Ve bunun sonucunda noter kanalıyla bizim çıkışlarımızın evlerimize gönderilmesidir. Bizde haklarımızı almak ve sendikalar olarak tekrar çalışmak için direnişteyiz. Jandarma gelip bizi zorla gözaltına alıyor. Çay ocağımızı ve ekmeğimizi bile tekmelerle dağıtıyor. Jandarma patronun emirleri ile bize gözdağı vermek istiyor. Direnişimizi kırmak istiyor. Buna izin vermeyece-

ğiz.

İK: Patron sendikayı niye istemiyor?

2. İşçi: Maaşımızı tam bildirmiyor, sigortamızı ve primlerimizi tam göstermiyor. Ve bizim örgütlü olmamızı istemiyor, örgütlü olduğumuz zaman bunları yapamayacağı için. Örgütsüz olduğumuz zaman bir kişi haklarını istediği zaman başı koparılacak ve diğerleri susacak. Örgütlü olduğumuz zaman bunları yapamayacağı için, sendikayı istemiyor.

İK: Merhaba, direnişçilerden kadın olarak yalnız sizi görüyoruz. Sizin direnişinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nurgül Akmaz: Sendikaya üye olduğumuz için patron tarafından işten çıkarıldık. Buna karşın patron yalan söylüyor ve kiriz bahane gösteriyor. Kriz nedeniyle çıkarmadığı kesin. Çünkü bir hafta sonra kendi çalışanlarının birinin üzerine alele acele taşeron şirket kurdular. Çünkü hakim tespitinde içerde 35 işçi vardı. Ama şimdi yüzün üzerinde işçi vardır. Biliyorsunuz bu gün ana yasada 10 tane madde varsa 9 maddesi patronun yanındadır. Yasal olarak birşey yapamıyoruz. Şikayet etmekte yasalar patronun yanındadır. Ama biz sendikalar olarak buraya gireceğiz, moralimiz iyi, zaten hepimizin yüzü güllüyor, başaracağımıza inanıyorum.

Üreticiyi sefalet dolu günler bekliyor

Samsun-Bafra Tütünde çözüm çiftçi mitingi

Samsun: Toplumsal yıkım yasalarından biri daha üreticilerin tüm tepkilerine rağmen alelacele meclisten geçirildi. Tütün üreticilerinin ölüm fermanı anlamına gelen yasa bir avuç patronun çıkarlarını gözetecek çıkarıldı. **Üretimde destek alımlarını kaldıran, üretimi sınırlandıran, taban fiyatını tüccarın insafına bırakan ve TEKEL'in özelleştirilmesini içeren** yani Türkiye'de tütün tarımını bitiren, sigara pazarını ardına kadar emperyalistlere açan yasaya üreticiler ve üretici dernekleri oldukça tepkili.

Geçtiğimiz haftalarda ülkemizi ziyarete gelen IMF Türkiye Masası Şefi **Juha Kahkonen** hükümete son talimatlarını bir basın toplantısı yaparak vermişti: **"Telekom yönetimini değiştirin. Emlakbank'ı kapatın, Tütün yasasını çıkartın."** Efendilerinin çıkarları söz konusu olduğunda jet hızıyla çalışan meclis tatile girmeden önce bu üç yasanın yanısıra ek vergiler gibi yasaları da çıkararak halkın geleceğini karartma görevini yerine getirdi.

TEKEL'i yoketmek, tütün üreticisini bitirmek ve ABD'deki sigara stoğunu Türkiye pazarında eritmek anlamına gelen tütün yasası Türkiye'deki 600 bin tütün üreticisinin geleceğini, yarımını tehdit ediyor.

1970'li yıllarda filtresiz sigara üreten mevcut fabrikalar (İstanbul, Maltepe, Cibali, İzmir, Samsun, Adana) filtre üniteleri ile desteklenmekteydi. Aynı dönemlerde Tokat, **Akhisar**, Diyarbakır, **Bafra**, Erzurum'da da yeni fabrikalar kuruluyordu. Ancak 1980'li yıllara gelindiğinde pazar yabancı sigaralara da açılınca Türkiye'de tütün üreticilerinin ve sigara üretiminin önü devlet eliyle keşilmeye başlandı. Tütün üretimine diğer ürünlerde olduğu gibi kota getirilerek, yabancı sigaraların göz alıcı reklamları yapılarak ve pazara bol miktarda yabancı sigara sokularak Türkiye'de sigara üretimi zora sokuldu.

O dönemlerden başlayarak Türki-

aynı yıllarda Türkiye pazarında en büyük rakibi olarak gördüğü TEKEL 2000'in fiyatının da sürekli olarak arttırılmasını sağlıyordu. O yılların belgelerin de Philips Morris yetkilileri "TEKEL 2000'in varlığı satışlarımızı arttırma olanağımızı engelliyor. Fiyat artışlarımızı enflasyon düzeyinde tutar ve Marlboro ile Tekel 2000 arasındaki fiyat farkını % 30'un altında korursak satışlarımızı arttırma fırsatını yakalayabiliriz" diyorlar. Bugüne baktığımızda da durum çok farklı değil. ABD vb. ülkelerde sigara tüketimi sürekli olarak düşerken, Türkiye gibi ülkelerde emperyalistlerin çabası ve reklamlarıyla sürekli arttırmaktadır. Örneğin ABD'de 1976-1980 yılları arasında 620 milyar adet olan sigara tüketimi 1995 yılında 487 milyar adete kadar düşmüştür. Ancak tüketimdeki bu azalış üretimdeki artışı etkilememiş, 1976-80 yıllarında 694 milyar adet üretilen sigara 1995 yılında 745 milyar adete sızramıştır. Böyle bir çıkmazın içinde olan ABD sigara sanayinin tek kurtuluş yolu dış sigara satışı 1995'te yaklaşık 240 milyar adete çıkarılmasına rağmen yaşanan bunalımı atlattırmaya yetmemiştir. Çünkü; iç tüketim sürekli olarak azalmaktadır. Bu noktada iyi bir tüketici pazarı olabilecek Türkiye, ABD'nin iştahını iyice kabartmaktadır. TEKEL'in özelleştirilerek bitirilmesi de ABD'nin planlarında çok önemli bir yere sahiptir. Tarım ürünlerindeki % 25'lik gümrük vergilerinin de kaldırılması ABD'nin ekmeğine yağ sürmektedir. Basit bir hesapla 2000 yılında Türkiye'de üretilen Blended sigaralarda toplam 54.000 ton yabancı tütün kullanılacağı göz önünde bulundurulursa bu tütünün dış alımında % 25'lik gümrük vergisi kaldırıldığında yaklaşık 81 milyon

Yıl	Kar	Yıl	Satış gelirleri
1992	762 milyar TL	1993	40 trilyon TL
1993	840 milyar TL	1994	80 trilyon TL
1994	10.7 trilyon TL	1995	116 trilyon TL
1995	13.2 trilyon TL	1996	227 trilyon TL
1996	7.6 trilyon TL	1997	397 trilyon TL
1997	15 trilyon TL		

dolar bir vergi kaybı yaşandığı açığa çıkıyor. İstanbul Sanayi Odası'nın 1997 yılında yaptığı bir araştırmaya göre Türkiye'nin 500 büyük firması arasında 3. sırada TEKEL yer alıyor. Ayrıca TEKEL'in gayri safi ulusal gelir içerisindeki payı % 3 civarındadır. Gayri safi ulusal gelire katmadığı vergisi olarak katkısı 1996 yılında 150 trilyondur. Son 6 yıllık verilere göre ise TEKEL'in karı ve satış gelirleri tablodaki gibidir. Tablodan da anlaşılacağı üzere TEKEL'in karı sürekli bir artış göstermektedir. Ayrıca bir de kurumun özelleştirilmesi için öne sürülen zarar etme, yüksek maliyette çalışma, istihdam fazlalığı TEKEL için söz konusu dahi değildir. Üretimle sağlanan kar yukarıdaki tabloda ortada zaten. 1991-96 yılları arasında TEKEL'in istihdam ettiği çalışan sayısına baktığımızda sürekli bir düşüşü görüyoruz. 1991 yılında 50.638 olan toplam çalışan sayısı 1995 yılında 40.998'e inmiştir. Bunun sonucunda da maliyetler içinde işçilik payı 1993 yılında % 20 dolayında iken, 1994'te % 17 dolayına inmiştir. Ancak tüm bu verilere rağmen 1980'den sonra yavaşlatılan TEKEL yatırımları 1984 yılından sonra tamamen durdurulmuştur. 1986 yılında ise fabrikalara yatırım için 1 milyon TL'lik bir ödenek ayrılmıştır. Yine 1980'li yıllarda yabancı sigara ithaline izin verilmeye başlanmıştır. Ancak tüm bunlara rağmen yabancı sigaralar özellikle TEKEL 2000 karşısında başarı sağlayamamıştır. Tekel Aoriental sigara pazarının % 99'una; Blended sigara pazarının % 60; 9'una hakimdir. İşte Türkiye pazarına hakim olmaya çalışan emperyalistlerin TEKEL'e olan düşmanlıklarını ve tütün yasasında neden bu kadar ısrar ettiklerinin sebebi...

devlet bir yandan tütün yasası ile TEKEL'in özelleştirilmesini garanti altına alırken bir yandan da gelebilecek tepkileri bertaraf etmek için ülke tütüncülüğünün bundan etkilenmeyeceği yönünde propaganda yapıyor. Özelleştirme halinde çok uluslu şir-

ketlerin TEKEL tarafından üretilen sigaraları üretmeye devam edeceklerini söyleyerek halkı kandırmaya çalışıyorlar. Şu anda Türkiye'de bulunan 2 yabancı sigara tekelinin de kendi sigaraları var ve piyasaya bunu sürüyorlar.

Bir diğer aldatmaca da desteklene alımlarının devam edeceğidir. TEKEL'i ortadan kaldırdıktan sonra nereden, hangi bütçeden destekleme alımlarını yapacakları ise meçhuldür. Yalanlar bununla da bitmiyor. Üreticinin alternatif ürünlere yönelmesi halinde destekleyicisi olacağını söylüyor devlet. Ancak tütün üretiminin yapıldığı topraklara baktığımızda tütünün dışında çok fazla bir alternatif olmadığını görüyoruz. Kaldı ki tütünü öldürenlerin başka ürünleri yeşerteceğine kim inanır ki.

Özellikle TEKEL'in özelleştirilmesi maddesi ile üreticilerin tepkisini alan yasa ile ilgili Bafra ve Cıvırı köyleri Tütün Satış Kooperatif Başkanı ve tütün üreticisi **Fazlı Görgeç** ve yine bir üretici olan **Cemil Görgeç**'in görüşlerini aldık.

"ÜLKEYİ DÜZELTECEK OLAN ÜRETEMLERDİR"
İşçi-köylü: Meclisten geçirilen tütün yasasının maddelerinden biri de desteklerin yani sübvansiyonların kaldırılması. Bu konuda görüşlerinizi alabilir miyiz?

Fazlı Görgeç: Tütünden şekere tüm ürünlerde sübvansiyonların kesilmesi üreticinin ölümüdür. Çünkü; hiçbir ürün devletin desteği olmadan çok uzun süre yetiştirilemez. Ürüne 1 yıl para yatıracağız; 1,5 yıl sonra bekleyeceksin eline para geçsin. Bu noktada devletin desteği şart. Ancak şu anda tarıma destek sıfır noktasına inmiştir. Bu yasalarla iyice bitirilmiştir. Biz dün bir arkadaşla tarım kredi kooperatifine gittik. %120 faizle kredi verdiler. Borcu olan üretici bu faize katlanıp almak zorunda. %120 ile kredi alıp bugün kim tarım yapabilir ki. Akla uygun mu bu? Bu da tarıma desteğin Türkiye'de tamamen kalktığına, bu şartlarda tarım yapılamayacağına ve iç pazara da başkalarının hakim olacağına göstergesi.

İ.K: Yasa ayrıca TEKEL'in özelleştirilmesini de gündeme getiriyor. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

F. Görgeç: TEKEL'in özelleştirilmesi de üretici için aynı anlama geliyor. Özelleşen kurumlarda ortaya çıkan gerçekleri hepimiz gördük. İşçiler sokağa atıldı, üreticiler mahvoldu. Yabancı şirketler pazara girerek buradaki üretimi bitiriyor. Bu uygu-

Bafra-Samsun tütün tarlası

lamalarda üreticilerin çıkarları gözönüne alınmıyor. Gelişmiş ülkeler bizim gibi ülkelerde tarımı bu yollarla bitirerek kendi ürünlerini bizim pazarlarımıza sunuyorlar. Oysa bizim tütünümüz piyasada aranan bir tütün çeşidi. Geri kalmış ülkeler borç baskılarından dolayı DB tarafından sürekli baskı altında. Buradaki pazarlara açılmanın yolunu arıyorlar. İnsanlarımızı öyle bir koşullandırmışlar ki sanki bu yasalar çıkarsa memleket kurtulacak gibi düşünüyorlar. Ama bu zamana kadar IMF reçeteleri ile kurtulan ülke yok. TEKEL ekonomide de çok fazla yarar sağlıyor. Bu aradaki kar eden bir kurumun elden çıkarılması çok mantıklı bir iş değil.

Mesela buğday da Türkiye için çok önemli bir ürün. En az mazot, elektrik kadar önemli. Tavuk yeminden tutun da pastaya kadar herşey buğdaydan oluyor. Buğday üreticisi mutlaka desteklenmeliydi. Verilen taban fiyatı ortada. Bu ülkede 1 milyon kişi buğday üretiyorsa 70 milyon insan da tüketiyor.

İ.K: Yasa ile ilgili genel görüşünüz nedir?

F. Görgeç: Tütünde daha önceki yıllarda da sorunlar yaşıyorduk. Yasalar sorunları ortadan kaldırmak için çıkarılmalı. Ama bu yasa hiçbir üretici grubu ile görüşülmeden, fikir-

Tütün üreticisi Fazlı Görgeç

leri, sorulmadan "bu yasaları çıkarın" diyenlerin istedikleri gibi çıktı. Üreticiler olarak biz sadece televizyondan izledik. Ancak bu yasa da bir sürü olumsuzluk olduğunu biliyoruz. Üretici çok büyük zararlara uğrayacak. Bir dezavantajımız da üretici kesiminin yanında olacak bir teşkilat yok. Ama karşımızdakiler dünya çapında örgütlü dev şirketler. Bu eşitsizlik ortamında bu yasa ile üreticinin zarara uğrayacağı kesin.

İ.K: Üreticilerin tepkisi nasıl bu yasaya?

F. Görgeç: Nasılkı bir kurbağayı kaynar suya atarsın. hemen sıçrar kaçır. Ama soğuk suya atıp yavaş yavaş kaynatırsan orda ölür. Bizi o hale getirmeye çalışıyorlar. İnsanlar tepkili ama içinde bulunduğu koşullarda alışıyor. Sefaleti, kendisine, akrabalarına, çevresine, insanına hak görüyor. Ve reaksiyon göstermiyor.

İ.K: Değiştirmek için ne yapmak gerekiyor?

F. Görgeç: Örgütsüz olan insanlar hiçbirşey yapamaz. Ve yenilirler. Demokratik kitle örgütleri olmalı mesela. Köylülerin kendi örgütlenmeleri olmalı. Duyarlı insanlar burada bir arada olmalı. "Ben insan olarak kendime, komşuma, tanıdığımıza, çevrem, ülkem geleceğine ilişkin tüm olaylara suskun kalamam" diyebilmek lazım. **İnsan olan herkes elinden geldiğince mücadele vermeli. Olaylara kayıtsız kalmamalı. Biz düşünen varlıklarız, hayatımızı mutfakla, tuvalet arasında geçiremeyiz.** İnsan olmanın gereğidir bu. Bu anlamda insanlara motivasyon sağlayacak kişilerin geri durmaması lazım.

İ.K: Ekleme istedikleriniz var mı?

F. Görgeç: Üreticilerin durumu gerçekten çok kötü. Günün 17 saati çalışıyoruz. İnanır mısınız 13 yaşındaki çocuğumu, 7 yaşında oyun oynaması gereken çocuğumu sabahın 5'inde tarlaya götürüyorum. Bu dünyanın başka yerlerinde suçtur. Ama mecburum. Karnımızı doyurmak için yapıyoruz. Son olarak diyorum ki bu

ülkeyi düzelterek olan yine bu ülkenin insanlarıdır. Üretendir, çalışandır. İnsanlar kendine ve birbirine güvenmelidir. Yanlış buldukları olayları onaylamamalıdır. **İnsanlık onunun geleceği buna bağlıdır.**

"ARTIK DEVLETEN BİR ŞEY BEKLEMİYORUZ"

İ.K: Tütün yasası ile ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz?

Cemil Görgeç: Bu yasa ile TEKEL'i satacaklar. İnsanların satıldığı bir ülkede biz özelleştirilen kurumların halini gördük. Burada bir kereste fabrika vardı. Özelleştirildi. Önce işçiler işten atıldı, sonra da kapatıldı. Biz üreticiler olarak TEKEL'in satılmasına tabi ki karşıyız. Devlet illede üzerinden atmak istiyorsa yabancıya, Sabancı'ya değil üreticiye versin. Hak edene versin. Hem bu Tekel şimdiye kadar zarar etmiyordu da şimdini ediyor. Ben Samsun sigarası içiyorum. Bunun 50 paketi 1 kilo yapıyor. Devlet bugün benden 1 milyona alıyor. Türkiye'nin en kaliteli tütünü burada yetişir ve ilmek ilmek emek ister. Bu emeğimizi ona-buna peşkeş çekeceklerine bize versinler. Biz devletin şefkatini beklemiyoruz. Yıllarca bekledik bu hale geldik. Biz el-kucak açmasını istiyoruz beklemiyoruz, sadece hakkımızı versin. Dünyanın hiçbir yerinde böyle birşey görülmemiştir. Hangi adaletten söz ediyorlar artık. Sadece Bafra'da tütünle geçinen 110 tane köy var. Bu 110 köy özelleştirme ile bu yasa ile bitecek. İnsanlar göçe zorlanacak.

İ.K: Yasa ile yabancı sigaralar Türkiye pazarına girecek. Bu konuda ne diyeceksiniz?

C. Görgeç: Yabancı şirketler için burası 70 milyonluk bir pazar. Tütünü, sigarayı kendi ülkelerinde de üretiyorlar. Ama tüketemiyorlar. Dünya sigara bırakma günleri var, kampanyaları var. Bizimki gibi ülkelerde ise adam olma sevdasına 18 yaşından küçükken bile başlanıyor sigaraya. Mesela markette bakıyorum 20-30 tane yabancı sigara var. Acaba onların ülkelerinde bizim sigaralarımız var mı? Gümrük Birliği dediler Türkiye'nin kapılarını sonuna kadar açtılar yabancı şirketlere. ABD, Türkiye tarımını mahvederken pazara kendi ürünü ile giriyor. 1976'da biz daha okula giderken bu ülkenin %70'inin fazlası tarımla geçiniyordu. Bizim topraklarımız çok bereketlidir. Suyunu verdikten sonra ne ekersen o bitiyor. Böyle bir ülkede tarım bitirilir mi? ABD bugün 150 binden verdiği ni, yarın 250-300 binden aşağı verir mi? Mümkün değil vermez.

Şeker yasası dediler şekeri bitirdiler. Şekerin bitmesi demek hayvancılığın da bitmesi demek. Tarımı da, hayvancılığı da bitiriyorlar.

İ.K: Devlet alternatif ürünlere destek vereceğini açıklıyor.

C. Görgeç: Bafra Türkiye'nin ikinci ovası. Buraya bir baraj yaptılar. Barajın suyunu yine sulu olan taraflara verdiler. 110 tane köye su vermediler. Bu ovalarda başka ne yetişir. Alternatif ne olacak? Hayvancılık desen onu öldürdüler. Fındık ağaçlarını söktürüyorlar. Neyi alternatif yapacağız burada. Devlet ne zaman gelip bize bir alternatif sunmuş ki şimdi sunsun. Böyle yaparak insanları kandırıyorlar. Burada başka bir ürün demek Allaha kalmak demek. Bazen 3-4 ay yağmur yağmıyor. Ne yapacağız biz bu kuraklıkta mısır ekтик, susuzluktan sarmısak gibi oldu. Şimdi meclis tatile giriyor. Milletvekilleri kendi bölgelerine gidecekmiş. Buralara gelipte ne yapacaklar? Ne diyecekler bize? Ne anlayacaklar? Ne verdiler ki bize? Bizden alıp götürdüler.

İ.K: Yasaya göre fiyatı tüccar belirleyecek. Bu noktada ne diyeceksiniz?

C. Görgeç: Bu ürünü biz üretiyoruz fiyatını tüccar ya da Ankara ya da yabancı şirketler belirlememeli. Bizler belirlemeliyiz. Onlar 2 milyona çok iyi para diyorlar. Ama ben bunun masrafına 2 milyon veriyorum zaten. Böyle yaparak insanların elindeki katığı alıyorlar. Sadece ekmek kalıyor.

İ.K: Tarım bakanının buğday taban fiyatı tartışmalarındaki tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?

C. Görgeç: Sonuçta o da bu hükümetin izindedir. Bütün yasalarda imzası vardır. Yalnız halka şirin gözükmek için yapıyor. Bir seçim bölgesine gittiği zaman "Ben sizin hakkınızı aradım ama onlar vermediler" diyebilmek için. Adam gibi şunu desinler: **"Bize bunu yaptırıyorlar. Biz de yapmak zorundayız. Biz burada bir kuklasıyız. Elimizde birşey yok."** Ama gözümüzün içine baka baka yalan söylüyorlar. Kemal Derviş hala bizden fedakarlık istiyor. Gelsin burada bir sene benimle beraber yaşasın. Bu sefer ben diyeceğim. "Bir fedakarlıkta sen yap. Yapabilirsen." Ben onun da birşey yapacağına inanmıyorum.

İ.K: Ekleme istediğiniz birşey var mı?

C. Görgeç: Ben 33 senedir bu işi yapıyorum. Devlet 33 senedir benim üzerimden para kazanmış. Ama biz yavan ekmekle yaşıyoruz. Elimizden herşey alınıyor. Biz birşeylerin değerini kaybedince anlıyoruz. Benim 4 tane çocuğum var. Ve benim hiçbir sosyal güvencem yok. Artık insanlar yarınını düşünemiyor. Bugün yaşamını sağlamaya çalışıyor. Artık devletten birşey beklemiyoruz elimizdeki almasın yeter.

Emperyalistlerin dayattığı tarımı yıkım yasaları bir bir meclisten geçiyor!

Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Prof. Dr. Gürol Ergin : "Duyun-u Umumiye ile bugünkü IMF dayatmaları arasında bir farkın yaşandığını düşünmüyorum."

Ankara: IMF ve DB'nin öngördüğü politikalar çerçevesinde Türkiye işçisine, memuruna, köylüsüne dayatılan yıkım yasaları bir bir meclisten geçiriliyor. Tamamen emperyalist tekellerin denetiminde Türkiye tarımının yok edilmesini içeren ve tarımla yaşamını sürdüren milyonlarca insanın yaşam olanaklarını elinden alan politikalar hızla uygulanıyor. Son olarak mecliste kabul edilen Tütün Yasası'yla da Türkiye'deki tütün piyasası tamamen yabancı şirketlerin pazarı haline getirilmektedir. Yütün üreticileri de yasayla birlikte tütün üretimi yapamaz hale getirilmiştir. Tüm bu gelişmelerle ilgili TMMOB'a bağlı Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Prof. Dr. Gürol Ergin'le Tütün Yasası'nın, tütün piyasasını ve tütün üreticilerini ne yönde etkileyeceğine ilişkin bir röportaj yaptık. Önemli gördüğümüz bu konuya ilişkin yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"TARIMI DEĞİL TÜRKİYE'Yİ YIKIM POLİTİKALARI"

İşçi-köylü: Tarıma yönelik yıkım politikaları tüm hızıyla sürüyor. Bunun en önemli parçalarından birini de yeni çıkan Tütün Yasası oluşturuyor. IMF ve DB'nin dayattığı yasayı nasıl değerlendirirsiniz?

Prof. Dr. Gürol Ergin: Özellikle son birkaç ay içerisinde uygulanan politikalarla baktığımız zaman bir tarımcı olarak elbette öncelikle tarıma yönelik politikalarla ilgileniyoruz. Ama tabloyu bir bütünsellik içerisinde görmek gibi de bir zorunluluğumuz var. Bu açıdan bakınca Türkiye'de uygulanan tarım politikalarının aslında tarımda bir yıkıma değil de Türkiye'de bir yıkıma doğru yönelmiş olduğunu görmekteyiz. Çünkü Türkiye'de kim ne derse desin tarımın; 65 milyonu beslemesiyle, pek çok sanayi dalına hammadde vermesiyle ve toplam çalışan nüfusun yarısının tarımda olmasıyla çok büyük bir sektör olduğunu görmekteyiz. Yine hiç kimsenin kalkıp da "Türkiye'de tarımın ulusal gelire katkısı % 15'tir, bu bakımdan diğer sektörlerden daha az önemlidir" demeye hakkı yok. Çünkü tarımın ağırlığı ulusal gelire verdiği katkıdan daha çok Türkiye için oynadığı

rol olarak ölçülmelidir. Bu yönüyle baktığımızda Türkiye'nin tarımdan vazgeçmesi gibi bir lüksü olamaz. Türkiye tarımda geriye gittikçe bir yıkıma doğru da gider. Daha başka şekilde söylemek gerekirse aynen **bugün olduğu gibi bir sömürge ülke durumuna düşer.** Şimdi Türkiye'de son yılların sorunu olan enflasyona da baktığımızda şunu görüyoruz: Uygulanan politikalarla özellikle tarımsal üretim azaldıkça Türkiye'de enflasyon yükselmektedir. Bu bakımdan çiftçiye hakettiğini vermeden, işçiye hakettiğini vermeden belki bir süre için talebi kırsarak enflasyonu belli bir düzeyde tutmak mümkündür. Ama özellikle çiftçiden, köylüden esirgenen gelir, üretimi büyük ölçüde etkilediği için (olumsuz yönde) bu yöndeki politikalar enflasyonu çok ciddi olarak körükler. Yani siz bir süre insanlara geçinebilecekleri kadar bile para vermeyip de enflasyonu talep eksikliğinden dolayı bir düzeyde tutarsınız ama bir an gelir ki üretim eksikliğinden ötürü, talep ne kadar az olursa olsun üretim daha az olduğu için enflasyon çok fazla kaba-

Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Prof. Dr. Gürol Ergin

U Umumiye'yle bugünkü IMF dayatmaları arasında bir farkın yaşandığını düşünmüyorum. Bu politikalar çerçevesinde özellikle iki yasa çok önemli biz tarımcılar için. Bunlardan biri; Tütün Yasası, diğeri ise; Şeker Yasası. Zaten dikkat ederseniz 15 günde çıkan 15 yasa sözkonusu olduğu zaman tarımla ilgili olarak özellikle bu ikisi üzerinde duruldu. Çünkü, Türkiye'yi yıkacak olan bu iki yasaydı. Bunlardan Tütün Yasasına şöyle bir baktığımız zaman şunu görüyoruz: **Birincisi;** Türkiye'de artık tütünün

tütün piyasası bundan nasıl etkilenecek?

G. Ergin: Yabancı şirketler istediği yerde, istediği kadar ektirecek. Ama fiyatını da o belirleyecek. Yani çiftçi hem istediği yerde hem istediği kadar hem de pazarlık gücüyle oluşturulan bir fiyattan pazarlayabileceği bir tütün ekiminde bulunamayacak. Yeni yasada çok açık görüldüğü gibi içeride belli miktarda sigara üreten firmalar, dışarıdan istedikleri kadar sigarayı Türkiye'ye dış alım yoluyla getirecekler. Buradan çıkan anlam son derece açıktır. Yani bundan sonra yabancılar tütünü daha çok dışarıya ektirip orada elde ettiği sigaraları Türkiye'ye satacaklar. Türkiye'yi yalnızca bir sigara pazarı olarak kullanacaklar. Bu çok önemli. Türkiye'de ürettikleri tütünler ise daha çok yabancı kaynaklı tütünler olacak. Bunun ise Türk tütüncüsüne şu bakımdan zararı dokunacak. Bizim yerli tütünlerimiz, diyelim Karadeniz'de, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da ekilen tütünler daha çok kıraç topraklarda ekilmekte ve hiçbir otun bile bitmediği toprakları değerlendirmekte. Ayrıca kendine özel bir aromayı oluşturmaktadır. Yabancı sigaralardaki damak tadında bizim yerli tütünlerin fazla olumlu bir katkısı yoktur. Onun için o sigaralarda bizim yerli tütün aşağı yukarı % 10'la en fazla % 15 oranında katıldığından dolayı sigara markaları yabancılaştıkça Türkiye'de de Türk tipi tütüne veya Şark tipi tütüne gereksinim azalacaktır. Bu bakımdan tütün ekiminde kullanılan kıraç topraklar da boş alacaktır. Türkiye çiftçisini asıl vuracak olan da budur. Türkiye'de yine belli miktarda tütün ekimi bugünkünden az olmakla beraber yapılacaktır ama sulu ekim

Türkiye'de yine belli miktarda tütün ekimi bugünkünden az olmakla beraber yapılacaktır ama sulu ekim alanlarında yetiştirilecektir. Kıraç toprakları ekerek geçimini sağlayan çiftçi -ki bunlar yoksul çiftçidir- aç kalacak ve buralardan göç etmek zorunda kalacaktır. Bu bakımdan kıraç alardaki tütün üreticisi büyük bir yıkıma uğratılıyor.

rır. Zaman zaman Türkiye'de yaşanan da budur aslında. O bakımdan ben Türkiye'de tarıma yönelik yıkım politikaları demekten çok Türkiye'yi yıkım politikaları olarak görüyorum uygulanan politikaları. Ve hiç kimsenin şimdi kalkıp da Türkiye için, 'özgür bir ülke' deme şansını kalmamıştır. Yüzlerce yıldan bu yana hiç bir ülke parlamentosu bu aylarda Türkiye'de yaşandığı kadar kendi bilgisi dışında, kendi iradesi dışında hazırlanmış olan yasaları çıkarma durumunda kalmamıştır. Geçmişle bu dönemi karşılaştırdığımızda ki bu karşılaştırmayı haklı olarak yapıyoruz. Örneğin **Duyun-**

ekimi de üretimi ve pazarlaması da bunun sigaraya dönüştürülmesi de tamamen yabancıların elinde olacak. Gerçi görünürde sanki yerli sermaye bunlara sahip çıkacakmış gibi gösterilecek. Örneğin Koç ve Sabancı'nın eline geçecek gibi görünecek ama Koç ve Sabancı da kendilerinden daha büyük olan uluslararası sermayeyle birlikte bu eylemi gerçekleştirecekler. Dahası uluslararası sermaye buradaki payı Koç'a da Sabancı'ya da yedirmez zaten Türkiye halkına yedirmediği gibi...

İşçi-köylü: Tütün üreticisi ve

alanlarında yetiştirilecektir. Kıraç toprakları ekerek geçimini sağlayan çiftçi -ki bunlar yoksul çiftçidir- aç kalacak ve buralardan göç etmek zorunda kalacaktır. Bu bakımdan kıraç alardaki tütün üreticisi büyük bir yıkıma uğratılıyor.

İşçi-köylü: Tütün Yasası tütün ve sigara üretiminde çalışan işçileri nasıl etkileyecek?

G. Ergin: İşçileri de çok ciddi olarak etkiliyor. Yasada gördüğümüz gibi dışarıdan sigara dış alımı yapıldıkça içerideki tütün işçisi ve sigara fabrikalarında çalışan işçiler işsiz kalacaktır. Bugün yaklaşık 40 bin işçi çalışmakta sigara fabrikalarında. Bunların hepsi olmasa bile önemli bir kısmı işsiz kalacaktır. Çünkü dışarıdan sigara gelecek ve böylece katmadeğer tamamen dışarıya gidecektir.

İşçi-köylü: Yasayla birlikte mağdur olan üreticinin ve işçinin hali ne olacak?

G. Ergin: Bence Türkiye tütün çiftçisi, işçisi olabildiği kadar sesini yükseltmeye çalıştı bu ülkede, yükseltmedi değil. Benim de katıldığım birçok toplantılar yaptık İzmir'de, Bafra'da, Adıyaman'da... Ama bu söylenenleri duymak istemeyen bir yönetim var Türkiye'de. Sürekli dikkat ederseniz "Biz IMF'ye söz verdik" sözleri ortada dolaşüyor. Bu ülkenin halkı onlara şunu sormalı. "IMF'ye söz verdiğiniz doğru. Onlara verilen sözün önemi var da halka seçimde verdiğiniz sözün hiç önemi yok mu? Bu halka söz vermediniz mi? Bu halka verdiğiniz söz; çiftçiyi, işçiyi işinden aşından edeceğiz şeklinde miydi? Yoksa Türkiye işçisine, emekçisine daha iyi bir gelecek sağlayacağız şeklinde miydi." Bunun sorulması gerekir. Bunun yanıtının alınması gerekir. Şunu çok kesin olarak söylemekte yarar var. "IMF'nin söylediği şeyler yapılmazsa Türkiye batarmış" şeklinde söylenen çirkin bir yalan var. "IMF'ye verdiğimiz sözü

tutmazsak batırız" diyenler tarafından Türkiye zaten batırıldı. Bunu yalanla kendilerine gerekçe yapmıslar. Türkiye IMF'ye sözleri tutup tutmamasından değil kendisine uygun politikaları uygulamadığı için batma noktasına geldi. Bunun Türkiye halkına açıklanması gerekmektedir.

İşçi-köylü: Çıkan yasayla üreticiler tütün piyasasından silinirken meydan kimlere bırakılıyor?

G. Ergin: Başta da belirttiğim gibi Türkiye tütün alanı tamamen yabancılaştırılıyor. Türkiye'de bir yabancılaşma olayı yaşanacak. Tütünle uğraşan insanların üretme ve çalışma şartları tamamen ellerinden alınmış oluyor. Tam anlamıyla dışa bağımlı ve dışarıdan yönetilen bir tütün politikası ortaya çıkacaktır.

İşçi-köylü: Tütün Yasası'yla birlikte Şeker Yasası'nı nasıl değerlendiriyorsunuz?

G. Ergin: Tütün konusunun Şeker'den daha çok dikkat çekmesinin iki nedeni var bana göre. Birincisi Osmanlı'dan bu yana ikinci kez bu şekilde gündeme gelmesi; yani tütün yasasının geçmişte de olması. Çünkü 18. yy'dan bu yana Türkiye'de tütün ekilmektedir. Şeker pancarı ekimi ise 1926'da yapılmaya başlanmıştır. Bu bakımdan tütün üzerinde daha fazla duruluyor. Şeker pancarı üreticisi tütün üreticisinden daha çoktur Türkiye'de. Şeker üreticisinin uğradığı kayıptan az değildir. Türkiye'de bugün 20 milyon ton olan şeker pancarı üretimi 10 milyon tona indi. 10 milyon ton şeker pancarı artık ektirilmiyor Türkiye'de. Bu çok önemli bir rakamdır.

Şeker pancarını önemli kılan bir diğer etken bütün atıklarının da hayvan yemi olarak kullanılmasıdır. Yani hayvancılığı da doğrudan ilgilendiren bir üründür. Ayrıca şeker pancarı üretimi çok fazla işçilik isteyen ve çok teknik bir tarımdır. O

bakımdan 10 milyon ton şeker pancarının üretilmemesi demek çok önemli bir iş gücünün açığa kalması anlamına gelmektedir. Şeker pancarı yerine Amerika ve Arjantin'den mısır getirilerek ondan şeker gibi tatlı maddeler elde edilecek. Böylece içeride Türk çiftçisine ürettirilmeyen şeker pancarı yerine yabancılara mısır ürettirip bunun Türkiye'de tatlandırıcı madde olarak kullanılmasını sağlayacaklar. Bu Türkiye çiftçisinin ölüm fermanıdır. Bu durum şeker fabrikalarında çalışan işçiyi de vuracaktır. Çünkü şeker fabrikalarının çoğu boşalacak ya da varolan fabrikalar yarı kapasiteyle çalışacaktır.

İşçi-köylü: Özelleştirmeden sorumlu bakan Yüksel Yalova'nın da istifasına neden olan Tütün Yasası'yla birlikte sigara ithalatında da büyük bir artış yaşanacağı ortada. Pastadaki büyük payı öncelikle uluslararası şirketler ardından da Koç ve Sabancı holdingleri paylaşacak. Yasanın çıkmasındaki belirleyici etken nedir sizce?

G. Ergin: Yüksel Yalova olayı bilerek Türkiye'de yanlış yansıtıldı. Yalova tütün üreticisini düşündüğü için yasaya karşı çıkmadı. Tam tersine kendisi zaten özelleştirmeleri çok hızlı olarak savunduğu için oraya getirilen bir bakandı. Ancak orada biraz önce de sözünü ettiğimiz Koç ve Sabancı grupları arasındaki savaşın kurbanı oldu. Daha doğru söylersek onların arkasındaki grupların savaşının kurbanı oldu. O gitti onun yerine gelenler tabi ki yabancı sermayenin istediği biçimde yasayı çıkarttılar. Bu yasa çok net olarak Türkiye tütüncülüğünün, işçisinin öldürülmesi, Türkiye'nin madde olarak çok büyük zararlara uğraması ve bağımsızlıkta çok büyük zedeler alması sonucunu verdiği için oldukça önemlidir. Kimyacıların deyimiyle Tütün Yasası bir turnusol kağıdıdır. O kağıdı asite batırırsınız başka renk alır, baza batırırsınız başka renk alır. İşte burada turnusol görevi de aldığı renkten ötürü bağımsızlığımızın gittiğini ortaya koyması şeklinde.

İşçi-köylü: Bu politikaların kaynağı nedir sizce?

G. Ergin: Bu politikaların kaynağı; sömürgeci anlayıştır. İçerde de sömürgeci anlayışa boyun eğmiş veya yarar, çıkar bekleyenlerdir. Yoksa bu politikaların kaynağında

Kayısı mitingi Malatya

Türkiye halkı yoktur. Türkiye halkının çıkarları geleceği yoktur. Türkiye'yi batıran IMF politikalarıdır, yoksa bataktan çıkaracak olan değil. Biz de bir söz vardır "Kanı kanla yumazlar, kanı suyla yurlar" diye. Borcu borçla ödemeyenler, borcu artan üretimden gelenle ödeyebilirsek ancak Türkiye'yi ayağa kaldırebiliriz. Ama bize önerilen "yeni den borç alın ve borcunuzu ödeyin" şeklindedir. Bağımsızlığımız tamamen ele alan dayatmalarla verilmektedir. Türkiye'nin asla IMF'den aldığı borçla ayağa kalkmasının imkanı yoktur. Ancak kendi üretimini arttırıp buradan ayırdığı payla borcunu öderse Türkiye ayağa kalmış olur.

İşçi-köylü: Sizin bu yasaya ve sonuçlarına dönük ne gibi çalışmalarınız gündeme gelecek?

G. Ergin: Bizim, Ziraat Mühendisleri Odası olarak bu yasa çıkmadan önce çalışmalarımız oldu. Tek Gıda İş Sendikası'yla, Tütün Expéryer Derneğiyle birlikte oluşturduğumuz bir platform çerçevesinde ilgili birçok yere bu konudaki görüşlerimizi ilettik. Ama dediğim gibi sesimizi duyurmaya çalıştığımız insanlar, kutsal kitap emri gibi IMF emirleriyle oturup kalktıkları, bunlara boyun eğdikleri için sesimizi duymadılar. O bakımdan bir türlü söylemek istediklerimizi anlamadılar. Bundan sonra neler yapacağımızı şu an söylemek zor ancak gerektiğinde biz de sesimizi mutlaka yükselteceğiz.

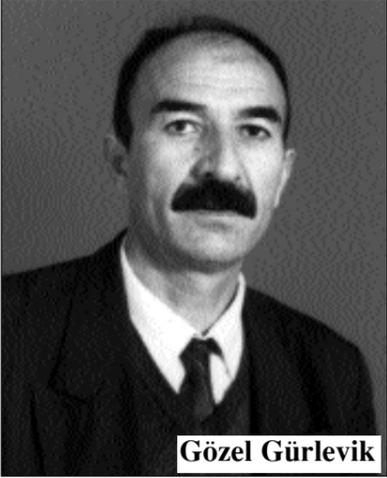
İşçi-köylü: Zaman ayırıp bizleri bu konuda bilgilendirdiğiniz için size teşekkür ederim.

G. Ergin: Ben teşekkür ederim.

İzmir Pınarbaşı tütün fabrikasında çalışan kadınlar

Tokat'ta da köy boşaltmalar başladı

Gözel Gürlevik

Devlet T. Kürdistanı'nda edindiği deneyimlerden de yola çıkarak, gerilla mücadelesinin her geçen gün daha da geliştiği Karadeniz'de de alan hakimiyeti politikası doğrultusunda halka zulmediyor, ambargo uyguluyor, köylülere zorla göç ettirmeye, koruculaştırmaya çalışıyor. Bu uygulamalara son yıllarda ağırlık verildi.

1991 yılında Hasan Toy ve Aydın Yıldırım'ın şehit düşmesinden sonra zorla boşaltılan ve köylünün önceki yıllarda yazları asker ablukasında ancak köyüne girmesine, tarlalarını işlemesine izin verilen Mescit Köyü Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği Başkanı Gözel Gürlevik ile röportaj yaptık. Gelişen aşamada devlet, köylünün kendi köyüne girmesine dahi izin vermiyor. O topraklarda doğup, büyüyen, evinin, tarlasının, bahçesinin olduğu özlem duyduğu köylere sokulmuyor. Bu köy Tokat'ta tamamen boşaltılan 2 köyden (diğeri Sarıtarla) birisi ve köy boşaltmaların ilk adımı olarak önümüze çıkıyor.

İK:Derneğin kuruluş amacı nedir?

Gözel Gürlevik: Derneğimizin kuruluş amacı kendi halkına, kendi insanlarına sahip çıkmak. biliyorsunuz

Türkiye ekonomisi bayağı zor durumda, insanları kötü durumda. Tabiki bugün bir deprem olduğunda dünü nasıl hatırlıyorsak yarında düşünmek gerekiyor. Herhani bir zor durumda vatandaşımızın, insanlarımızın yanında olmak istiyoruz kuruluş olarak.

İK: Bu yardımlaşma ve dayanışma sadece İstanbul'daki köylülerini mi kapsıyor, yoksa tüm köylüleri mi?

G. Gürlevik: Tabi tüm Mescit köylülerini kapsar. Tüm Mescit köylülerine dayanışmayı amaçlıyor.

İK: Devletin genel olarak Karadeniz Bölgesi üzerinde özelde ise Tokat'ta bir dizi baskı ve uygulamaları mevcut. Bunları nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizin köyünüzde ve bölgede karşılaşılan baskılar nelerdir anlatır mısınız?

G. Gürlevik: Bölgede tabiki yanlış taktikler var. Biliyorsunuz bizim oralar genelde dağlık, dağköyleri hayvancılıkla uğraşiyor insanlar. Bu insanlar tüm gelirlerini, tüm ihtiyaçlarını hayvancılıktan karşılıyorlar. Bu uygulanan baskılara dayanamayan insanlar ister istemez köyü terk etmek zorunda kalıyor. Bu adam şehre gittiği zaman hırsızlık yapabilir mi? Yapamaz. Herhangi bir mesleği de yok, ne yapması gerekiyor bu insanın? Tabiki ister istemez ya bu baskıya katlanacak ya da şehre gidip, onu bekleyen zorluklara katlanmak zorunda.

İK: Burada ne gibi zorluklarla karşılaşılıyorlar?

G. Gürlevik: Hayvancılıkla uğraşanların gelip şehre yaşamaları çok zor olur. Hiç bir mesleği yok bu vatandaşın. Hele de büyük şehirlerde, ezilir gider o insan. Geri gitse orası kötü, gitmese burası kötü. Şu anda çaresiz bekliyorlar.

İK: Sizin köyünüz boşaltılan bir köy, ne zaman ve niçin boşaltıldı?

G. Gürlevik: Evet boşaltılan bir köy. 1991'de bizim köyde bir çatışma olmuştu. O çatışmada 3 kişi ölmüştü. bu çatışmadan sonra "teröristler buraya geliyor" gerekçesiyle insanlara birçok zorluk gösterdiler. İnsanlarda bu zorluklara dayanmadığı için götürdüler. Köylü yazın köye gidiyordu. Şimdi oradaki devlet yetkilileri de, alay komutanı bilhassa "köye kesinlikle gidemezsiniz" diyor.

İK: Nasıl bir gerekçeyle köye girişinizi engellediklerini açıklıyorlar.

G. Gürlevik: Mesela köye gittiğiniz zaman, Silah alacaksınız, benimle birlikte arama taramaya geleceksiniz, yasadışı insanlarla karşılaştığımız zaman savaşıyorsunuz? bilmem ne yapacaksınız. Şimdi halk böyle demeye karşı karşıya gelirmi? Yok...

İK: Tokat Alay Komutanıyla görüşünüz galiba. Niçin görüşünüz? Bu görüşmeden herhangi bir sonuç çıktı mı? Bu konuda bilgi verir misiniz?

G. Gürlevik: Alay komutanıyla görüşmemin sebebi biraz önce anlattığım gibi halkımızın zor durumda olduğunu kendisine ilettim. Vatandaşın köye gitme ihtiyacını hissettik. Bizim derneğimize müracaatlar yapıldı. Biz de dernek başkanı, dernek yönetimi olarak alay komutanının yanına gittik. Bize sahip çıkılır düşüncesiyle gittik, tam tersi oldu. Kesinlikle köye bırakılmayacağını söylediler.

İK: Yani devlet şimdi sizi köyünüze koymuyor mu?

G. Gürlevik: Hayır koymuyor.

İK: Köylü kendi köyüne sokulmuyor ve bir dizi dayatmalar var. Siz dernek olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?

G. Gürlevik- Tüm Tokatlılar Derneği

ile birleştik. Dilekçelerimizi Genelkurmay'a, Başbakanlık'a, İç İşleri Bakanlığı'na verdik. Vatandaşın sorunlarını, çektiği sıkıntıları anlattık.

İK: Köy boşaltmadır koruculuk, karakoldur. Bunlar zaten bir devlet politikası, bu anlamıyla sonuç çıkmazsa ne yapacaksınız?

G. Gürlevik: Vatandaşın sorunlarından haberleri yoksa duysunlar. Biz duyuralım dedik. Sonuç alamazsak Ankara'ya gideriz. bu devletin hukuğu var, bu devletin anayasası var.

İK: Köylünün, kendi doğduğu, büyüdüğü, toprağının olduğu, özlem duyduğu, atalarının yaşayıp öldüğü yerlerden sürgün ediliyor...

G. Gürlevik: Benim dedem 7 yıl bu ülke için askerlik yapmış, savaşmış şimdi mezarı köyde. Ben şimdi gidip mezarını ziyarete etmeyeyim mi? ben ne kadar vatanıma sahipsem, sadıksam köyüme de o kadar sadık kalmam lazım. Çünkü, orası benim doğup büyüdüğüm yer.

İK: Bölgedeki bu baskılar, uygulamalar sadece sizin köyünüze yönelik değil. Diğer köylerde de benzer uygulamalar var. Bu noktada yöre dernekleri ne yapmalı?

G. Gürlevik: Köy dernekleri kendi köylerine gidip kendi köylüsünün sorunlarını yerinde görmesi lazım. Mesela kendi köyünde muhtarına küfür ediyor halkın içinde tehdit ediyor, bunları muhtardan, halkından dinleyebilirse en azından gelip burada valiye, kaymakama müracaat edip hakkını arayamıyorsa burada yapılabilecek pek bir şey yok, tüm Tokatlılar birleşip bazı kararlar almalıdır. Köylere sahip çıkmaları lazım. Oradaki sorunları gündeme getirmek gerekiyor.

KOLEKTİF

Ahmet Dağdeviren

Güvenliğimizin önlemi olarak nöbetin sorumlulukla ilişkisi Somut bir sorumsuzluğa ilişkin bir özeleştiri örneği

Biz Marksist-Leninist-Maoistlerin sorumluluk anlayışı burjuva-feodal toplumdaki gibi raşitlik (çarpık) olamaz. Burjuva-feodal toplumda gelişen sorumluluk duygusu, kaygılı, bencil, hastalıklı bir düşünüş sistematığının ürünüdür.

Burjuva-feodal toplumda birey, sisteme karşı, ailesine karşı sorumluluklarını yerine getirmeyince, sistemin çeşitli cezalarıyla, yaptırımlarıyla karşı karşıya kalacağı, ailesi tarafından dışlanacağı bildirildiğinden; korkarak ailesine, sistemin kurum ve kuruluşları-

na saygı gösterir, itaat eder.

Biz Marksist-Leninist-Maoistler ise sorumluluk ve görevlerimizi yerine getirirken taşıdığımız tek kaygı ve korku görevlerimizi, sorumluluklarımızı misyonumuza uygun bir şekilde yerine getirememek, sonucunda da halkımızın, Partimiz'in güvenini ve bu güven üzerinde yükselen sevgisini kaybetmektir.

Marksist-Leninist-Maoistler açısından sorun dar-deneyciliğe düşmeden, herhangi bir hareketin, saldırının gerçekleşmesini bekle-

meden, hangi evrelerden geçebileceğini, sonuçlarının neler doğurabileceğini önceden görebilmek, kendini ve güçlerini bu gerçekliğe göre konumlandırmak ve bütün bu pratiğinin sonucunda da halkına, Partisi'ne hesap verebilmektir. Daha önce ifade edersek, MLM'ler açısından sorumluluk öngörülü olmaktır. Bu bağlamda bir dava adamı yaptığı ve yapmadığı, söylediği ve söylemediği her şeyin Partisi'ne neler getirip/ götürceğini tahmin ederek, hareket etmeli, konuşmalı ve bütün bu aksiyonundan dolayı kendisini, halkına, Partisine karşı hesap vermeye hazır tutmalıdır. Çünkü bu her devrimci ve komünistin sorumluluğudur.

Böylesi bir sorumluluk bilinciyle hareket eden dava adamı sürekli olarak kendisini kontrol eden bir oto-kontrol mekanizmasına sa-

hip olabileceği gibi aynı zamanda kendisini sorgulatacak, bitmez-tükenmez bir enerjiyi harekete geçirip seferber edecek olan doğal bir sorumluluğa da sahip olacak ve giderek sorumluluğu bir yaşam biçimi haline getirecektir.

Sorumluluk ve güven duygusunun billurlaştığı devrimci görevlerden biri de nöbetir. Nöbete duyulan sorumluluğun ciddiyeti, mücadeleye duyulan ciddiyetle özdeşleştirilebilir.

Devrimcilerin olduğu, devrimci faaliyetin sürdüğü her alanda güvenliğin sağlanması yaşamsal bir zorunluluktur. Hem karşı-devrimci güçlerin saldırılarından korunmak hem de devrimci faaliyetin sürdürmek için güvenlik önlemlerinin alınması şarttır. Bu güvenlik önemlerinden biri de nöbetir.

Bir gerilla birliği, yerleşim alanı olan noktasına ulaştığında, ilk iş

olarak nöbetçisini çıkarmaktadır. Yine aynı şekilde bir hücre evinde yapılacak ilk işlerden biri nöbet planının çıkarılarak uygulamaya konulmasıdır. Hatta bu zindanlarda bile geçerli bir kuraldır. Zira zindanlar da savaşın bir cephesidir. Zindanlarda, en vahşi katliamların, devrimci tutsaklara karşı en alçakça hilelerin uygulandığı yerdir. Ulucanlar ve 19 Aralık F tipi hücre saldırısı gibi Türkiye ve dünya halklarının şahit olduğu vahşet bunun en açık örneğidir.

Bu yüzden ister dağda olsun, ister hücre evinde olsun, isterse de zindan da olsun, nöbetteki kişi, yoldaşlarının gören gözleri, duyan kulakları durumundadır. Yoldaşları ona güvenerek, hayatlarını emanet etmişlerdir. Nöbetçi bu vicdani sorumluluğunun ağırlığıyla bütün dikkatini düşman hareketliliğini takip etmeye yoğunlaştırmalı ve

Karadeniz halkının sesine kulak verelim ve tepkisini hep birlikte büyütelim

TC'nin Karadeniz halkı üzerindeki baskısı her gün yeni yeni uygulamalarla boyutlanmaktadır.

Özellikle bölgedeki gerillanın yürüyüşünü durdurmak, sekteye uğratmak ve buna paralel gerillanın can damarlarını kesmek amaçlı her türden yol ve yöneme başvurmaktadır. TC. Gerek bölgedeki deneyimleri olsun gereksede T.Kürdistan'ında edinmiş olduğu deneyimi şu an Karadeniz'de çeşitli şekillerde daha kapsamlı uygulamaya çalışmaktadır.

Geçen sonbahar ayında gerillayı hedef alan askeri taktiğin meyvasını alamayan TC güçleri bu defa çareyi halka yönelmekte buldu.

Gerek TKP/ML-TİKKO'nun gerekse de bölgedeki diğer devrimci güçlerin faaliyetlerini sadece askeri, teknik ve insan gücüyle durduramayacağını bilen TC, halkın ordusunun karşısına halkla çıkmaya "kararlı" görünüyor. Özellikle T.Kürdistan'ında uygulamaya soktuğu her türden askeri-politik taktikleri bu kez Karadeniz Bölgesi'nde uygulamaya çalışmaktadır. Şu an bölgede ismi konulmamış ama yaşatılan bir olağanüstü hal mevcuttur.

Geçen sonbahardan sonra gerillanın faaliyet sürdürdüğü alanlar üzerindeki halkı hedef alan TC'nin bu kapsamdaki uygulamaları önemli boyutlara ulaşmıştır. Savaşın boyutlandığı her aşamada halkla ilişkilerini ya da halka yaklaşımlarını farklılaştıran TC, şu ya da bu şekilde halkı savaşın içine sürükleyerek kendi emellerine alet etmeye çalışmakta, zorlamaktadır. Özellikle, T.Kürdistan'ında uyguladığı "alan hakimiyeti" taktiğinin bir önceki aşamalarının ayaklarını oluşturmaya çalışmakta. Amaç açıkça ortada. Kitleleri devrimin bir parçası değil, karşı-devrim cephesinin bir gücüne dönüştürmek. Gerillayı ve yaşam alanını ortadan kaldırmak. Bugün esas yönelimi halkı zorla silahlandırarak koruculaştırmak. İşte bu Karadeniz'de önemli bir boyuta ulaşmıştır. Bizim bu temelde kamuoyu oluşturma çabalarımız daha yoğun olmalıdır.

Her ne kadar TC. taktik üretip esasta gerillayı hedef alsada gerilla askeri deneyimiyle askeri boyutunu boşa çıkartabilir. Ama halkın üzerindeki çok yönlü baskı, zor, şiddet politikasını kırmak için ge-

niş bir kamuoyu oluşturulmalıdır. Her türden uygulama teşhir edilmeli. Bölge halkının tamamına yakını hiçbir koşul altında koruculuk politikasını benimsememektedir. En somut örneği 1997 yılında "Gönüllü Köy Koruculuğu" temelindeki ele alışına genel anlamda yanıtın köylüler nezdinde olumsuz olmasıydı. Çoğunluğu bunu benimsemedi ve koruculuğu reddetti. Çok sınırlı sayıda köylü kabul etti. Bunlar da daha çok gerici ve düzen uşaklığına soyunan faşist kesimlerdi.

Gelinen süreçte gerillaya karşı koymanın halkı kazanmadan olmayacağını anlayan faşist TC'nin bölgesel ve yerel düzeydeki yönetici kademeleri ar-

lara çıkartılmayacağı, arazilerden yararlandırılmayacağı gibi keyfi uygulamalar dayatılıyor, silah almayı hiç kabul etmeyenler ise sık sık karakollara çağrılarak yıldırma çalışılıyor, çok yönlü ve keyfi. Özellikle **Tokat İl Jandarma Alay Komutanı azılı faşist Kurmay Albay Namık Dursun** açık açık küfürler, hakaretlerde bulunarak tam bir terör estirmiştir. Aynı şekilde il valisi **M. Gündoğdu** ise bir yandan papaz rolünü oynarken diğer yandan ise "aba altından sopa göstermeyi" eksik etmemektedir. Ne yapacağını bilemeyen halk ise çaresiz bir şekilde bu duruma şu süreçte boyun eğmiştir. Hiç birşey yapılamayacağı düşüncesiyle eli-kolu bağlı durmaktadır.

Şu anda bu silahın gerillaya yönelmeyeceğini de hesaplayanların asıl amacı, halkı bu temelde zoraki bir yükümlülüğün altına sokarak kararsız bir ruh haline, çekimser bir davranışa itmek. Köylüler yasal zemine bile gitmeye cesaret edememekte. Ne yapacağını da bilememesi tabii ki önemli bir açmaz. Ama her yönüyle bizler bu durumun üzerine gitmeliyiz. Silah almayan insanlara köyden göçmeleri yönünde baskı yapılmakta. Silah alanlar ise operasyonel faaliyetlerde zoraki olarak araziye sürülmekte ve gerillayla ilk karşılaşma anında yem olarak kullanılmaktadır. Bir yandan da bu politikayı yaşatmak için alan

Karadeniz'de faaliyet yürüten bir TKP/ML- TİKKO birliği

tık işi zorla çözmeye çalışmaktadır. İlk önce Vali, Alay Komutanı, Kaymakam veya ilçe düzeyindeki askeri kesimlerle birlikte tek tek köylerde toplantılar yapıp silah almaları yönünde baskı sürecini başlattılar.

Bölgede de **Tokat** başta olmak üzere **Sivas, Amasya** illerinde uygulanmaya çalışılmakta. Tespit edilen köylerde insanlar her ne kadar "Almıyoruz" diye diretselerde hakaretler, dayaklar eşliğinde yaşamalarını tehdit etmeye varan yaklaşımlarla, yoğun bir şiddetle zoraki silahları köylülere vermişlerdir. Silah verilen köylerde ise eğer silahın başına birşey gelirse 5 milyar para cezasına çarptırılacağını ve parayı ödeyemeyenlerin ise malına, mülküne el konulacağı gibi oldukça ciddi, insanlık dışı uygulamalar da bulunmaktadır. Yine silah almayanların yayla-

üzerinde yaygın bir karakol ağı oluşturmakta. Silah almamış olan yerlere karakol kurmayı öncelikli değerlendirmekteler. Bariz bir örnektir. Tokat'ın Turhal ilçesinde geçen yıl 2 jandarma karakolu varken bu gün en az 6 tane, Almus'ta 2 tane varken bugün 8-9 civarında karakol kurulmuştur. Yoğun ve gereksiz, yıldırma amaçlı aramalar, oyalamalar, bu esnada tehditler hiç eksik edilmemektedir.

Diz boyu ekonomik baskı ve zora tabii tutulmuş olan köylüler bir de faşizmin bu temeldeki uygulamalarına maruz kalmış durumdadır.

Bu gerçekliği bir tepkiye dönüştürmek gerekir. Bunun için devrimci-demokrat-sosyalist basın, kurum ve kuruluşlara ulaşmalı ve kamuoyunu genişletmeliyiz.

Karadeniz'den Doğal Muhabir

gelişebilecek bir saldırıda yoldaşlarımızı korumak için, en ufak bir tereddüt göstermeksizin canını vermeye kendini hazır etmelidir. İşte bundan dolayı nöbet en ulvi sorumluluktur.

Nöbet aynı zamanda bağlılığın da ifadesidir. Bağlılık ise sevgi sonucunda ortaya çıkar. Yoldaşlarına, mücadeleye karşı yeterince sevgi beslemeyen biri, nöbetine de bağlı kalamaz, kuralsızlık yapar. Savaş koşulları karşısında kuralsızlığın, sorumsuzluğun bedeli ise imhadır. Bu bağlamda nöbet yerinde sergilediğimiz ilkeli duruş, yoldaşlarımıza karşı duyduğumuz sorumluluğumuzun, sevgimizin, mücadeleye olan bağlılığımızın, kararlılığımızın da ifadesidir diyebiliriz.

Eski çağlarda vatanları işgale uğrayan halklar, işgalciler karşısında vatanlarını koruyabilmek ve nöbet tuttıkları mevzileri terketme-

mek için ayaklarını birbirine bağlayarak mevziye girmiş. Bu davranış korkaklığa yorulmadan önce, içinde barındırdığı sorumluluk duygusunun, kararlılığın, bağlılığın görülmesi, önlem alınması gerekir. Veya **Kemal Tutuş** yş'ın olumsuz bir durumu, olumlu bir duruma çevirerek, sergilediği ilkeli duruş hepimizce örnek alınmalıdır. **Kemal Tutuş** yş. nöbet yerinde ailesini düşündüğü, dikkatini yeterince nöbete yoğunlaştıramadığı için, vicdani sorumluluk duygusuyla hareket edip, bütün bir pratiğini sorgulamış, çözümlemiş ve Partimize bir özeleştiriyi yazarak, bize defalarca okuyup, defalarca öğrenebileceğimiz bir materyal bırakmıştır.

"Peki, beni nöbetteki sorumluluğumu yerine getirmekten alıkoyan, hem ayaklarımı, hem de düşüncelerimi, duygularımı nöbet ye-

rinden uzaklaştıran gerçeklik neydi? Hiç kuşkusuz bu soruya verilecek yanıt şudur: Rehavetin etkisiyle savaş gerçekliğinden uzaklaşmam, kendi bireyci duygularımı yaşama, yaşatmadır.

Bu yüzden nöbet yerinde uzunca bir süre dikkatimi kişisel bir sorunda yoğunlaştırdım. Sorumsuz bir davranış sergileyerek yoldaşlarımızın güvenliklerini tehlikeye atarak suç işledim.

Nerede, hangi mekanda, alanda ve cephede olursa olsun bir nöbet görevi alınmışsa, yapılması gereken, bize verilen ikinci bir talimat gelmeden nöbet yerinin bırakılmaması ve sürekli olarak düşman hareketliliğinin takip edilmesidir. Nöbet alanı düşmanın karşılanıp, göğüs göğüse çarpışılacağı ilk noktadır. Burada olmak bir onurdur. Yerinde ve zamanın da nöbet noktasında olmamak ise so-

rumsuzluk ve onursuzluktur. Nöbet noktasının birkaç cm bile uzanmasında olmak, yapılması gereken bir müdahalenin (niyetler ne olursa olsun) yapılamaması anlamına gelebilir.

Zira birçok defa nöbetçinin nöbet yerindeki silahından uzaklaşmasından dolayı düşmana silah kaptırılmış veya nöbetçinin nöbet yerinde olmamasından dolayı kayıplar verilmiştir. Bu hem bizim, hem de diğer devrimci örgütlerin pratiğinde görülmüş acı tecrübelerdir.

Saatlerce nöbet tutmuş birisi olarak, bütün bir savaş gerçekliğini bilmeme rağmen, nöbet yerinden birkaç metre uzaklaşma, bir yandan da işin teorisini yaparak 'nasıl olsa nöbet yeri görüyor' diyerek ilkeleri esnetip, kendi kendimi kandırmaya çalışmam, bendeki vicdani sorumluluğun da ne kadar geliş-

miş olduğunun göstergesidir.

Oysa alanımızdaki hem örgütsel hem de doğal sorumluluğum sadece kendi nöbetimi düşünmekle, kendi nöbetimi ilkeli tutmakla sınırlı olmayıp diğer yoldaşların da sorumluluklarını doğru, ilkeli bir şekilde yerine getirmelerini de kapsamaktadır.

Bir dava adamı olarak içine düştüğüm bu tutum, Partimizin nöbete verdiği önemi ve ilkeli duruşu sergilememe, Partimizin anlayışını uygulamama olarak, somut sorumsuzluğun dışında ideolojik bir sorundur da. Zira bu davranış ne doğal sorumlulukla, ne resmi sorumlulukla, ne de vicdani sorumlulukla bağdaştırılabilir.

Yoldaşlar; nöbet yerini terkederek sorumsuzca bir davranış sergilediğim için özeleştiriyi veriyor, bu yazının da özeleştirim olarak kabul edilmesini istiyorum"

Cinsel taciz ve tecavüz devlet politikasıdır Asıl utanması gereken işkence yapanlardır

EKB'li kadınlar 21 Haziran 2001 tarihinde Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde

Türkiye'de işkence sistemli bir şekilde uygulanan ve gittikçe yaygınlaşan bir sistem sorunu olarak varlığını devam ettirmektedir. Çok çeşitli biçimde uygulanan işkence yöntemlerinden biriside özellikle kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzdür. Bir devlet politikası olarak var olan işkencenin sadece bir çeşidi olan cinsel şiddet muhalif olan erkek ya da kadın herkes üzerinde, karşısındaki kimliğini teslim almak, boyun eğdirmek için bir araç olarak kullanılmaktadır. Ancak özellikle ve çoğunlukla kadınlar üzerinde uygulanmasının irdelenmesi gereken bir çok nedeni vardır. Genelde taciz ve tecavüzün işkenceciler açısından tercih edilir olmasının bir nedeni uzun süreli fiziksel bulgular bırakmamasıyken, esas olarak ta toplumdaki namus anlayışının çarpıklığından ve toplumsal ön yargılardan dolayı psikolojik olarak oldukça önemli tahribatlar bırakabilmesindedir. Cinsel taciz ve tecavüzde kiasıl amaç kendilerince kadın kimliğinin parçalanması, aşağılanması, kendine olan güvenini kaybetmesi, utanç içinde bir ruh haline bürünmesini sağlamaktır. Kadının vücudu ile birlikte erkeğin malı olarak görülmeye başlandığı tarihten itibaren savaşlarda, her türlü ayaklanmalarda, gözaltılarda kadının üzerinde bu işkence yöntemleri uygulanmıştır. Özellikle ülkeler arası savaşlarda yüzlerce kadın tecavü-

ze uğramış, hamile kalmış hatta hatta bu kadınlar için özel kamplar kurulmuştur.

Özellikle bizim ülkemiz gibi yarı feodal şekillenişten kaynaklı namus anlayışının çok daha kabaca boyutlar içine sıkıştırıldığı, töre

cinayetlerinin, aile meclislerinin soğukkanlı katliamların yaşandığı ülkelerde cinsel işkence kadınlar üzerinde daha sık ve sistemli uygulanmaktadır. **Hanım Baran**, **Remziye Dinç**, **Asiye Güzel**, **Muhabet Kurt**, **Şeyda Gergin** cinsel taciz ve tecavüze uğrayıp da gerçeği açıklayabilenlerden sadece birkaçı. İşkencecilerin bu işkenceler sırasında savurdıkları tehditler çarpık namus şekillenişini kullanarak insanları kişiliksizleştirmek, istediklerinin kendi ağızlarından itirafı gibi. "Eğer konuşmazsan sana tecavüz edeceğiz. Şimdi nişanlısın. Ama sana tecavüz ettikten sonra kimse seninle evlenmeyecek. "Kız mısın, kadın mı?", "Aileni de utanca boğacaksınız" vb.

Bu işkence yöntemleriyle kısa vadede elde etmek istedikleri; getirdikleri suçlamaları kabul ettirmek, çözmek, kişiliği parçalamak iken, uzun vadede hayatı boyunca utanç içinde yaşamaya mahkum, başı eğik, ezilmiş kadın kişiliği yaratarak kadınları sınıf mücadelesinden uzaklaştırmaktır.

Öyle garip bir ülkede yaşıyoruz ki suçlular değil mağdurlar yargılanabiliyor aymazlık içinde. Gözaltında cinsel taciz ve tecavüze maruz kalan kadınlarda buna bir örnek. 10-15 Haziran 2000 tarihleri arasında EKB tarafından organize edilen "Gözaltı'nda Cinsel Taciz ve Tecavüze Hayır Kurultayı"na

katılan ve yaşadıkları olayları anlatan kadınlara bu suç ve suçluları teşhir ettikleri için dava açıldı.

İşkenceciler yargılsın

11-12 Haziran 2000 tarihinde "Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Hayır Kurultayı"ni düzenleyen ve konuşmacı olarak katılan 18'i kadın 19 kişi hakkında "Devletin askeri ve emniyet kuvvetlerini tahkir ve tezyit etmek" suçlamasıyla açılan davaya 21 Haziran 2001 tarihinde devam edildi. 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 3. duruşmasına tutuksuz yargılanan **Özgül Han**, **Fatma Karakaş**, **Nazlı Top**, **Zeynep Ovaolu**, **Duygu Aydın**, **Gülizar Tuncer** ile kurultayın düzenlediği dönemde hapis hane olan ve halen tutuklu bulunan **Fatma Deniz Polattaş** katıldı. Duruşmada ifade veren sanıklardan Özgül Han, ülkemizde ve dünyada gözaltında kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzün yaşandığını hatırlatarak, "Kurultayda sorunlarını anlatanlara dava açılması devletin işkenceyi sistemli hale getirdiğini gösteriyor" dedi. Han, işkenceye maruz kalanların değil işkencecilerin yargılanmasını istedi. Diğer sanıklarda kurultayın yasal olduğunu belirterek, işkencecilerin yargılanmasını istedikleri.

Mahkeme heyeti, İstanbul 5 No'lu DGM'nin kadınlara açtığı davanın iddianamesini incelemek üzere duruşmayı 18 Ekim 2001 tarihine erteledi. Aynı gün KESK İstanbul Genel Merkezi'nde basın açıklaması düzenleyen SES İstanbul Genel Başkanı Dr. **İsmail Tombul**; davanın takipçisi olacaklarını belirterek DGM ve Ağır Ceza Mahkemesi'nde-

ki davaların düşürülmesini istedi.

Kurultaydan dolayı katılımcı 5 kadın hakkında İstanbul 5 No'lu DGM'nin açtığı davanın ilk duruşması 28 Haziran 2001 tarihinde görüldü. "Bölücülük" yaptıkları iddiasıyla yargılanan kadınlardan **Nahide Kılıç**, **Fatma Kara** ve **Zeynep Ovaolu** ile Avrupa'dan avukatları da davaya katıldı. Duruşmada kadınlar "bölücülük" yaptıklarına dair iddiaları kabul etmeyecek, Kürt kadınlarının maruz kaldığı cinsel taciz ve tecavüz olaylarına dikkat çekmek istediklerini ifade ettiler.

1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "Sanki" olan Avukat **Gülizar Tuncer**, Kürt illeri demenin suç sayılmayacağını belirterek, müvekkillerinin beraatini istedi. Mahkeme heyeti savunmaları aldıktan sonra duruşmaya katılmayan diğer iki sanığın ifadelerini almak için davayı 11 Eylül 2001 tarihine erteledi.

Tecavüz ve taciz; devlet tarafından toplumdaki değer yargıları kullanılarak, kişiyi teslim almak için bir işkence metodu olarak kullanılıyor. Bu işkence şeklinde diğer bütün işkenceler gibi bir sınıfın bir başka sınıfa egemenliğini kişi özgünlüğü kabul ettirmek, kişiyi davasından, onurundan, insanlığından uzaklaştırmak için kullanılmakta. Burjuvaziyle proletarya arasındaki kavgada yeni ileri temsil edenler kesinlikle burjuvaziyle uzlaşmamalı ve hiç bir şekilde direniş çizgisinden geri adım atmamalı. Unutulmamalı bu iki sınıfın, yeni ile eskinin kavgası proletaryayı, yeni temsil edenler için aslolan direniştir, insanlık onurudur.

YAŞAMIN DİLİ

Nergiz Selvi Güzel

İki şeye ihtiyacımız var

1.)Bilimsel (mantıklı) düşünmek,

2.)Mücadele ile yaratılan değerleri ORTAK SAHİPLENİP topluma mal etmek.

Kuşkusuz ki insan yüreği taşıyan ve insanca bir yaşam isteyen bir çok kişi, kurum, kuruluş ya da siyasal anlayış yaptığının kendine, grubuna, topluma ya da anlayışına yararlı olduğunu düşünüyor. Toplumu ileri taşımanın yolunun buradan geçtiğine inanıyor. Kimi iddiası ol-

mayan, yada "dostlar alışverişte görsün" mantığıyla veya inanmadığı şeyleri yapan, ikiyüzlü davrananları bir kenara

birakırsak çoğunluğun iyi niyetle, toplumsal yaşam daha ileri taşınsın diye bir duygu ve düşünce içinde olduğu açıktır.

Ama bizler biliyoruz ki ve yaşam göstermiştir ki salt iyi niyetle bir yere varılmıyor. Hatta, çoğu zaman Lenin'in dediği gibi "Cehenneme giden yolların taşları da iyi niyetle döşenmiş" oluyor.

Bilimsel yada mantıklı düşünmede zaafa uğradığımızda bir elimizle yaptığımızı öbür elimizle yıkar duruma gelebiliyoruz. Yani çaba

veriliyor ama sonuç yada pek iyi sonuç alınmıyor, emek veriliyor ama emeğin karşılığı yeterince somutlanmıyor. Buda süreç içinde kişinin ya da kurumun kendine güvenini sarsabiliyor.

Nedir bilimsel düşünme? En özlü deyimle "somut şartların, somut tahlili"ni yapabilmektir. Bir zaman diliminde ileri sürülen haklı talepler, güçler dengesi, sorunun kamu vicdanında güçlü yankı bulacağı düşüncesi, yükselen ivme vb.vb. düşünülerek alınan kararlar, yaşanan gerçeklikler temelinde eğer yeniden gözden geçirilmeye ihtiyaç duyuluyorsa ve tüm veriler bunu gösteriyorsa, "hayır benim başta söylediğim neyse şimdide o olacak" mantığının zararını, esasta bunda

takılıp kalanın çekeceği açıktır. Bu devrim açısından da, karşı -devrim açısından da böyledir.

Hücre dayatmasıyla başlayan yoğun saldırılara karşı, ÖO ve Açlık Grevi merkezli direnişçilerin öne sürdükleri talepler o günkü koşullarda geniş kapsamlı olurken daha sonraki süreçlerde bu kapsamın haklılığını savunmak, bu hedeflerden vazgeçmemekle birlikte kimi daraltmalara giderek sürecin önünü açmak, doğru ve mantıklı olmalı.

Devletin 19 Aralık katliamıyla birlikte girilen süreçte bu saldırının bir bütün olarak geri teptirilmesinin uzun soluklu olacağı çok daha net olarak görüldü. Soluklanarak hedefe kilitlenmenin taktik doğruluğunu, yaşam göstermeye başladı. Sınıf

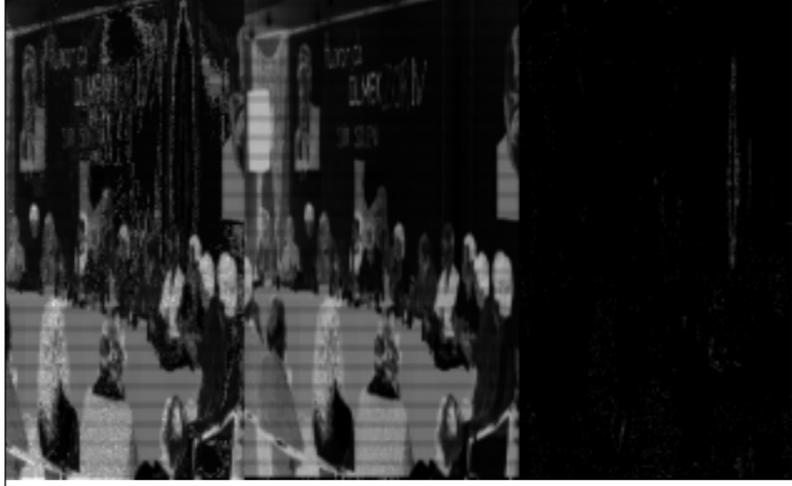
"Haziranda Ölmek Zor"

24 Haziran 2001 tarihinde saat 15.00'de Haziranda Ölmek Zor 5. şiir şöleni; Ataol Behramoğlu, **Nihat Behram**, Yılmaz Yeşildağ, **Seval Esaslı**, Göngör Gençay, **Ruhan Mavruk**, Berin Taş, **Sinan Karahan**, Muzaffer Dizman, **Rahime Henden**, Gülsüm Cengiz ve **Salih Aydemir**'in katılımıyla gerçekleştirildi.

Sıcak bir Haziran gününde gerçekleştirilen şölen Tohum Kültür Merkezi Çalışanı **İnan Aktaş**'in konuşmasıyla başladı. Kısaca, egemenler tarafından sanata yapılan saldırılardan ve "Yeni Dünya Düzeni" saldırılarından bahsederek, IMF politikalarıyla halka yapılan saldırılara değindi. Daha sonra söyleşiyi yöneten Feytulah Çınar tarafından "Şair ve şiiri ulusal ve evrensel kılan nedir? Bu anlamda şairin ve şiirin rolü konusunda neler söyleyebilirsiniz?" diyerek sözü şairlere verdi. Şairler yanıtlarını sanatı ve şairi

farklı açılardan inceleyerek verdiler. Ortak birleşimin "ulusal ve evrensel olabilmektir" diyen şairler bunun için evrenin ve ulusun sorunlarına karşı duyarlı, çözüm üretici olmaktan ve her zaman için doğru

olanın yanında yani çirkine karşı güzeli, kötüye karşı iyiyi savunarak, taraf olarak ve politik bir kimlik taşıyarak olabileceğini belirttiler. En demokratik hakkın gasp edildiği, ufacık bir başkaldırının işkence, gözlüğü ve tutukluma ile bastırılmaya çalışıldığı ülkemizde Yılmaz Güney'in dediği gibi "Sanatçı çağının tanığı değil sanığıdır". Bu gerçeklik ülkemizdeki bir çok aydın ve sanatçının kimi zaman aylarca, kimi zaan yıllarca hapishanelerde tutulmasını da beraberinde getirmiştir. Zaman zaman esprisini de yaparız "Ünlü şairlerimizin, yazarlarımızın yolu mutlak hapishanelerden geçmiştir" diye bu esp-

Tohum Kültür Merkezi'nde 24 Haziran'da yapılan "Haziranda Ölmek zor 5" şiir şöleninden bir görüntü

Sanatçı; çirkine karşı güzeli, kötüye karşı iyiyi savunarak, taraf olarak ve politik bir kimlik taşımaktadır.

riyi bizlere söylentiren elbette sanatçılarımızın başarısının sebebi hapishanede kalmak zorunda oluşları değil, düzene muhalif sanatçıların halkın acılarını, özlemlerini, umutlarını dile getirmeleriyle maruz kal-

dıkları baskıyla daha derin ürünler yaratmalarıdır. İşte bu nokta da ülkemiz hapishane gerçekliğinin çok yakıcılaştığı bir süreçte şairlerimizde söyleyecekleri olacaktır. Bu bağlamda programın ikinci bölümünde yaşanan süreç yani hapishaneler ve Ölüm Oruçları'na değinilerek şairlerin ve genel olarak sanatçıların bu gündemin neresinde oldukları ve neler yaptıkları soruldu. Tek tek görüşlerini belirten şairler bugün şairlere sanatçılara ve genel olarak topluma zorbalık dayatıldığını, bunu bile bile sokaklara çıkmakta hala bir tereddüt yaşandığı belirtilirken,

sanatçının devletin gözünde hiç bir değeri, söz hakkı ve yaptırım olmadığını vurguladılar. Ölüm Oruçları'nın sona erdirilmesi için diyalog çağrısında bulduklarını, bunun için sanatçı girişimi oluşturduklarını ama buna rağmen hiç bir etki de bulunamadıklarını anlattılar. Ve şairlerimiz kendi şiirlerinden okudular. Sel olup aktı şiirler izleyicilerin yüreğine. Daha sonra da sıra izleyicilerdeydi, komünizm şehitlerinden **Ümit San Çağlayan**'ın annesi **Gül Ana** oğlu için yazdığı bir şiiri okudu. İzleyicilere duygulu anlar yaşatan Gül Ana'nın ardından hapishaneden yeni tahliye olan Gülfikir Güyük'ün okuduğu şiirde izleyicilere duygulu anlar yaşattı.

mücadelesi tarihi, stratejiden vazgeçmeden, taktiksel esnekliklerin gündemleştirilmesiyle doludur.

Doğru bir bakış açısıyla taleplerin daraltılarak ortaklaştırılması sürecin önünü açmada bir olumluluktur. Ama bu ortaklaşmanın bu kadar sürece yayılarak geçikmesi, ortaklaşmaya yanaşmada tutucu davranışlar açısından bir olumsuzluk olarak görülmelidir.

Bir savaş veriliyorsa ve bu savaş insanlığın kurtuluşu için bir zorunluluksa elbette bedeller olacaktır. Ama bu bedelleri taktiksel doğrularımızla aza indirmek yarınımızı daha güçlü karşılamamızın da bir göstergesi olacaktır.

Bu noktada yüreği evlat acısıyla kavranan ve günbe gün evlatlarının

erimelerine tanıklık eden ailelerin çığlığını duymak, kamuoyunun "ortaklaşın" taleplerine kulak vermek ve düşmanın bu farklılıktan yararlanmasına fırsat vermemek içinde, tarihi yazarların sorumluluk bilinciyle hareketi bir zorunluluk olarak karşımızda durmaktadır.

Zindan cephesinde ortaklık oluşturmak, dışarıda sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında sağlıklı ve mücadeleyi ileri taşıyan ortaklıklar oluşturmak emperyalizmin ve yerli gericiilerin tam da hedefledikleri yaşamın hücreleştirilmesine karşıda bir yanıt olacaktır.

Unutmayalım ki faşizm salt fiziki terörle, ayakta kalmıyor. O her türlü yalan demogoji ve ideolojik bombardımanla emekçilerin birlik olma-

masından dolayıda ömrünü uzatabiliyor.

İçeride ve dışarıda hücreleri parcalamanın yolu, ezilenlerin her zamankinden çok daha fazla, daha mantıklı düşüncülerinden, ülkede oluşturulan birliktelikleri uluslararası düzeye çıkararak emperyalizme ve dünya gericiliğine ortak darbe vurmaktan geçiyor. İşte **Halkların Uluslararası Mücadele LİG**'inin dünyada ve ülkemizde güç kazanması bunun içinde önem arz etmektedir.

Bugün ölümler ve sakat kalmalar pahasına dünyanın gözleri önünde devrimci ve komünistlerin bir tarih yazdığı gerçekliktir. Bu gerçeklikte hataları aza indirmek başarılarımızın çoğalması ve kalıcılığı için-

de bir zorunluluktur.

Bilimsel düşünebilmek, öngörülü olabilmek, o çokca ihtiyaç duyduğumuz uyumlu (yapıcı eleştirel) çalışmanında koşullarını sağlayacaktır.

Devlet yeni bir manevrayla ceza ertelemesine giderek direnişi kırmak istiyor. Bu aslında devletinde bu noktada tıkanığının göstergesidir.

Kimi dökülmeler olsada, böylesi bir tecritin ve hak gasbının asla kabul görmeyeceği, uzun soluklu olsada bu saldırıların birçok mücadele yöntemiyle boşa çıkarılacağı bir gerçekliktir. Zulüm ve sömürünün ay-yuka çıktığı toplumumuzda, TC'nin uygulamalarına karşı **ORTAK TEPKİNİN** örgütlenmesi toplumu ileri taşımada bir aracı olarak yaşamda çok daha fazla yer alacaktır.

NEHİR Zeki Aydın

“Bağımsızlık”, demokrasi”, “bağırsak” üçlemi

Sık sık yinelediğimiz ve altını çizerek vurguladığımız gibi, TC. devletin “bağımsızlığı”, kağıt üstünde bir bağımsızlık olup, özellikle 12 Eylül askeri cuntasıyla beraber emperyalist tekellerin gereksinimlerini, Orta Asya, Kafkaslar, Balkanlar ve Ortadoğu’da daha fazla karşılayacak temelinde yeniden bir yapılandırmaya gidilmiştir. Bunun **ekonomik anlamı**; kamu yararına olan tüm ekonomik yapılanmanın tasfiyesi ve bunların emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılmasıdır. **Sosyal anlamı**; kitlelerin daha fazla yoksullaşması ve sürekli baskı altında tutularak örgütlenmelerinin önüne geçilmesi ve kitle hareketlerinin terörize edilerek pasifize edilmesidir. **Siyasal anlamı**; ülkede, devrimci ve anti-emperyalist muhalefetin ortadan kaldırılması ya da en azından sürekli baskı altında tutulmasının yanı sıra, reformist istemlerin de önüne geçmektir. **İdeolojik boyutu** ise, işçi sınıfı ideolojisinin ve işçi sınıfı hareketinin boşa çıkarılması ve işçi sınıfı ideolojisinin “öldüğünü” ilan etmek... Sınıfa ve onun ideolojisine karşı olan güveni yıkmak...

Bu tür olgular, salt günümüze özgü olmayıp, geçmişte de vardı, günümüzde ise daha yoğun bir hale getirildi. Emperyalistlerin yarı-sömürge ülkelerdeki ekonominin tümünü ele geçirme ve var olan kısmi bağımsızlıkları da ortadan kaldırma politikasının gündeme sokulması ve bunun ideolojik zeminlerinin de hazırlanmasıdır. Emperyalist burjuvazi olsun, onun işbirlikçileri olsun, kendi aralarındaki çatışmalarda dahi, kitleleri depolitize etmenin ideolojik argümanlarını yoğun bir şekilde kullanmaktan kaçınmazlar.

Ülkede son yıllarda yapılan ve şaşalı bir şekilde “temiz eller operasyonları” olarak adlandırılan tutuklamalar ise, bütünüyle IMF ve Dünya Bankası (DB)’nin istemleri ve yönlendirmesi doğrultusunda yapılan operasyonlardır. Çünkü küçük bankaların ve bazı küçük KİT’lerin özelleştirmeleri emperyalist tekellerin istemleri dışında yapılması ve bunların yerli işbirlikçilerin elinde kalması, emperya-

list tekellerin öngördükleri bir gelişme değildi. Şu anda yapılan ise, küçük bankaların birleştirilerek, büyükleriyle birlikte emperyalist tekellere devrinin zemini hazırlanıyor.

Bu anlamda, bunların tasfiyesi, “hortumlamaya karşı mücadele” adı altında yapılarak, hem kitlelerin gözü boyanmaya çalışıldı, hem de Türk devletin “yolsuzluklara karşı tavrı” olarak kitlelere gösterildi. Bundan hareketle hapishanelerdeki katliamların birinci derecede sorumlularından eski İçişleri Bakanı eli kanlı katil S. Tantan’da, “halk kahramanı” ilan edilmeye çalışıldı. Buna, reformistlerin bir kısmı da katıldı. Oysa, gerçekler ters yüz edilerek kitlelere gösterilmeye çalışılıyordu. IMF’nin küçük bankaları ortadan kaldırma ve büyükleri ile birlikte ele geçirme operasyonunun adı, “yolsuzluklara karşı mücadele”ye çevrildi. IMF’nin amacı; para ve para getiren kaynakların emperyalist tekellerin elinde olmasını sağlamaktır.

Bazı burjuva köşe yazarlarının dediği gibi, bu bir “bağırsak temizleme” operasyonuydu. Ama, temizlenen bağırsak, içerde fazla güçlü olmayan işbirlikçi kesimlerin tasfiyesi ve bu kaynakların emperyalist tekellerin bağırsaklarına aktarılması amaçlıydı. Esasında ise, işçi ve emekçilerin bağırsaklarını temizleme, onların yaşam standartlarını daha aşağılara çekme ve demokratik hak ve özgürlüklerin bütünüyle ortadan kaldırılması ya da bu doğrultudaki mücadelelerin önünün kesilmesiydi.

Küçüklerin bağırsaklarındaki fazlalıklar alınıp, büyüklerin bağırsaklarına aktarılırken, bundan halkın en ileri kesimlerinin ve halkın nasibini almaması olası değildir. “Bağırsak temizleme operasyonu”, halkın mücadelesinin terörize edilmesi ve faşist devlet baskısının halk üzerinde daha da yoğunlaştırılması için bir araç olarak kullanıldı ve bundan en büyük darbeyi devrimci ve komünistler aldı. Bu nedenle öncelikle zindanlara tıkıldıkları komünist ve devrimcilere karşı katliamlara giriştiler ve bu vahşi katliam devam etmektedir.

Burjuva liberallerin ve onla-

rın ortakçıları bazı reformistlerin, emperyalistlerin IMF denetiminde yaptıklarının gerçekleri gizleme argümanları ile “ilerici” olarak gösterilmesi ya da bunların “demokratikleşme”nin adımları olarak kitlelere yansıtılması, alkışlanması sahtekarlığın küreselleşmesinin bir gelişimi olarak görülmelidir.

Ortada yığınca yolsuzluklar var ve kapitalizmin temeli yolsuzluk ve anarşidir. Herkes kendi ekonomik gücü oranınca yolsuzluk yapabiliyor. Küçük tekeller küçük, büyük tekeller ise daha büyük yolsuzlukları rahatlıkla yapıyor. Ayrıca, sistemin yolsuzlukları artık gizli kapaklı olmaktan öte yasalarla resmi olarak yapılmaktadır. Ufak tefek “yasa dışı” rüşvetler ise, onlar için birer akide şekeridir ve şunu da eklemek gerekiyor; “rüşvet” olgusu da yasallaştırılarak adına “komisyon” denmiştir.

Evet, burjuvazi açısından para düzeninde “yasa dışılık” diye bir şey yok. Kar getiren, sermaye birikimi sağlayan her şey “yasaldır”. Yasa dışı olan; işçi ve emekçi kitlelerin haklarını savunmak, sömürüye ve baskıya karşı çıkmak, halkı politikleştirmek ve bunların örgütlü güç haline gelerek haklarını aramaları vb. olgulardır.

Ortada demokrasi, bağımsızlık ve bir bağırsak temizleme mücadelesi var. İşçi ve emekçiler bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm isterken, emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri ise, kendi çıkarları için demokrasi istiyor ve halkın bağırsağında ne varsa onları zorla almaya çalışıyor. DB memuru ve ABD emperyalizminin yeminli uşağı K. Derviş’in de son “takas” operasyonu yine bu çerçevededir. “Takas” adı altında ülkede var olan ekonomik dinamiklerin emperyalist tekellere teslim edilmesinin siyasal ve ekonomik zeminlerinin hazırlanması operasyonudur. Bunun dışında yapılan “süslü” sözler, içi boş ve gerçekleri gizleme olarak ele alınmalıdır. “Şeker yasası”, “tütün yasası”, “tahkim yasası”, “bankalar yasası” vb. derken, “takas”la birlikte, emperyalist tekellerin istedikleri harfiyen yerine getiriliyor.

Kısacası yapılanlar, var olan bağımsızlığın kırıntılarının da yavaş yavaş ortadan kaldırılmasıdır.

İşçiler ve emekçiler bunları görmeye başlamıştır. İşçi, memur ve küçük esnafın son zamanlarda giderek seslerini yükseltmesi, IMF karşıtı gösterilerin yoğunlaşması, çalışanların iş yerlerinin tasfiyesi-

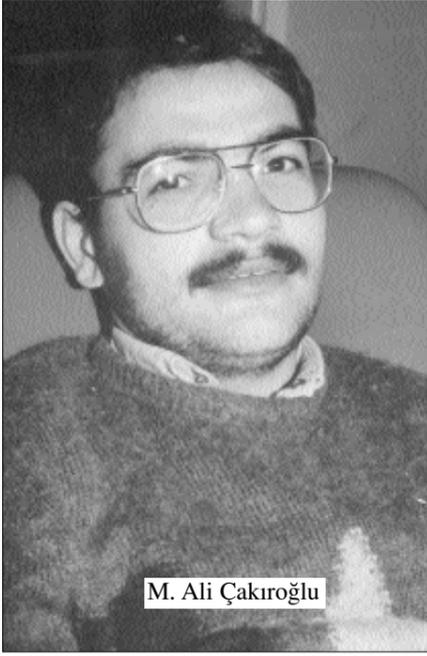
ne karşı direnmesi bunun bir kanıtıdır. Geline aşamada işçi ve emekçilerin yaşamları ve geleceklerini kurtarmaları için başka şansları da kalmamıştır. Bunun başında, ülkenin bağımsızlığını, demokratik hakların geliştirilmesi savunusu gelmektedir. Bu savunu, demokratik halk devrimini savunmaktan ve onun dinamiklerini geliştirmekten geçmektedir. İşçi ve emekçiler içinde anti-emperyalist mücadele bilinci geliştikçe ve bu uğurda mücadele arttıkça, demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi de artacaktır.

Emperyalist burjuvazi, “küreselleşme” demogojisi adı altında kitlelerin anti-emperyalist mücadelesini zayıflatmak ve yok etmek için çaba harcıyor. Buna karşı sınıf bilinçli işçiler ve devrimciler, kitlelerde zayıflatılan anti-emperyalist mücadele bilincini geliştirmeli ve güçlendirmelidir. Bu, işçi sınıfı ve ezilen halkların evrensel ortaklaşa mücadelesini zayıflatılan değil, güçlendiren bir politika olacaktır.

Ülkenin bağımsızlığını orduya havale eden ve kendilerine Kemalist diyen kesimler, ordunun emperyalizmin ülkedeki en temel işbirlikçisi olduğunu gizleme telaşı içindedir. Ya da demokrasinin gelişmesini TÜSİAD’ne havale edenler de aynı durumdadır. Ülkede emperyalizmin kolu kanadı durumunda ve işçi ve emekçilerin azılı düşmanı olan bu iki güç odağına “ilerici” yaftasını vermek, halka düşmanlığın en büyük adıdır. Çünkü bu kesimler, halka karşı sinsice yanaşarak, halktan yana gözükp, halkın mücadelesini pasifize etmek isteyen gerici kesimlerdir. Arada bir “bağımsızlıktan”, “demokrasiden”, “halkın yoksullaşmasından” söz etmeleri, onların halk düşmanı yüzlerini perdelemeye yetmiyor.

Bunlara ek olarak söylemek gerekiyor: Ana muhalefet FP’nin kapatılmasının Brüksel’den “kınanması”na inananlar ise gerçekte yanılıyorlar. Emperyalist burjuvazinin yarı-sömürgelerde baskı ortamını iyice artırma ve bu tür gelişmeleri kitleleri sindirme aracı olarak kullanılmasının politikası olarak ele alınmalıdır. Ve ayrıca, iç sistemin baskı ile ayakta durabildiğinin ve egemen sınıfların bir kanadının muhalefetine dahi tahammül edemediğinin yalın bir kanıtını oluşturur.

Ankara'da filizlenen genç yürek M.Ali Çakıroğlu

M. Ali Çakıroğlu

Ankara'da hava yine sisli. Yol-
daşıyla randevusuna yetişmenin
endişesiyle genç bir adam yürüyor
Ankara sokaklarında. Ankara'da
hava sisli, gizliyor hava bu genç
adamı, dumanlı havayı sevenler-
den.

Ankara'da havada kuru bir sı-
cak var, halkın haklı davasını ye-
şerten devrime sedalı yürek sıcağa
aldırılmadan adımlıyor yolunu.

Ankara'da bahar; sarıyor çimen
kokuları etrafı, sokaklarını adımla-
yan bu genci memnun etmek is-
tercesine hava ne soğuk ne sıcak,
sadece bahar kokuyor Ankara.

Ve soluyor M. Ali Ankara'nın
bu ne soğuk-ne sıcak bahar kokulu
havasını. Halkın haklı davasını
tandıkça, umudu yeşerttikçe
M.Ali'yle Ankara'yı inanç, cesaret
ve fedakarlık havası sarıyor... Son-
ra esiyor bu rüzgar İstanbul'a,

Mersin'e...

1996 yılında Elbistan'da doğan
M.Ali Çakıroğlu Hacettepe Üniver-
sitesi'nde okuduğu dönemlerde
TKP/ML ile tanışmıştır. Öğrencilik
döneminde gençliğin akademik de-
mokratik sorunlarıyla bütünleşme-
sini bilmiş ve hiçbir eylemlilikten
kaçınmamıştır. Sınıf mücadelesinin
işkence gerçekliği ile çok kez tanı-
şan M. Ali Çakıroğlu hep yenmiş-
tir işkencecileri. Davasının haklılı-
ğına, MLM'nin bilimselliğine olan
inancıyla hızla gelişen Çakıroğlu
1991 Nisan'ında TMLGB-GK üyeli-
ğine atanmıştır. 1992 yılında
TKP/ML üyesi olan Çakıroğlu, bu
dönem TMLGB-GK adına İstanbul
İl Komitesi Sekreterliğini yürüt-
müştür. TKP/ML Olağanüstü Parti
Konferansı'na gençlik adına katı-
lan delegelerden olan Çakıroğlu,
Konferansta TMLGB Genel Sekre-
ter Yardımcılığına getirilmiştir.

OPK sonrasında gerçekleştirilen
eylemler için bomba hazırlama gö-
revini de üstlenen M.Ali Çakıroğlu
kaldığı evde yalnızken hazırlamaya
çalıştığı bombanın patlaması sonu-
cu ağır yaralanır.

"Bin bir zorlukla yaratılan ola-
nakların hiçbir koşulda düşmana
geçmemesi gerekir." ilkesiyle yaralı
olmasına karşın evde bulunan Par-
ti değerlerini imha eder. Bir süre
sonra düşman evi sarar. M.Ali'nin
yaralı bedeninden oluk oluk kan
akmaktadır. Evdeki malzemelerin
imha edildiğini gören düşman deli-
ye döner ve çok ağır işkenceler
eder. M.Ali kaldığı evi işkenceha-
neye çevirenlerin yaptığı işkence
ve kan kaybıyla 13 Temmuz
1993'de ölümsüzleşir.

Nurgüzel, Ramazan ve Hasan...

Gecenin sessizliğini bo-
zan ardarda duyulan kur-

Hasan Demir

bahsettiği zulüm ve sömüt-
rü düzenine son verecek
devrimci ve komünistlere
karşı bin bir tür-
lü savaş taktiğini
kullanan devle-
tin en kanlı
planlarından
yargısız infaz.

Halkla bütün-
leşmesini engel-
leyemediği dire-
nişle, duruşuy-
la halka umut
saçmasının önti-
ne geçemediği devrimci ve
komünistleri imhanın, kat-
letmenin adıdır yargısız in-
faz.

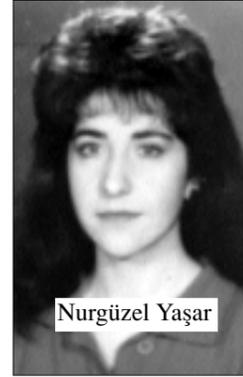
19 Temmuz 1992 tari-
hinde İstanbul/Kartal-Mal-
tepe'de TKP/ML'nin yiğit
militanları **Ramazan Ceviz**,
Hasan Demir ve **Nurgüzel**
Yaşar devletin kanlı planı
yargısız infazla katledilir-
ler.

O gün devletin satılmış
medyası da bu kanlı katli-
amdaki rolünü başarıyla
oynamıştır. Sayfa sayfa ve-
rilen haberlerde bu üç yü-
reğin kanlar içindeki kur-
şunlanmış cesetlerinin gö-
rüntüleri verilirken aslında
devletin bu kanlı vahşetini
belgelemişlerdir. Devlet öy-
lesine korkuyla saldırmış-
tıki yüzlerce kurşun sığıdığı
bu çatışmada sadece Ra-
mazan Ceviz'in bedeninden
30 kurşun çıkmıştır.

Ramazan Ceviz Ada-

na'da yoldaşları ve
ailesi tarafından gör-
kemli bir törenle
toprağa verildi. Ra-
mazan Ceviz genç
yaşta, daha 15 yaşın-
da devrimci mücade-
le ile tanışmıştır. Ön-
celeri TİKB içerisinde
yer alan Ramazan
Ceviz devrimci kim-
liğinden taviz verme-

den yaşayarak "**İstanbul'un**
Yedi Tepesi, Kürdistan'ın
Dağları, Çukuro-
va'nun denizi'
olarak
kazın-
mıştır
yürekle-
re ve bi-
linçlere.

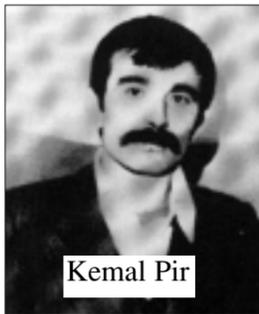
Nurgüzel Yaşar

Ramazan Ceviz

Diyarbakır'da dört can

Zindan, işkence, ölüm, katli-
am ve de direniş... İşte bu kav-
ramla anılır olan ülkemizde bu-
gün sürmekte olan ÖO direnişle-
ri mayasını

Kemal Pir

yıllar önce-
sinden al-
mıştır.
1980'li
yıllarda bir-
çok hapis-
hanede ol-
duğu gibi
Diyarbakır
Hapishane-
si'nde de zulüm ve direniş diz
boyu yaşıyordu. Her gün daha
da katmerleşen hak gaspları, in-
sanlık dışı uygulamalar direnişi

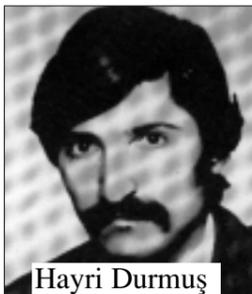
zorunlu kılıyordu o zamanda.

Ve Kaypakkaya'ca direnişin
mekanı olan Diyarbakır Hapis-
hanesi'nde 4 Mart 1981 tarihte
TKP/ML ve PKK tutsakları ön-
cülüğünde Ölüm Orucu başlatıl-
dı.

Devrimci ve Komünist tut-
sakların sürdürdüğü Ölüm Oru-
cu devletin talepleri kabul etme-
siyle sona erdirilmişti.

Fakat faşizmin
karanlık, kanlı yüzü
bu yenilgiyi kabul-
lenmeyerek tekrar
başlar işkenceye, iti-
rafçılaştırmaya.

Tutsakları onurlu

Hayri Durmuş

bir yaşam için ateşledikleri tek
kurşunları olan bedenlerini nam-
luya sürerler yeniden. 14 Tem-
muz 1983 tarihinde PKK tutsağı
M. Hayri Durmuş, yargılandığı
mahkemede Ölüm Orucu'na baş-
ladığını ilan eder. Ardından Ke-
mal Pir, Akif Yılmaz, **Hayri**
Durmuş ve diğer 3 arkadaşı da-
ha yatarlar yaşamak için ölüme.
Temmuzda başlayan direnişte
56. günde 7 Eylül 1983'te önce
Kemal Pir, ardından 12 Eylül de
M.Hayri Durmuş, 15 Ey-
lül de **Akif Yılmaz** ve 17
Eylül de **Ali Çiçek** ölümsüzleşir.

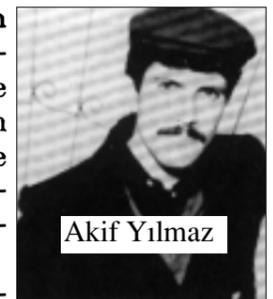
Direnişlerle ölüm de-
ğil yaşam, teslimiyet de-
ğil direniş diri tutulmuş-
tur Diyarbakır'da.

80'li yıllarda tam bir

cehennem
olan hapis-
hanelerde
geliştirilen
direnişle
birçok kaza-
nım yaratıl-
mıştır.

Hapisha-
lerde sadece örgütlü yaşamı de-
ğil insanca yaşamı da kırmaya
çalışan devlet, o günden bu yana
yaptığı birçok katliamla birçok
devrimci ve komünistin kanına
girmiştir.

Bugün süren ÖO'ları devletin
daha da boyutlanarak süren bu
saldırıların kıracağıdır. Ağır be-
dellerle kazanılacak zaferle er-
ya da geç tecrit ve izolasyon kı-
rılacak, katliamların, ölenlerin
hesapları sorulacaktır.

Akif Yılmaz

Şehitlerimiz, mücadelede ödediğimiz en büyük bedeli

oluşturuyor. Halkın demokratik iktidarı ve sosyalizm uğruna toprağa düşen her yoldaş, yalnızca mücadele süreçlerinde ortaya koydukları devrimci emek ve iradeleriyle, devrimin ve partinin gelişimini sağlayan birer nefer olmalarıyla değil aynı zamanda devrim kavgasının kaçınılmaz diyeti olarak göğüslenen, can feda etme görevinin de ikirciksiz usta militanları olma gerçeklikleriyle değerler hazinemizin ve ideallerimizin en güzel yansımasını ve yaşam bulmasını ifade ediyor.

Her bir şehit yoldaş partiye adanmış yoğun bir emeğin simgesi durumunda. Kimisi yılları bulan bir devrimci yaşamın deneyimini ve bilgeliğini taşıyor. Kimi henüz genç ve tecrübesiz... Kimisi yetkin bir komünist, kimi aşması, kat etmesi gereken zorlu yolun henüz başlarında. Fakat her durumda partiye ve devrime sunulan emek ve alınteri var hepsinde. Partimize harç ve tuğla olan devrimci pratik ve görevlere inançla sarılan bir yaşam var. 30 yıla yaklaşan parti tarihimizin yazılmasında ve gelişimimizde büyük bir emek ortaya koyarken önemli katkıları yapanların şehit yoldaşlarımızın olduğunu söylersek yaşayan yoldaşlarımıza haksızlık etmiş olmayız. Kuşkusuz ki, halen yaşayan savaşan yoldaşların paylarını küçümsemek gibi bir yaklaşım bilimsel ve gerçekçi olmadığı gibi, her şeyi şehitlerle açıklamak tarzında gereksiz ve yaşasalar da şehitleri dahi rahatsız edecek olan bir mistizme yol açıp, yaşayanların pratiğini ve bu pratikte yaratılan değerleri, güzellikleri bir bakıma anlamsız kılması itibarıyla aynı zamanda gericiştir.

Bütün güzellikleri, değerli ve soylu vasıfları şehitlerimize atfettiğimizde yaşayan yoldaşlara anlamsızlık yüklemiş olmaz mıyız? Böylelikle sınıf mücadelesinin ve partinin güncel varlığını sıradanlaştırıp, değersizleştirme vehametene düşmüş olmaz mıyız? Şehitlerimizin bizlere bıraktığı en değerli mirası yaşarken mücadelede yaratıkları değerler olduğunu inkar etmiş olmaz mıyız? İşte, şehitlerimizin idealistçe sahiplenilişi tam da bu tehlikeleri içer-

Temmuz şehitleri ölümsüzdür

mektedir.

Onlar ne aziz, ne mükemmel, ne de ölümleriyle gökyüzüne yükselen birer meleklerdir. Eksikleriyle, hatalarıyla, erdemleri ve devrimci vasıflarıyla kavgaya atılan ve kavgayı büyütmeye iradeleriyle öne çıkan birer neferdirler.

Bir şehitler partisi değiliz biz. Şehitlerimizin bıraktığı mirasla zenginleşen, kökleşmeye, pratiğinde şehitlerinin amsını ve ideallerini yaşatmaya çalışan, devrimci gelişimi amaçlayan canlı bir sosyal devrim partisiyiz. Siyasal yaşamda ve hedeflerinde hep ileriye, yeni mevzileri hedefleyen bir partiyiz. Şehitlerimizin yarattığı değer ve geleneklerden güç ve ilham alıyoruz. Bugün %85'i yenilenmiş genç bir parti olarak ideolojik, siyasi ve örgütsel varlığımızın temelinde şehitlerimizle önder kadrolarımız ve üyelerimizle birlikte 400'ü aşan şehitlerimizin emeği ve mirası en ileri düzeydedir. Başta önderimiz olmak üzere beraber yarattık bu değerli eseri. Ve siyasal iktidarı ele geçirene dek sürdüreceğimiz çetin savaşta onbirlerce yiğit halk evladını daha toprağın serinliklerine bırakarak ve onların anı ve miraslarını yüklenerek yürütecek, büyüteceğiz devrimin kervanını.

Her bir yoldaş, coşkusıyla ve tutkusıyla sarıldığı devrim pratiğinde partiyi büyütürken an geldiğinde tereddütsüzce şehitler kervanındaki ölümsüzlük zincirinin bir halkası olmayı bilecek, bilmek zorunda. Kavganın devrimci diyalektiği ve tarihin birlerce yıllık pratiğinin sentezi bize bunu öğretiyor, bunu emrediyor; bedel ödemeyenlerin, göze alamayanların ve bu bedellerden kaçanların geleceği yoktur. Ellerimizle yaratacağımız geleceğin pahasına onbinlerce halk savaşçısının komünistin ve emekçinin kanı ve canıyla ölçülmektedir. Bundan kaçınma ve bunu göze al ki, buna hazır ol ve pratiğinle ortaya koy ki gelecek senin olsun;

İşte Temmuz şehitlerimiz, partimizin bedel ödeme çizgisindeki kararlılığının ve geleceği kucaklama bilincinin kendi devrimci partili kişiliklerinde yansımaları en soylu örnekleri olarak geçtiler tarihimize.

Emre Bilgin, Nurgüzel Yaşar, Ramazan Ceviz, Hasan Demir, Hasan Güllünay, ve M. Ali Çakıroğlu

yoldaşlar mücadelenin çeşitli alanlarında, çeşitli görevler üstlenerek ortaya koydukları devrimci emekleriyle ve işken-cehanelerde, zindanlarda geçirdikleri uzun yılların kavgaya deneyimi ve birikimleriyle katılmadılar yalnız devrime, onlar aynı zamanda feda olma anı geldiğinde bir devrim neferinin sadeliğinde, safça ve korkusuzca şehitler zincirimize yeni birer halka olmanın onurunu taşıyarak partiye ve halka karşı son görevlerini yaptılar.

Korkusuz ve cesurdular. Değerlerimizle bütünleşmiş ve feda olma bilincinin meşruiyetini taşıyordu hepsi. Sınıf düşmanlarına karşı zafer kişiliğiydiler. Uzlaşmanın, teslimiyetin esamesi yoktu parlayan gözbebeklerinde. Partinin ve sınıfın on binlercesi yaşanacak olan çatışmalardaki uzlaşmazlıktan, direnişten, vb. zaferler kazanarak kesin zafere ulaşacağını biliyordu onlar.

Eksikleri, hata ve yetmezlikleri de vardı kuşkusuz. Fakat öne çıkan ve belirgin olan yanları devrim davasına ve partiye sınımsız bir pratikle bağlı oluşları ve hiçbir şeyin bu bağlılığa engel yapılamadığı, olumsuz ve eksiklerin de yalnızca bu bağlılık ve patik içinde aşılacağını kavramış olan, samimi, devrimci duruşlarıydı.

Bugün, bedenleri parçalansa da, delik deşik edilmiş vücutlarına ve vahşet tablolarını yansıtan cansız varlıklarına inat gözlerinde isyan tebessümleriyle partiyi ve yoldaşları son kez ve sınımsız selamlayarak giden Temmuz şehitlerimiz; bu ölümsüz kahraman halk evlatlarını ve onlardaki duru devrimci kişiliği kavramak, sahiplenmek, kuşanmak ve onlara yanıt olup selamlamak göreviyle yüz yüzeyiz. Bu görev her şeyden önce onların idealleri uğruna yaşamlarını verirken dahi görevi yerine getirmenin sadeliğini ve mutluluğunu yaşamakta ifadesini bulan görev bilincini, militan savaşkanlığı, fedakarlığı, cüreti ve cesareti kuşanmayı ve hür türlü eksik ve zaafly yönlerimizle pratik kavgaya içinde acımasız bir savaşım iradesini gerektiriyor.

Tutsak Partizan

Dolmabahçe'de anti-empyralist rüzgar

6. Filo'nun İstanbul Limanı'na geçişiyle daha da canlanan anti-empyralist gösteriler öğrenci gençliğin yoğun çabalarıyla epeyce zorlamıştı ege-menleri.

Öyle ki önce üniversitelerde başlayan işgaller zamanla üniversite duvarlarını aşıyordu.

İstanbul'a gelip pişkince sokakları adımlayan ABD'li askerler halk tarafından yoğun tepkilerle karşılanıyorlardı. Özellikle eğlence yerleri ve genelevlerin bulunduğu Beyoğlu'nda dolayan Amerikan askerlerine karşı ta-ciz eylemleri yapılmaktaydı. Halk bi-

reysel öfkesi üzerine gelişen tepkiyle; askerlerin keplerini kapıyor, tizerlerine mürekkep döküyor, üniformalarını jiletliyor ya da bir köşeye kısıtıp dövüyorlardı.

İşte bu anti-empyralist rüzgarın estiği dönemde 6. Filo'nun nasıl karşılanacağı konusunda İTÜ'li devrimci öğrenciler 15 Temmuz 1968'de bir toplantı düzenlediler. Toplantıda yapılacak anti-empyralist eylem planlandı.

Toplantının ardından Taksim'e çıkmak isteyen öğrencilere saldıran polis hiç bir açıklama yapmaksızın 41 öğrenciyi gözaltına aldı.

İTÜ tüm bir ablukaya alınmıştı. Değişik bölgelerde devrimci öğrencilerle polis arasında çatışmalar yaşan-yordu. 17 Temmuz 1968 tarihinde İTÜ'li öğrencilerin kaldığı yurt polis tarafından basıldı. Öğrencilerin odaları talan edilirken, öğrenciler öldürülmeye dövülerek gözaltına alındılar. Öğrencilerin toplumsal muhalefetteki yerini gören ve bu potansiyeli dağıtmak isteyen devlet bu saldırıdan sonra 30 devrimci öğrenciyi tutukladı, yaralanan 50'ye yakın öğrenci ise hastanelere kaldırıldı.

Hastaneye kaldırılan öğrencilerden

Vedat Demircioğlu'nun polis tarafından pencereden atılarak komalık edilmesi var olan direnişte öğrencilerin kinin daha da artırmıştı.

İşte bu coşkulu, öfkeli ruhla empyralist ABD'nin filosunun demirli olduğu Dolmabahçe'ye inen öğrenciler bir sel olup akmıştı adeta.

Bu kararlı kitleden korkan polis, alanı boşaltınca ABD'li askerler botlara binip kaçmaya çalışmışlar, kaçamayanlar devrimciler tarafından dövülerek denize atılmışlardı.

ABD'lilere ait bir malzeme arabasının da yakıldığı bu anti-empyralist direniş Türkiye devrim tarihinde şaramalar yaratan olaylardan biri olarak günümüz devrimci gençlik hareketine ışık saçmaktadır.

Baş tarafı 32'da

MAKEDONYA VE EMPERYALİZM

Bir süre önce Arnavut UKO (Ulusal Kurtuluş Ordusu) adlı bir grup Kosova sınırından Makedonya'ya girerek Makedonya'daki Arnavutlara federatif bağımsızlık verilmesi, kendi dillerinin tanınması gibi taleplerle Makedonya'nın başkenti Üsküp'e saldırmıştı. Bir süre devam eden çatışmalı durum bölgedeki ABD gücünün bu çatışmayla yoğunlaşacağını düşünen AB tarafından diyalog gerekçesiyle durdurulmuş ve karşılıklı görüşmeler başlamıştı. Fakat son dönemlerde bu ateşkes ve görüşmeler birden kesilerek yeniden savaş durumuna geçildi. Savaş durumuna geçilmesiyle birlikte AB'nin tavrı Makedon yönetimine karşı sertleşti. AB'den ek yardım isteyen Üsküp yönetimi silah al-

mak için ek yardım verilemeyeceği ultimatomu ile karşılaştı. Bunun üzerine Üsküp yönetimi tekrar UKO ile görüşmeler yapmak zorunda kaldı. Bu gelişmelerden sonra UKO yaptığı açıklamayla uzun süreli bir ateşkes kararı aldıklarını bildirdi. Bütün bunların yanında UKO'nun davranış tarzı çeşitli

soruları gündeme getirmekte. UKO görüşmeler sonunda geri çekileceği bölgelere NATO'nun girmesini şart olarak koşuyor. Bu da bölgede genişlemeyi hedef alan ABD ve NATO'nun yararına iken bölgede hakimiyet sağlamaya çalışan AB'nin planlarına ters düşmekte. Bütün bu gelişmeler bu çatışmalarda ABD'nin bölge hakimiyetini eline geçirmek için kaçırılmayacak bir fırsat çıkarıyor. Gelişmeler ABD'nin konsept değişikliğiyle birlikte düşünüldüğünde daha bir anlam kazanıyor. Makedonya devleti UKO ile anlaşma masasına oturmasına karşın Makedonyada çoğunlukta olan Makedonlar tarafından hoş karşılanmıyor. Yaklaşık 7000 kişi bu anlaşmaları protesto etmek amacıyla 26 Haziran 2001'de Meclis önünde bir gösteri düzenlediler. Göstericiler "Hain NATO" sloganlarını atarak UKO ile yapılan anlaş-

maları protesto ettiler.

ABD yaptığı açıklamalarla bölgedeki çatışmaları kınayıp bölgeye müdahale için asker vermeyeceğini hatta bölgedeki NATO güçlerinden askerlerinin bir kısmını çekeceğini belirtmesine rağmen bu yönlü bir pratiğe girmekten özenle kaçınıyor. NATO genel Sekreteri **George Robertson** yaptığı açıklamada Makedonya'daki tarafları savaş çıkmadan anlaşmaya çağırarak ülkeye 3 bin NATO askeri yollanacağını ve bunların içinde 700'e yakın ABD'li askerin bulunacağını da belirtti.

Balkanlar'daki bu gelişmeler bölgedeki pazar savaşında ABD'nin üstünlüğünü Avrupa'lı emperyalistlere özellikle Alman ve Fransız menşeli tekellere kapturmama çabasından başka bir şey değil. Tekeller arasındaki bu it dalaşında en büyük yarayı Balkanlar'daki yoksul emekçi halk almaktadır. Emekçi halk çıkan çatışmalardan kurtulabilmek amacıyla yerlerinden, yurtlarından uzaklaşmakta, başka bölgelere göç etmektedir. Emperyalistler yarattıkları bu çatışmalı ortamda rahatça at koşurabilmekte. Bütün bunların yanısıra birde televizyonlara temsilcilerini çıkartıp "barışı korumak için" yalanlarıyla yoksul emekçi halkları maniple ederek gerçekleri ters yüz etmekte.

Emperyalizm savaş demek, kan demek, göz yaşı demek. Ama asla barış demek değil. "Barış", "huzur", "güvenlik" kelimelerini ağzlarından düşürmeyenler bir de utanmadan "barış için müdahale" diyerek kendi adlarıyla birlikte "barış" kelimesini yan yana

anmaktalar. Hiçbir zaman emperyalizmle gerçek barış yan yana olamaz. Bu emperyalizmin ruhuna, doğasına aykırı. Barış'ı dillerinden düşürmeyenler dünyanın en büyük silah üreticisi olan emperyalistlerdir. Silah üreticileri kar elde edebilmek amacıyla silah satmak zorundalar. Bunun içinde barıştan nefret ederler. Barışın, huzurun olduğu bir yere silah satamazsın. Silah satabilmek için silaha ihtiyaç olması gerekir. Emperyalistlerin felsefesinde "silaha ihtiyacın yoksa ihtiyaç yaratırız" şeklindedir. Yani savaş çıkartırız. Bu politikaları bugün Balkanlar'da, Ortadoğuda, Kafkaslar'da, Afrika'da görmekteyiz.

Gerçek barış ancak halkların mutluluk, huzur ve güven içinde yaşabilecekleri kendi iktidarlarında mümkündür. Bu da halkın demokratik iktidarındır. Halklar gerçek barışı ancak böyle görebilirler. Bunun içinde emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele etmek, emperyalizmin tarihin dipsiz çöplüğüne atmak gerekmektedir. Dünya proletaryasına ve ezilen halklarına yapılan "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz" çağrısı en yakıcı bir şekilde kendisini dayatmakta. Bu çağrıya uymak ve yeni yaratma kavgasında saflara katılmak tüm insanlığın, kendisine insanım diyen herkesin, yoksul emekçi halkların ve dünya proletaryasının önünde her zamankinden daha fazla bir yakıcılıkta görev olarak durmakta. Emperyalizme, feodalizme ve hertürden gericiliğe karşı gerçek barışı yaratmak için "Kahrolsun emperyalizm.

Sayın Dışişleri Bakanı Fischer

Sizin, Partinizin ve Hükümetinizin bildiği gibi, Türkiye hapishanelerinde, siyasi tutsakların 20 Ekim 2000 tarihinde başlatmış oldukları Ölüm Orucu eylemi kayıplar vererek devam etmekte.

Binin üzerindeki siyasi tutuklu kitlesinin ve ailelerinin bu eyleme bir fiil katılıp, destek verdiği ve bundan dolayı devletin tüm şiddetini üzerine çekip çok ağır bedeller ödedikleri ve dünya kamuoyunun gözleri önünde ödemeyede devam ettikleri halde, "İnsan Hakları ve Demokrasi" terimlerini dilinden düşürmeyen sizlerin bu durumu kınamasını ve tavrı almasını anlamak ve kabul etmek mümkün mü?

Bu sessizliğin ve duyarsızlığın vermiş olduğu güçle, destekle, 19-22 Aralık 2000 tarihleri arasında, 20 ayrı hapishaneye yönelik "Hayata Dönüş Operasyonu" adı altında yapılan operasyonda 28'i siyasi ol-

mak üzere, toplam 32 kişi darp, kurşunlama veya yanma sonucu hayatlarını kaybetmişlerdir.

7. ayına girmiş olan Ölüm Orucu eyleminde, günümüze kadar 18 siyasi tutsak ve 4 tutsak yakını olmak üzere toplam 22 insanımız daha hayatını kaybetmiştir. Tüm bunlara paralel olarak, Türkiye'de olduğu gibi Almanya'da da "Feda Eylemi" yapılmakta. Ölüm Orucu'nda bulunan eşine ve tutsaklara destek sunmak ve bu durumu kınayıp, protesto etmek için ülkenizde bir kişi vücuduna benzin dökersek, sizlerin gözleri önünde kendini yakmış ve hayatını kaybetmiştir.

Sayın Fischer,

Tamamen insani değerleri savunmak için sürdürülmekte olan, Ölüm Orucu eylemini sonuçlandırma için daha kaç tutsağın hayatını feda etmesi beklenmektedir? Ailelerin, demokratik kitle örgütlerinin desteklediği siyasi tut-

sakların talepleri gerçekten kabul edilemez mi?

İzolasyon kaldırılıp, toplu kullanım alanları koşullara bağlanmadan tutsaklara açılmaz mı? Açılması gerekmez mi?

Bu ve buna benzer talepler tutsakların en doğal hakları değil mi? Hepimizi insanlığımızı sorgulamaya iten bu eylem karşısında, sizlerin görmezden, duymazdan, bilmezden tavrı neden Sayın Fischer?

Biz aşağıda adı ve imzası bulunan, **Aachen I Hapishanesi** tutsakları olarak bu tutumunuzu kınıyoruz. Türkiye'de ki tutsakların talepleri doğrultusunda bir çözüm yolu bulunması için, girişimlerde bulunmanızı ve bu sayede en temel insan haklarına sahip çıkmanız için, sizleri göreve çağırıyoruz.

Saygılarımızla.
Aachen I Hapishanesi Tutsakları
JVA.Aachen
Krefelder Str.215
52070 Aachen

Ramazan Kılavur Yoldaş marşlar eşliğinde son yolculuğuna uğurlandı

1980 sonrası uzun yıllar tutukluluk, tecrit ve izolasyon uygulamalarına karşı direnen, Diyarbakır zindan direnişçisi, TKP/ML'nin savunucusu ve F tipi etkinliklerinde yaşadığı yurtdışında aktif katılımlarda bulunan **Ramazan Kılavur** yoldaşın İsviçre'nin Zürih kentinde yapılan anma toplantısı ile naaşı memleketi olan Urfa'nın Siverek ilçesine uğurlandı.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı, 20 Haziran Çarşamba günü saat 19:00'da başlayan anma toplantısında, mücadele arkadaşları; O'nun devrime çocukluğundan itibaren adadığı yaşamından, O'nun tedavi için çıktığı yurtdışı sürecinden önceki militan yaşamından örnekler verdiler. Devrim marşları ve şiirlerin dinletildiği anmada okunan mesajlarda özellikle F tipi uygulamalarının gelecekte, Ramazan Kılavur'u kemiren, izolasyon ve insanlık-tan çıkarılma uygulamalarından farksız olmayacağını vurgulandı.

Anma törenine yoldaşları ve diğer devrimci ve demokrat yapılardan arkadaşları da katıldı.

İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu, Yeni Demokratik Gençlik İsviçre Komitesi, Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu, Caries Çalışanı İsviçreli İşçiler, Atılım Lozan okurları ve TKP(ML) İsviçre taraftarlarının mesajları da anmada okundu.

İsviçre TKP/ML taraftarlarının düzenlediği anma töreni TKP/ML Yurtdışı Bürosu bildirisinin okunmasının ardından marşlar ve Partizan andı ile saat 21:00'de sona erdi.

Almanya/Köln'de devrimci komünist tutsakların F tipi tecrit terörüne karşı sürdürmüş oldukları Ölüm Orucu direnişini desteklemek amacıyla stand açıldı.

Lal Salam Comrades!

Baştarafı 32'de

Bir Dalit (Zapodda-Slum) mahallesi ve MURGAN:

Gece geç saate otele geri döndüğümde bana bırakılmış bir notla karşılaşıyorum. Bu not gazeteci arkadaşımın. İki gün sonra bir sinemada, özel bir film gösteriminde buluşalım diyor. Bu iki gün ne yapabileceğimi hesaplıyorum. İki iş yapmaya çalışacağım. Birincisi, uygun bir yolunu bulabilirsem yoldaşlarla (Halk Savaşı'ndan) görüşmek. İkincisi de yüzbinlerce insanın yaşadığı söylenen Slumlar'a, Zappoddalara yani barakalı evleri(!), mahalleleri (Dalitler) ziyaret etmek.

İlk işim beni Slumlara götürüp gezdirecek birilerini aramak. Sonuçta Dalit olan bir işportacıyla tanışıyorum. Yani şu dokulnuzmazlığı olanlardan. Kendisinden iki tişört satın alırken, sohbet başlıyoruz. İyi düzeyde İngilizcesi var. Ona, beni yaşadığım yere götür, gezdir, tanıdıklarıyla konuşur, masrafların ne tutarsa karşılarım diyorum.

Genç şaşırıp kalıyor. "Beyefendi sizin o gibi yerlerde ne işiniz olabilir. Oralar senin düşündüğün yerler değil. Gidilecek başka yerlermi yok da, oraya gitmek istiyorsun" diyor. Gazeteci-yim, Slumlar hakkında çok şey duydum, gelmişken oraları görmek, yaşayanlarla konuşmak istiyorum diyorum. O ise bana, "bak, turist bürosu şu karşıda. Mumbai'nin tarihi ve turistik yerlerini onlar iyi bilir" diyor. Daha beş dakika önce beni tezgahına getirmek için olmadık ajitasyonu çeken bu insan şimdi, telaşlı şekilde benden kurtulmanın yollarını arıyor.

Arkadaşım ben bu şehrin turistik ve tarihi yerlerinin çoğuna gittim, şimdi ise Slumlara gitmek istiyorum. Gazeteci-yim, orada yaşayan insanların duygu ve düşüncelerini direkt olarak öğrenmek istiyorum diyorum. Hala telaşlı. Daha fazla ısrar edince, çevresindeki işportacılar emir verir şekilde "beyefendiye hemen bir çay veya kola getirin" diyor. Ve hemen çevreme onlarca insan toplanıyor. Bunların büyük çoğunluğunun Slumda yaşayan insanlar olduğunu sonradan öğreniyorum.

Ziyaret nedeni, hangi ülkeden geldiğimi, mesleğimi anlatıyorum. O ana kadar "turisttir, kek gibi yolarız vb" düşünenler şimdi çok şaşırılmış durumda. Sanki "Bak hele şu turist işine" der gibi çok saygılı tavır sergiliyorlar. Çok daha yakın ve candan davranıyorlar. Arkadaşın ismi Murgan. Anlattıklarımı hemen diğerlerine tercüme ediyor. Çayımızı içtikten sonra Murgan "madem ısrar ediyorsun, o halde kalk gidelim fazla zamanımız yok" diyor.

Ve devam ediyor. "bak, madem sen taa ülkenden kalkıp buraya bizi tanımaya, yaşadıklarımızı görmeye geldin, turistik yerlerden çok yoksul ve aç insanları düşünüyorsun, olacak masrafların tümünü de ben karşılayacağım. Gördüğün gibi bir tezgahım var. Slumlarda yaşayanlara göre durumum çok iyi. Onun için masrafları karşılamak için ısrar etme. Sana yaşadığımız herşeyi samimice anlatacağım. Seni ailemle, akrabalarım ve komşularım tanıştıracam. Fakat mahellemiz 8-10 km uzaklıkta, rick-shaw ile gitmemiz gerekiyor" diyor.

Olmaz, yapacağımız masrafları ben karşılayacağım diyorum. Murgan hemen tezgahını bir arkadaşına bırakıp, bir rick-shaw çağırıyor. Ve yola koyuluyoruz. Murgan'ın gözlerinden yaş akacak gibi. Sevinç ve üzüntü karışımı, çok duygulu.

Tahmin ettiğimin çok üstünde bir birikimi var, kültürlü birisi. Bu bakımdan anlattıklarının bir kısmını olduğu gibi buraya aktarıyorum. Anlattıkları Hindistan'ın diğer eyalet ve şehirlerinde ki Slumları da kapsadığı için, başka yerlerde gördüğüm benzer şeylere bir daha değinmeyeceğim. Murgan büyük bir sorumluluk duygusuyla anlatmaya devam ediyor..

"Şu gördüğün film-finans ve ticaret merkezi Mumbai'nin nüfusu en az 15 milyon. Bunun en az yarısı benim yaşadığım yerlerde yaşıyor. Yani sokakta. Çok zeki ve çalışkan çocuklar var. Ama hiç bir imkan olmadığı ve sunulmadığı için ezici bölümünün okuma-yazması dahi yok. Ben lise (kolej) mezunuyum, 24 yaşında, nişanlıyım. Bilgisayar programcısı olacaktım, ama parasızlıktan ve aile sorumluluğundan dolayı

okula devam edemedim.

Gördüğün gibi sokakta tişört satan bir tezgahım var. Slumlarda yaşayanlara göre ekonomik durumum iyi sayılır. Tanrıya şükürler olsun günde midemize bir lokma pirinç giriyor. Bunu bulumayan yüzbinlerce insan var burada. Hele yolun sağ ve sol tarafına bak, neler görüyorsun. İşte benim gibi insanlar bu gibi yerlerde yaşıyor.

Fakat yaşadıklarımız kimin umurunda! Hükümetin mi, zenginlerin mi yoksa politik partilerin mi? Hiç birisinin! Onlara kalsa bir an önce ölmemiz gerekir. Biz, zaten bu halimizle yaşıyoruz da sayılmayız. Sen bizim gibilere ölü-canlılar da diyebilirsin.

Bu dünyada bizim insanlar (Dalitler) ancak temizlik işi bulabilir. Bulanlara helal olsun. Milyonlarca insanın sokaklarda yaşadığı bir şehirde iş bulmak, çok zor. İş kaplanın ağzında. Benim gibi tezgahı olanlar ise, on-binde, yüz-binde bir ancak".

Taksiden inip Zappodda (okunuşu, çapodda) mahalesine doğru yürüyoruz. Her tarafta pis, lağım kokusu geliyor. Toz-toprak, çamur içinde oynayan her yaşta çocuklar. Domuz, köpek... hayvanlarla iç içe.

Kokudan yürünmüyor. Biraz ileride en az 10-15 metre yerin altına doğru kazılmış çukurda (su kaynağı var) kadınlar-kızlar su kuyruğunda. Sayıları hiç yoksa 300-400 ve bunun en az iki-üç misli de bidonları var. Şimdiye kadar su sırasını çok gördüm ve yaşadım da ama, böylesini hiç görmedim.

Sırada bitkin bitkin bekleyenler "bu turistin işi ne burda" dercesine, tuhaf tuhaf bana bakıyorlar. Murgan'a, eğer izin verilerse fotoğraflarını çekmek istiyorum diyorum. Murgan çok girişken, konuşkan ve çoğuna göre çok bilgili birisi. Çevresinde doğal bir otorite ve saygıya sahip olduğu hemen göze çarpıyor. Bağırarak konuşuyor.

"Bu turist * ülkesinden gelen bir gazeteci. Bizi tanımak ve yaşadıklarımızı kendi ülkesinde tanıtmak istiyor. Sorunlarımızı görmeye, yazmaya gelmiş. Fotoğraf çekecek ama yanlış anlamayalım diye, sizden izin istiyor. Yabancı değil, bizim dostumuz, bizden biri" diyor.

Bu konuşmadan sonra insanların yüzüne bir mutluluk, bir gülümseme geliyor. Tuhaf bakışlar yerine candan bir dostluğun görünümü alıyor.

Daha bir-iki fotoğraf çekmeden etrafımızı sarıyorlar. Daha bir dakika önce çok utangaç ve çekingen olan kadınlar-kızlar şimdi neler demiyorlar ki! Tıpkı yıllardır kafese kapatılan bülbülün özgürlüğe susması, hasret kalması gibi!

Belki de kendilerini bu sefaletten kurtarıp doyuracak, susuzluğunu giderecek yeni "tanrı"lar arıyorlar. Ne istediklerini şu an tam olarak bilemiyorum ama, gördüğüm bir şey var ki, o da, orta-çağ karanlığının baskı ve zulüm kısıcında ki bu insanların en fazla insanca yaşama ya susmuş olduklarıdır.

İstekleri fazla değil aksine çok mütevazı, çok sıradan; ama temel şeyler. Belki de geri bırakıldıkları ve din afyonuyla uyutuldukları için, hala bir çok şeylerin farkında değiller ama, insan olduklarını ve insanca ilgiye ihtiyaç duyduklarını biliyorlar.

Ve bir halk türküsünde söylendiği gibi, yaz gazeteci yaz. Susuzluğumuzu, açlığımızı, çektiğimiz acıları, sefaleti, yoklukları... yaz diyorlar. Öylesine candan, doğal ve samimiler ki... Tıpkı "insan gibi"! Şimdi insanları, halkı daha çok seviyorum. Yaşadıkları ile düşündükleri, gördükleri ile yaptıkları arasında korkunç bir çelişki olsa da!

Zorunlu bir açıklama:

6 sayıdır devam eden yazı dizimizin oldukça uzun olması nedeniyle dizimizin, bundan sonraki bölümlerini aylık olarak çıkan Partizan dergisinde yayınlayacağız.. Okurlarımızın bizi anlayışla karşılayacağını umuyoruz

EVRENSEL BAKIŞ

Acar Çağlayan

Yazarımızın yazısı elimize ulaşamadığından yayınlamıyoruz

Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin kuruluş bildirgesi açıklandı

27 Haziran 2001'de Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (UPOTUDAK) bir bildirme yayınlamaya karar vermiş ve bu bildirmeyi uluslararası basınla paylaşarak kuruluş amacını, ilkelerini, çalışma prensiplerini duyurdu. Tüm dünyada en demokratik görünen ülkelere, en gerici ve faşist ülkelere yüzlerce, binlerce siyasi tutsağın bulunduğu belirtilen bildirmede Türk devletinin tüm dünyanın gözü önünde yaptığı ve buna rağmen dünyanın hala sessizliğini koruduğu 19 Aralık katliamına dikkat çekiliyor. Bunların yanı sıra Türkiye'nin F tipi uygulamasını Avrupa'dan örnek aldığını belirtilerek şöyle deniliyor:

"Kuşkusuz ki, bu barbarca ve zalimce uygulamalar sadece Türkiye'de yapılmıyor. Siyasi tutukluların bulunduğu tüm ülkelerdeki benzer uygulamaları görmek mümkündür. Şimdilerde Türkiye cezaevlerinde uygulanan F tipi izolasyon uygulaması yıllardır Avrupa ülkelerinde de uygulanmaktadır. Ve Tür-

kiye bu uygulamayı Avrupa'dan örnek alarak yapmıştır. Avrupa Türkiye'nin uygulamaya soktuğu F tipi cezaevleri uygulamasına onay vermiş ve Türkiye'yi desteklemiştir. İzolasyon, hak gaspları ve işkenceye karşı dünya bir çok cezaevlerinde siyasi tutsakların kendi yaşam koşullarını iyileştirmek için yaptığı sayısız direnişlere tanık olmuştur. Peru'da 1982-84 yıllarında cezaevlerine yapılan operasyonda yüzlerce siyasi tutuklu katledilmiş, İrlanda'da siyasi tutukluların yaptırımlara karşı yaptıkları Ölüm Orucu'nda 10 İRA mensubunun hayatını kaybetmesi, İran'da mollaların yaptığı binlerce idam, Kolombiya'daki cezaevi katliamı, İsrail cezaevlerindeki Filistinli tutuklulara yapılan baskılar, İtalya'da Kızıl Tuğay'lar, Almanya'da RAF, İspanya'da ETA, Fransa'da Korkikalı'lara yapılan izolasyon uygulaması hala hafızalardadır."

İdam cezalarının infazının birçok ülkede halen devam ettiğine dikkat çekilen bildirmede birçok ülkede politik tutsakların seslerini duyurma olanaklarına bile sahip olmadığını, kendisinden 10 yıldan fazladır haber alınamayanların olduğu belirtildikten sonra **Peru Komünist Partisi Başkanı Abimal**

Guzman örnek gösteriliyor. Tüm bu nedenler ve dünyada daha güçlü ve kalıcı organizasyonlara duyulan ihtiyaçtan dolayı "UPOTUDAK"ın kurulduğu belirtilerek ilkeleri ve çalışma prensipleri şu şekilde sıralanıyor:

"UPOTUDAK; Dünyanın neresinde olursa olsun devrimci, ilerici ve yurtsever, politik tutsaklarla ayrımsız dayanışma için de olacaktır.

UPOTUDAK; Hangi ülkede olursa olsun politik tutsakların tecrit ve izolasyona tabi tutulmalarına karşı çıkıp, izolasyon ve tecritin kaldırılması için mücadele edecektir.

UPOTUDAK; Hangi ülkede olursa olsun politik tutsakların uğradığı hak gasplarına karşı çıkar. Tutukluların insanî tüm haklarının tanınması için çalışır.

UPOTUDAK; Her türlü işkenceye karşı çıkar ve işkencenin kaldırılması için mücadele edecektir.

UPOTUDAK; Politik ve adli tutukluların idam edilmesine karşı çıkar ve idam cezalarının tüm dünyada kaldırılması için çalışacaktır.

UPOTUDAK; Çocukların cezaevlerinde tutulmasına ve yargılanmasına karşı çıkar ve dünyadaki tüm çocuk mahkumların derhal serbest bırakılması için mücadele eder.

UPOTUDAK; Cezaevlerindeki kadının tutukluların uğradıkları cinsel taciz ve tecavüze karşı aktif mücadele eder ve bu tür suçları işleyen görevlilerin yargılanmaları için çalışır.

Ve ayrıca UPOTUDAK; cezaevlerinde dini inançlarından dolayı tutulan ve yargılanan tutukluların kötü muameleyle uğramalarına ve dini inançlarından vazgeçmeye zorlanmasına karşı çıkar.

ÇALIŞMA PRENSİPLERİMİZ Kendisinin sahip olduğu program ve çalışma ilkelerini bulunduğu her alanda kendi gücü ve olanakları ölçüsünde uygular. UPOTUDAK dönem dönem kampanyalar örgütleyerek politik tutsakların sorunlarını kamuoyunun gündemine taşır. Dünyanın her yerindeki devrimci-politik tutsaklarla maddi ve manevi dayanışma içinde bulunur. UPOTUDAK yayınlayacağı bildirimlerle kamuoyunu bilgilendirecektir.

UPOTUDAK; Uluslararası alanda tüm benzer kuruluşlarla ilişki içinde olmayı hedefler. Yapılacak olan toplantı, konferans ve kongrelere katılacak ve yer alacaktır. UPOTUDAK; Dünya çapında politik tutuklulara sahip çıkılması için daha güçlü ve merkezileşmiş bir organizasyonun yaratılması için çalışacaktır."

Emperyalist tekellerin ekonomik forum toplantısı Partizan güçlerin direnişiyle karşılaştı

Slazburg/Avusturya: Emperyalist tekellerin devletler düzeyinde 1 Haziran 2001 tarihinde Slazburg'da gerçekleştirdikleri ekonomik forum toplantısı, aralarında Partizan güçlerin de yer aldığı devrimci-demokrat gruplar tarafından protesto edildi. Almanya ve Avusturya'daki **ATİK- ATİF ve A-TİGF**'nin katılım sağladığı yürüyüşe "**Emperyalizm Kağıtan Kaplandır/ TKP/ML**" imzalı pankartla katılan Partizan güçlere saldıran Avusturya polisi yaklaşık 100 kişilik kitlenin yoğun ve görkemli direnişiyle karşılaştı. Avusturya basınının 'Maoist Stalinistlerin' anti-emperyalist direnişleri olarak yansıtılan haberde Slazburg emekçilerinin eylemi ilgiyle izledikleri ve destekledikleri duyuruldu. Başkan Mao'nun resimlerini insanların yakalarına takılması ve kızıl bayrakların elden ele dolaşması ve direnişin yaklaşık 10 saat sürmesi Slazburg sokaklarının uzun bir aradan sonra hareketlendirdi. Partizan güçlerinin görkemli direnişi ulusal Avusturya Televizyonlarında da yer buldu.

Dersimli'ler piknikte buluştu

İstanbul: Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği İstanbul Şubeleri'nin ortaklaşa organize ettiği "Tunceliler Pikniği", 1 Temmuz 2001 tarihinde Sarıgazi Taşdelen Piknik Alanında düzenlendi. On bine yakın insanın katıldığı piknikte birçok sanatçı ile müzik grubu sahne aldı. Pikniğe gönderilen mesajlarda Munzur Vadisi'nin yok edilmesi planlandığı, barajlar projesine ve halen devam eden Ölüm Oruçları'na duyarlı olunması istendi.

Piknik alanında devrimci-sosyalist kurumlar stand açtılar. Aymasan işçileri ve devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı çeşitli eşyalar da standlarda satışa sunuldu. Ayrıca Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'şde devrimci

tutsaklarla dayanışma amaçlı gözleme yapıp sattılar.

Müzik dinletisinin yoğun olduğu piknikte Rençber, Serhat ArıcanTunç, Grup Munzur'unda bulunduğu çeşitli kişi ve gruplar söyledikleri türkülerle kitlenin coşkusunu daha da arttırdı. Zazaca ve Türkçe türkülerden sonra kitle, "**Yaşasın Ölüm orucu direnişimiz**", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "**İçerde dışarda hücreleri parçala**", "Dersim, Tokat, Erzincan Savaşıyor Partizan" vb. sloganlar coşkulu bir şekilde atıldı. Piknik akşam saatlerinde son buldu. Gebze Tunceliler Derneği önceki hafta düzenlediği piknikte birlik ve beraberliklerini pekiştirmiş, Dersim'lileri coşturmuştur.

Bursa: Dersim, kavganın, sevdamın ana yurdu. O güzelim doğası yakıldı, yıkıldı, insansızlaştırmak için ve insanları köyünden, yaylasından zorla Türkiye'nin bir çok yerine göç ve sürgünlere zorlandılar. Amaç onurlu direngenliği kırmak ve asimilasyona uğratmaktır. Bu sistem tarafından kısmi olarak başarılsa da Dersim'in o onurlu direngen insanları bu direniş geleneğini canları pahasına da olsa sürdürüyorlar. Bu mücadele birçok alanda özellikle Dersimlilerin yoğun olarak yaşadıkları yerlerde dernekler kurularak daha da güçlendi.

Bursa Tunceli Kültür ve Dayanışma

Derneği de bu vesileyle 24 Haziran günün "Birlikle daha güçlüyüz" şiarıyla 2. Koca Yayla Piknik şölenini

düzenledi. Pikniğe bini aşkın Dersimli ve dostları katıldılar. Gazetemiz ve birçok kurumun F tipi hapisanelerle ilgili mesajları okundu. Hapishanelerle ilgili şiirlerin okunduğu, yerel sanatçılar tarafından Kürtçe ve Türkçe ezgilerin söylendiği, şölen devrimci-sosyalist basının dağıtıl-

masını bahane eden devletin kolluk güçleri bizlerin üzerinde terör havası es-

Direngenliğin ve onurun olduğu her yerde faşizmin çirkin saldırıları olacaktır

tirerek psikolojik baskı uygulamaya çalıştı. Devrimci sosyalist basını "yasak, illegal yayın" olarak lanse ederek, dağıtılan yayımları kitlenin elinden toplama çalışması ile birlikte, Devrimci Demokrasi okuru **Haydar Yıldız** ve Dernek Yönetim Kurulundan **Celal Hambayat**, Bursa Atılım gazetesi temsilcisi **Pelin Çalışkan**, ve

dağıtımcısı **Safiye Oku** yasadışı yayın dağıttıkları iddiasıyla gözaltına alındılar. Gözaltına alınanların bırakılması için dernek yöneticilerinin girişimlerinin sonuç vermesi üzerine kitle piknik alanında bulunan jandarma karakolu önünde oturarak, zılgıt ve alkışlarla "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganı attı. Kitle gözaltındakilerin bırakılmadığı sürece oturmaya devam edeceğini belirtti. Kitlenin bu kararlı tutumu karşısında gözaltına alınanlar serbest bırakıldı. İşte direngenliğin ve onurun olduğu her yerde faşizmin çirkin saldırıları olacaktır tabi direnişte.

Kahramanlarımız *

11 Nisan 01 tarihinde şehit düşen **Nergiz Gülmez** ve tüm Ölüm Orucu şehitleri için.

Çelik iradeli kararlı inançlı ve bilinçli kahramanlarımız. Memleketimiz halkımız namusumuz ve Özgürlüğümüz için savaştığımız kahramanlarımız. Şimdi tutsak düşmüş düşman her türlü

adalet her türlü hak ilkelerini ayaklar altına almış, her türlü insani duygu her türlü hisleri çiğnenmiş, tarihinin en korkunç en amansız katliamını yapmış çelik iradeli kararlı inançlı ve bilinçli

kahramanlarımız. İnsanlığımız kişiliğimiz ve onurumuz için savaştığımız kahramanlarımız. Şimdi hücrede prangaya vurulmuş düşman her türlü adalet her türlü hak ilkelerini ayaklar altına almış her türlü insani duygu her türlü hisleri çiğnemiş

tarihinin en korkunç en amansız katliamını yapmış. Çelik iradeli kararlı inançlı ve bilinçli kahramanlarımız tavizsiz ve tereddütsüz zulmün ve ölümün üstüne yürümüş bir bir on on

özgürlüğümüz ve geleceğimiz için...

D. S. Meriç.
25 Nisan 2001 (*)
Bu şiir Haydari Kampı'nda Hitler faşizminin kişilik-

sizleştirme politikalarına boyun eğmeyen, kurşuna dizilmeye meydan okuyan Yunan'lı devrimcilerin, komünistlerin direnişinden esinlenilerek, Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin

kişisizleştirme politikalarına boyun eğmeyen, bedenlerini ölüme yatıran ülkemiz devrimcilerinin ve komünistlerinin benzer bir durumu yaşaması nedeniyle yazılmıştır.

Linz DETUDAK bileşenlerinden Açlık Grevi

Avusturya'da Linz DETUDAK bileşenleri Türkiye zindanlarındaki komünist ve devrimci tutsaklarla dayanışmak ve tutsakları desteklemek amacıyla 4 günlük Açlık Grevi yaptılar. Almanca basılmış binlerce bildiri dağıtılırken Avusturya DRE televizyonu binasında son bulan bir yürüyüş gerçekleştirildi. Burada televizyon kanalının gerçekleri vermediği, verdiğinde de çarpıtarak yansıtması protesto edildi. Grev çadırında söylenen türküler, marşlar, yapılan sohbet ve kurmlardan alınan görüşlerle eylem bitirildi.

8. yılında Sivas katliamı birkez daha lanetlendi!

“Sivas”ı unutmamak, unutturmayacağız!

Ankara: Sivas katliamı 8. yılında yapılan çeşitli etkinliklerle protesto edilirken 2 Temmuz’da Ankara’da düzenlenen mitingde de katliam birkez daha lanetlendi. Saat 10:00’den itibaren Toros sokakta toplanarak saat 12:30’da Abdi İpekçi Parkına doğru yürüyüşe geçildi. En önde Sivas katliamında şehit düşenlerin aileleri şehitlerin fotoğraflarını ve “yaşıyorlar” yazılı flamaları taşıdılar. “Demokrasi ve Laiklik” çağrısıyla Pir Sultan Abdal Dernekleri tarafından organize edilen mitingde katılım geçen yıllara oranla düşüktü. **Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri**’nin yoğun katılım gösterdiği mitingde Hacı Bektaş Veli Kültür ve Tanıtma Dernekleri Genel Merkezi ve şubeleri de pankartlarıyla katıldılar. **HADEP, ÖDP, SİP, EMEP, DBP** katliamı protesto eden pankart ve dövizleriyle mitingde yer alırken katliamın yaşandığı anda iktidardaki koalisyon ortağı olan **SHP**’nin de mitingde katıldığı gözlemlendi. **DİSK**, “Gelin canlar bir olalım, yoksulun hakkın alalım” pankartıyla mitingde katılırken **DİSK**’e bağlı **Nakliyat-İş**, Kamu Emekçileri Sendikaları Ankara Şubeler Platformu, **TÜM-TİS**, Tüm Bel-Sen, Çankaya Temsilciliği, **Gıda-İş** sendikaları da pankartlarıyla katıldılar. **TMMOB, İHD**, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği, **Divriği Kültür Derneği**, Umut Kültür Merkezi’de pankartlarıyla miting kortejinde yerini alırken Halkevleri “Sivas şehitlerine sahip çıkmak ırkçılığa, gericiliğe karşı mücadeledir” pankartını taşıdı. Ankara Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu **“Faşizme boyun eğemeyeceğiz”** pankartıyla birlikte katliamı lanetleyen sloganlar

atarken **YÖK**’ü de protesto ettiler.

Kızıl Bayrak “Faili, sermayenin kanlı iktidarıdır” pankartıyla mitingde katılırken, **Atılım**, Kaldıraç da pankartlarını açtılar. **TAYAD**’lı alileler

MİTINGDE FAŞİZME VE TECRİT HÜCRELERİNE ÖFKE YAĞDI!

Miting süresince atılan sloganlara damgasını vuran hesap soruculuk oldu. Faşizme karşı zindanlarda

kanı ve şehit aileleri birer konuşma yaptı. Katliamın lanetlendiği konuşmaların ardından sanatçı Edip Akbayram’ın söylediği şarkılarla miting sona erdi. Mitingte Eşber Yağmurdereli de katılarak destek verdi.

Sivas şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra kitleye basın açıklamasını, İzmir 2 Temmuz Platformu adına **Hüseyin Özsaygılı** okudu. Özsaygılı “Sivas, Madımak katliamının üstünden 8 yıl geçti. Her şey hala dün gibi belleklerimizde. Ne şeriatçı güruhun ve Allah adına can almaya bilmiş hallerini unuttuk, ne de güya onları engellemekle görevli güvenlik güçlerinin “nazik” tavırlarını unuttuk. Fabrikada, atölyede, tarlada, okulda, mahallede örgütlü olmalıyız. İşçiler, emekçiler, memurlar, köylüler, öğrenciler, örgütlü olursak eğer, bir daha Madımak katliamları, Çorum, Maraş, Uluçanlar, F tipi katliamları yaşamayız” şeklinde konuştu.

2 Temmuz Ankara mitingi

Ölüm Orucu’nda şehit düşenlerin fotoğraflarını taşıyarak katliamları ve hücreleri sloganlarıyla protesto ettiler.

SIVAS’IN KATİLİ PATRON-AĞA DEVLETİ

Mitingde “Sivas’ın katili patron-ağa devleti” yazılı pankartlarıyla Partizanlar da yerlerini aldı. “Sivas’ın katili patron-ağa devleti”, “Tecriti kaldırın ölümünü durdurun”, “Zorla müdahale işkencesine son verilsin”, “Tutsakların katili patron-ağa devleti” yazılı dövizlerin de taşındığı Partizan kortejinde “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz”, “Sivas’ın hesabı lafla sorulmaz bizde hesapları namlular sorar”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”, “Hücre tipi yaşama hayır”, vb. sloganlar haykırıldı. Tohum Kültür Merkezi’ni simgeleyen bayraklarıyla daha da renklenip, canlanan kortejde dalgalandırıldığı alanda “Sivas’ı unutmamak, unutturmayacağız” TKM imzalı pankart açıldı.

tutsaklara uygulanan tecrit terörüne karşı öfke büyüktü. “Dün Maraş’ta bugün Sivas’ta çözüm faşizme karşı savaşta”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık” sloganları haykırıldı.

Mitingde Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Genel Başkanı Ali Balkız yaptığı konuşmasında Sivas’ı unutmamanın ihanet olacağını belirterek faşizme karşı mücadeleye başarılı olmanın, hayatın her alanında örgütlü olmaktan geçtiğine vurgu yaptı. Örgütlü olduğunda katliamların kolayca gerçekleştirilemeyeceğine, ülke zenginliklerinin, kamu kuruluşlarının emperyalizme kolayca peşkeş çekilemeyeceğine değinerek “F tipilerinde, ÖO’nda ne kimse hunharca öldürülür ne de ölüme terk edilip diyalog süreci koptuğu yerden başlar, örgütlü olunursa eğer” dedi. Balkız’ın konuşmasının ardında Avrupa Alevi Birliği Federasyonu Baş-

İstanbul

2 Temmuz 2001 tarihinde saat 18:00’de Konak Sümerbank önünde toplanan yaklaşık 500 kişi Sivas katliamını unutmadıklarını haykırdı. 2 Temmuz Platformu, “Bedenler Sivas’ta yakıldı, düşünceler burada” Hacı Bektaş-ı Veli Kültür ve Tanıtım Dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri İzmir Şubeleri, Bektaş Kültür ve Tanıtım Derneği pankartlarının açıldığı eylemde devrimci -demokrat kişiler, sivil toplum örgütleri ve bazı siyasi partiler de pankartlarıyla yerlerini aldılar. “Susmak ortak olmaktır”, “Sivas katliamını unutmadık, unutturmayacağız”, “Sivas’ın hebasını emekçiler soracak”, “şeriat, faşizme geç it yok” vb. dövizlerin taşındığı eylemde Sivas’ta şehit düşenlerin resimleri de güllerle taşındı. İzmir Hücre Karşıtı Platformu’da ÖO’da şehit düşen tutsakların resimleriyle alandaki yerini aldı.

KATLIAMIN SORUMLUSU DEVLETTİR

Bursa

Sivas katliamı 8. yılında ülkenin birçok yerinde olduğu gibi Bursa’da da lanetlendi. 2 Temmuz tarihinde saat 17:00’de Gökdere Bulvarında, birçok kurum ve kuruluşun düzenlediği mitingde, katliamı yapanlar ve seyirci klanlar lanetlendi. Miting Sivas ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Mitingde bir konuşma yapan Pir Sultan Abdal Derneği Bursa Şube Başkanı **Davut Türkoğlu**; Sivas katliamına değinerek, bir daha bu tür katliamların yaşanmaması için örgütlülüğünün önemine vurgu yaptı.

Şair Mehmet Özer’de mitingde kısa bir konuşma yaparak, devletin katliamdaki rolüne değindi.

Yoğun polis ablukasının olduğu miting, Mehmet Özer’in okuduğu kavgaya yüklü şiirlerden sona bitirildi.

Baştarafı sayfa 1'de

İşçi-Köylüden

Kaldı ki son 6 aylık gelişmeler dipten gelen dalganın adım adım boyutlandığını ve daha da yükseleceğinin ipuçlarını veriyor. "Sustuk sustuk sıra bize geldi" sloganları eşliğinde sürdürülen protestoların, eylemlerin ve artık basında sıklıkla yer verilen "toplumsal cinnet" vakalarının MGK koridorlarına kadar yansması, görmekte oldukları kabusları daha fazla arttırıyor. Bu nedenle hemen önlem alınması doğrultusunda planlar yapılıyor. Uygulanmakta olan IMF programının, emperyalizmin direktifleri doğrultusunda, MGK toplantılarının da karar altına alındığını ve programın sonuçlarının olumsuz yansımaları karşısında gelişebilecek halk muhalefetine bastırılmak amacıyla orduya verilen "olaganüstü yetkiler"i gözönünde tuttuğumuzda, MGK'nın gerçek yüzü olan, emperyalizme bağımlı faşist karakteri daha net ortaya çıkar. Ancak hepimiz biliriz ki faşizmin halka terör estirmekten, yalan ve demagoji ile gerçekleri ters yüz etmekten başka da çaresi yok. TC bu konuda da Osmanlı'nın torunu olduğunu göstermekten geri durmuyor. Açıkçası MGK şöyle diyor: "Dipten gelen güçlü dalgalar var, tüm önlemleri hemen almamız gerekiyor" elbetteki bu önlemlerin başında devlet terörü baş sırayı alıyor. Bu durumu 8 aydır F tipi zindanlarda uygulanan akıl almaz vahşetlerde görüyoruz. Faşizm 8 ay boyunca devreye soktuğu bütün taktiksel politikalarına rağmen direnişi kıramadı. Son çare olarak gördüğü zorla tedavi sonucu sakat bırakma ve ceza ertelemesiyle tahliye etme taktik politikası da sökmedi. Devrimci-komünist tutsaklar mevziye sürdükleri yeni Ölüm Orucu eklepiyle halka yönelik IMF, DB gibi emperyalist kurumlar ve yerli işbirlikçileri aracılığıyla yürütülen bu topyekün saldırının en önemli ayaklarından birisi olan F tipi tecrit saldırısını püskürtme kararlılıklarını tekrarladılar. MGK'nın görmekte olduğu kabusun bir yönünde kırılmayan bu direniş oluşturuyor. Zira dipten gelen dalganın bu direnişle bütünleşmesi sağlanırsa sonlarının hiçte iyi olmayacağını görüyorlar. Bu nedenle tüm güçleriyle "Savaşın Parıldayan Siperleri" olan zindanlara yükleniyorlar. Bu yüklenmenin bir yanında fiziki saldırı bulunmaktayken esas yanında psikolojik saldırı bulunmaktadır. TC, bir türlü bitiremediği bu görkemli direnişin emekçi halkla buluşmasını önlemek için elinden geleni, ardına koymuyor. 19 Aralık saldırısıyla bildik yüzünü gösteren TC, bu yüzüyle bitiremediği direnişi şimdi değişik taktik politikalarla bitirmeyi amaçlıyor.

Düşmanın bütün oklarını çevirdiği ve adeta kilitlendiği bu saldırının başarılı olup olmaması hayati önem taşıyor. Düşmanın bu saldırısının iç yüzünü halk kitlelerine teşhir etmek birincil görevimiz olarak ön planda tutulması gerekirken, sonuçların olumsuz yönlerini de aşgariye indirmek zorunlu bir görev olarak karşımızda duruyor. **Son taktik saldırısında sakat bırakarak serbest bırakılan gazilerimize ve ailelerine sahip çıkmak ve devletin insanlıktan çıkmış gerçek yüzünü halkımıza göstermek acil bir görev olarak ele alınmalıdır. Sakat bırakılan insanların bakımı ve sağlıklarına yeniden kavuşabilmesi amacıyla başta devrimci -demokrat kişi ve kurumlar olmak üzere kendisine insanım diyen herkes harekete geçirilmeli ve birlikte hareket edilmelidir.** Şurası artık kesin, baştan itibaren sürekli vurguladık, F tipi saldırısı topyekün saldırının çok önemli bir ayağı. Gelinek noktada bütün gelişmeler bunu doğruluyor. Kesin olan bir gerçek daha var ki; topyekün saldırının önemli bir ayağı bu uygulamanın yalnızca zindanlardaki tutsakların direnişiyle zafere ulaşamayacağıdır. Dipten gelen dalganın gelişen/gelişmekte olan halk hareketinin bu görkemli direnişle bütünleşmesi ne kadar iç içe geçer, ete kemiğe bürünürse düşman saldırısının bertaraf edilmesi de o kadar kolay olacaktır. Devlet bu durumu engellemek amacıyla bir yandan kendiliğinden de olsa gelişen direnişleri amansız bir şekilde terörize etmeye çalışırken diğer yandan da "demokrasibilik" oyununu elden bırakmıyor. Kamu emekçilerinin "Sahte Sendika Yasası"na karşı Ankara'nın göbeğinde yürüttükleri mücadeleyi gaz bombaları, biber gazlarıyla engellemeye çalışan faşizm; aynı süreçte 37 maddelik Anayasa değişiklik paketini meclis komisyonlarından geçirmeye çalışarak aldanmaya yatkın kesimleri uyutmayı hesaplıyordu. Ne yazık ki bazı liberal sol-reformist ve yurtsever kesimler devletin bu uyutma politısına dört elle sarılıyor. Bazıları daha da ileri giderek patronlar kulübü TÜSIAD'ın demokrasi havariliğine soyunmasını ayakta alkışlıyorlar.

Toplumun ezici çoğunluğu hak ve özgürlüklerin askıya alındığı 12 Eylül Faşist Anayasası'na karşı bir duruş sergiliyor. Artık egemenler bu anayasa ile yönetemeyeceklerini görüyorlar. Sistemlerinin temellerine dokunmayan, iktidarlarını hiç bir şekilde sarsmayan, bunun yanında da ezilen emekçi kesimleri ve özellikle de Kürt Ulusu'nu "Bekle-gör" sürecine sokacak bir takım kısmi değişiklikleri ön planda tutuyorlar. **MGK'nın bunca zam, zulüm, yoksulluk, işsizlik, işkence, yolsuzluk sonucu haklı ve meşru bir zeminde isyan etmesinden korktuğu emekçi halkın muhalefetine kendi kanallarına akıtmanın hesaplarını yaptığını söylemek için kahin olmak gerekmez. Üstelik TC'nin bu konuda tarihinin başarılarla dolu olduğu gözönüne alınırsa...**

Emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçileri olan komprdor patron ağaların bu oyunlarını bozmak gerekiyor. Gerek F tipi zindan saldırısını boşa çıkarmak ve gerekse de "demokrasibilik" balonunu patlatmak için kitlelerin bilinçli yada bilinçsiz geliştirdikleri mücadelenin çizgisinde yer alarak, onları Proletarya Partisi'nin politikaları çerçevesinde bilinçlendirmek, örgütlemek ve savaşa göre şekillendirerek ilerletmek sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Bu sorumluluğu ne kadar layıkıyla yerine getirebilirsek, MGK'nın görmekte olduğu kabusu o oranda gerçeğe dönüştürmüş oluruz. **Gün egemen sınıfların kabusu olma, Küçük Asya topraklarında Halk Savaşı'nın önlenemez rüzgarını kasırgaya çevirme gündür.**

Tredmana bağlanmış "Reform Paketini" tutsaklar kabul etmeyecekler

250'li günleri aşan ÖO'nun taleplerine sesiz kalan devlet onlarca tutsağın yaşamını yitirmesine ve daha onlarcasının yitirecek olmasına kayıtsızlığını sürdürüyor. Faşist Adalet Bakanı'nın "Cezaevleri Reformu Paketi" kapsamında F tiplerine dönük çıkarıldığı genelgeler peşpeşe sıralanıyor. 16. Maddedeki, tredmanı yasallaştırarak sözde değişikliğini ardından izleme Kurulları'nın oluşturulmasını gündeme getirdi. Son olarak açık görüş genelgesini yayınlamasının ardından şimdi de tutsaklara haftada bir yakınlarını arama hakkı tanınacağını içeren genelge resmi gazetede yayımlandı. 16. Madde de yapılan değişiklik çerçevesinde tutsaklara F tiplerinde açık görüş imkanı getirildiği söyleniyordu. Genelgeye göre yalnızca eşlere ve 0-10 yaş arası çocuklara açık görüş izni veriliyor. Açık görüşten yararlanmak ise disiplin suçu işlememiş olmak şartına bağlanıyor. F Tipi tecrit kampalarında tutsaklara akla gelmedik gerekçelerle disiplin cezaları yağdırılırken açık görüşte, tredmana bağlanan aldatmacadan başka birşey değildir. Diğer taraftan tutsaklara ta-

nındığı söylenen telefon etme "hakkı" da bir dizi koşula bağlanıyor. Tutsağın bu "Hakkı" kullanabilmesi için kınama dışında ceza almaması, kimleri arayacağını akrabalık belgesiyle birlikte bir aya önceden idareye bildirilmesi, telefon kartlarını hapishane kantininden alması, konuşmasına kendi ad soyadını söyleyerek yine karşıdakinin de adını soyadını söyleyerek başlaması, konuşma süresinin 10 dakikayı geçmemesi ve toplu halde eylem yapılmaması gerekiyor. Telefonla konuşma gün ve saati, başvuru sayısı ve sırası ise tamamen idare tarafından belirlenmektedir. Görüldüğü üzere devlet tarafından tutsaklara "Cezaevleri Reformu" çerçevesinde tanındığı söylenen "haklar" tredman şartına bağlanmıştır. Tutsaklar nasıl ki yine tredman şartına bağlanan ortak kullanım alanlarını kabul etmedilerse açık görüş ve telefon etmeyi de aynı teslim alma saldırısının bir parçası olduğu için kabul etmeyeceklerdir. Bizlerde tutsakların bu onurlu mücadelesinde güç olalım.

Ankara'dan bir İşçi Köylü okuru

EMPERYALİZM ŞİMDİ DAHA FAZLA KORKSUN!

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi kuruldu

ILPS Tanıtım Broşürü çıktı! Umud Yayımcılık Bürolarında

Başsağlığı

Evlatlarımızı kaybedenler, katledenler bugün onları yüreklerimizde ve bilinçlerimizde de kaybetmeye çalışıyorlar. Ama bunu başaramayacaklar.

Yüreğimizin ölümlerle burulduğu bu Haziran sıcaklarında Baba Ocak'ı kaybetmenin hüznüyle ailesine, devrimci dostlarımıza ve tüm kayıp yakınlarına başsağlığı diliyoruz

PARTİZAN

Başsağlığı

"Bahar bizden yana" adlı kitabında tekeli işçilerini anlatan tekelden emekli olan, Emekli-Sen Malatya Şube Sekreterliği yapan

genç dostumuz, evli ve iki çocuk annesi olan **Zeynep Karahan** yakalandığı amansız hastalığa dört yıl direndi ve 19 Haziran 2001'de bedeni ona ihanet etti. Devrimci dostumuz Karahan ailesinin ve dostlarının acısını paylaşıyoruz.

Partizan, YDG, İşçi Köylü Malatya Temsilciliği ve okurları

Lal Salam Comrades!

Alışamadıklarım ve başka ülkelerde göremediklerim;

Postahanedan gazeteci arkadaşımı arıyorum. Yok, bulamıyorum. Diğer gün bir kaç gazetenin merkezine gidiyorum. En sonunda hangi gazetede çalıştığımı öğreniyorum. Gazetede yok, kendisine beni araması için not bırakıyorum. Daha sonra, ağır yükten mahrum, rahat bir şekilde Mumbai sokaklarını dolaşmaya başlıyorum. Artık, şimdi karşılaşacağım zorluklarla, saldırılarla daha rahat cebelleşirim.

Neler görmüyorum ki! Bu kadar şeyleri, zıtlıkları ancak Hindistan'da görebilir insan. Hem görmek istediğin, hemde görmek istemediğin herşeyi görüyorsun burada. Benim bunları anlatabilmem, yazıya dökülebilmem imkansız. Bu nedenle yazacaklarım ancak çok genel bir fikir ve-rebilir.

Gittiğim tüm şehirlerde (tüm süre boyunca) gördüklerimin ve yaşadıklarımın bir kaçenesini bu bölümde anlatmaya çalışacağım. İşte yaşadığım ve dikkatimi daha fazla çeken olaylardan bazıları;

İlk başta, herkes (daha seviyeli konuşursam büyük çoğunluğu) mide ve bağırsaklarında ki farklı kokulu hava gazını istediği sestene bırakıyor. Ağzı veya boğazındaki, bazen de olmayanı zorla oldurarak herkesi rahatsız edecek şekilde istediği yere atıyor. Burnundakini de çok insanı çileden çıkaracak şekilde, sesli veya sesiz ama çok rahat davranarak gene istediği yere fırlatıyor.

Bu konuda bir dikkat ve çekince yok. Yaşlı-geç, kadın-erkek, işçi-memur, zengin-fakir ... hepsinin de bu konuda ki alışkanlıkları aynı. Ve ya birbirine çok yakın. Toplum arasında sanki bir konsensüs sağlanmış. Diyebilirim ki, iki bu-çuk aylık süre zarfında en fazla zorlandığım, ayak uydurmada en ciddi sıkıntısını çektiğim konudur bu.

Yaşadığım ilk örnekten sonra, çok özel dikkat gösterdiğim halde, en az yedi-sekiz kez yü-züme, kollarıma insanların ağız ve burunlarından fırlattıklarına maruz kaldım. Öyleki, bu yüzden bazılarını dövecek düzeye geldim. Ancak son anda kendimi toparlayıp kavga etmek-ten vaz geçiyorum. Ben çok kızgın ve öfkeli iken, karşımda duran, yüzüme-kollarıma tükü-ren veya sümüğünü atanlar ise, sanki hiç bir şey yapmamış gibi çok doğal, ilgisiz. Benim tavır-ıma bir anlam veremeyipte şaşırın onlar.

Acaba bunların mide ve bağırsaklarında, ağız ve boğazlarında, burunlarında benim bil-meddiğim çok değişik şeyler mi var? Ne kadar değişik, farklı bir kültür! Bizim toplumda genel olarak böylesi davranışlar ayıplanırken, olum-suzlanırken burda çok doğal.

Şimdiye kadar sokaklarda çok şeyleri gördüm ama, kulak temizleyen, diş temizleyen, tırnak kesen, burun temizleyenleri görmedim. Bunları sadece Hindistan'da gördüm. Yanısıra sokak ortasında bıyık düzelten, saç ören, saç kesen, sakal traşı eden, tozlu elbiseleri silen... neler yok ki! Bunlar, başka ülkelerde pek görül-meyen mesleklerden sadece birkaçı.

Bir tarafta sokakları, caddeleri, iş yerinin önünü, motorlu-motorsuz arabanın çevresini elindeki türlü türlü süpürgeyle sürekli temizle-yen binlerce insan, diğer tarafta sanki işsizlere iş çıksunki işsizlik oranı düşsün anlayışıyla, sürekli sokakları kirletmekle görevli yüzbinlerce, mil-yonlarca insan.

Şehirlerin bir-iki alanı dışında, her taraf toz-toprak, çamur ve çöplüklerle kaplı. Nefes kesen türlü türlü pis kokularla dolu sokaklardan yürü-mek çok zor. Bu gibi yerlerde kendi organ-sal varlığına isyan eder burun. Bu isyana insan or-ganizmasının diğer tüm organları da katılır. Tu-valetler olmadığı veya çok az ve paralı olduğu için insanlar, büyük tuvalet ihtiyacını ara sokak-larda bir köşeye, küçük tuvalet ihtiyaçlarını ise herhangi bir sokağın bir köşesinde gideriyor. İnsanların ezici çoğunluğu yemek ihtiyacını

Kezel Selam Yoldaşlar! 6

lokantalarda değil, sokaktaki tezgahlardan karşı-lyor. Türlü türlü yemek kokuları. Her yerde pi-rinç var, ekme bulmak zor. Acısız yemek yok gibi. Herhalde mide ve bağırsaktan atmosfere özgürce bırakılan hava gazlarının nedeni de bu olsa gerek. Böyle giderse, bir kaç on yıla kal-maz ozon tabakasının güney kutubundaki delik-ten daha büyüğü, Hindistan semalarında açıl-acak.

Her yerde "ya çıkarsa" umuduyla satılan ve gene türlü türlü, istemediğin kadar şans kağıtları, şans oyunları var. Seç seçe bildiğin kadar, ama parasına! İnsanların yaşama şansı da şans oyunları ve kağıtları kadar. Yanısıra güneş altın-da, bir ağaç, ev veya araba gölgesinde parasına kağıt oynayan yüzlerce insan görüyorum.

Diğer ülkelere kıyasla burası hayvanlar ce-netti sayılır. Sokakta çok sayıda kedi, köpek, domuz ve büyük büyük lağım fareleri. Zaten ineklerin keyfine diyecek yok. Ve inek en çok nefret ettiğim hayvan unvanını alıyor bu ülkede. Onun "toplum dü-zenini bozan dav-ranışlar"ını gör-dükçe hiddetleni-yorum.

Hindistan'a ot-oburların, et-ye-mezlerin merkezi denebilir. Batı dünyasında ki "bse", "şap" gibi hastalıklar burayı hiç mi hiç il-gilendirmiyor. Çünkü et yiyenlerin sayısı çok az. Etlî yemekler satan resteraunt bulmak pek kolay değil.

Bir sosyal sınıfın diğer sosyal sınıflar üze-rindeki baskı ve diktatörlük aracı olan devletin, en önemli ve temel kurumları arasında bulunan düzenli ordu ve polis gücünün yanısıra burada, neredeyse her işyerinin kendisine ait özel gü-venlik güçleri var.

İstemediğin kadar, parasına göre! Bankalar, büyük ve önemli iş yerleri anlaşılır ama burada, neredeyse küçük bir bakkalın dahi özel güvenlik görevlisi var. Kimisinin mavzere benzer tüfeği ve tabancası, kimisinin de jopu ve sopası var...

Büyük yoksulluk ve sefaletin kol gezdiği, açlığın kemikleri ısıracağı bu ülkede, tabi ki en fazla güvenlik güçleri olacak. Diğer ülkelere na-zaran, bu kadar resmi güvenlik görevlilerinin nedenlerini hem iş-yeri sahiplerine hemde, gü-venlik görevlisi olarak çalışanlara soruyorum. İş

yeri sahibi, nedeni şöyle açıklı-

yor;

"Bu ülkede güvenlik görevlisi çok ihtiyaçtır. Çünkü iş yerine çok sayıda hırsızlık ve saldırı oluyor. Devlet yeterince bunun önünü alamıyor. Devletin güvenlik görevlileri buna yeterli değil. Dolayısıyla, bu durumda kendi iş yerlerimizi ko-ruma görevi bize de düşüyor. İşte, bizde gördü-ğün bu görevliler vasıtasıyla saldırıları önleme-ye çalışıyoruz."

Güvenlik görevlisi olarak çalışanlar ise; "Aylık 1000-2000 (22-44 ABD doları) Ruppi'ye günde 16 saat çalışıyoruz. Güvenliğin yanısıra her ne iş olsa yapmak mecburiyetindeyiz. Res-men köpek muamelesi görüyoruz. Patron söver, hakaret eder, döver, işkence de eder. Karşı çık-mak mümkün değil. Çıksan ne yazar, işten atıl-rsın. Bu da bizler için yaşamın sonu gibi bir şey. Bakmak zorunda olduğumuz ailemiz var. Mecburen herşeye katlanıyoruz tok olduğumuz gün yoktur. Sadece açlıktan ölmeden yaşıyo-ruz", diyor-lar.

En ağır işlerde ka-dınlar ve ço-cuklar çalışı-yor. Bina ve yol inşaatla-rında, toprak kazmada ve atmada, taş

taşımaya ve duvar örmede... her yerde kadınlar ve küçük çocuklar var. En duysarsız insan bile bu manzara karşısında, bu kadarı da olamaz demek zorunda kalır. Sömürüde sınır, çalıştırmada sınır denen bir şey yok burda.

Tamamıyla yozlaşmamış, dejenere edil-memiş insan ilişkileri;

Dikkatimi çeken bir diğer şey; insanların herçeşit burjuva yoz düşünce ve kaygısından uzak erkek-erkeğe, kadın-kadına el-ele tutuşa-rak, ellerini birbirinin omuzlarına atarak yürü-meleri oluyor. Büyük bir içtenliği, dostluğu ve kardeşliği paylaşıyorlar. Bunların binlerce örne-ğini görmezseniz sanki "bunların tümü homo-seksüel, hetero-seksüel, lezbiyen" dersiniz.

Öyle ya kapitalizm, özellikle de tekelci aş-a-nası emperyalizm herşeyi metalaştırdı. İnsanı öylesine kendi emeğine ve değerlerine yabancı-laştır ki, insanlar arası en insani ilişki ve duygu-

yu, paylaşma ve güvenmeyi, dostluğu ve daya-nışmayı söküüp attı. Atamadığına da kendisinin bencil ve yozlaşmış emperyalist kültürünü ma-nipüle etti, pazarlaşmış meta ilişkilerini empoze etti.

İşte bu ülkede hala tamamıyla metalaşma-mış ve henüz burjuvazinin yoz kültürüyle tama-mıyla bozulmamış, dejenere edilmemiş, yozlaş-tırılmamış insanca ilişki ve davranışları gör-düm. Bu manzara karşısında hemen Türki-ye'nin 1970'li yıllarını hatırlıyorum. Her çeşit kaygıdan uzak, aynı cinsten sınıf arkadaşları-mızla, dost ve yoldaşlarımızla el ele tutuşarak, ellerimizi birbirimizin omuzlarına atarak attığı-mız voltalar, yürüyüşleri bir film şeridi gibi gözlerimin önünden, beynimin derinliklerinden geçiriyorum.

Ne tuhaftır ki, o zamanlar bu davranışları çok doğal ve doğru gören ve büyük bir özgü-venle pratiğe uygulayan ben, bugün çok daha bilinçlenmiş, aydınlanmış ve örgütlenmiş biri olarak, böyle görüntüler karşısında emperyalist burjuvazinin beyinlerimize empoze ettiği kültü-rün etkisinden kaynaklı olarak, ilk önce "aca-ba"lar ile yaklaşır oluyorum. Üstelik bunun burjuva düşüncesinin bir yansıması olduğu ve buna karşı yoğun bir proleter ideolojik mücade-lenin verilmesi gerektiğinin bilincinde olmama rağmen. Geriye dönülmez ama, o doğallığı, he-sapsız-kitapsız içten davranışları bugün arıyo-rum.

Sömürücü sınıflar biz insanlığı öylesine in-sani değerlerimizden uzaklaştırdı ki, öylesine vurgunlar yedik ki, bir çoğunun farkında, bilin-cinde bile değiliz. Bunların çoğu kültürel-sosyal alışkanlıklarda, yaşam biçiminin ince ve küçük gözeneklerinde, düşünce tarzında gizlenip kök salıyor. Ve devrimin sadece ekonomik alt-yapı da değil, aynı şekilde kültürel üst-yapıda da yapmanın ne denli kaçınılmaz ve önemli oldu-ğunu görüyorum.

Çünkü burjuva bakış açısı ve yaklaşımları biz devrimcileri ve komünistleri de ciddi düzey-de etkilemiş. Özellikle ideolojik-kültürel alan-da aldığımız tahribatlar çok büyük! İşte bu ül-kede, henüz tamamıyla burjuva tarafından yoz-laşmamış insanca ilişkiler gördüm. Bunu sadece genel toplum içinde değil, aynı zamanda komü-nistler arasında da gördüm.

Bunun en önemli nedenlerinden birinin ka-pitalizme göre daha geri bir toplumsal sistem olan feodalizmin çözülme düzeyi ile, üretim bi-çimi ve üretim ilişkileriyle açıklayabiliyorum. Feodalizmin daha insani ve daha paylaşımcı olan yönü, kapitalizmin daha ileri olduğu ülke-lerde param-parça edilmiş.

Nergizce yaşamak

Gülümsüyordu gözleri
Son nefesinde bile
Kardeniz dağlarında yankılanmıştı
Haykıran sesi
Halk sevgisi doluydu göğüs kafesi
Tıpkı Ali Haydar'lar gibi...
Elleriyle kazıyarak umudun türküsünü
Yazıyordu hücre duvarlarına
Tıpkı M. Zeki Şeritler gibi...
Susturamadı faşizm onun sesini
Çünkü o zulmü kendi yuvasında yıkmıştı
Tıpkı KAYPAKKAYALAR gibi

Evet dostlar, Proletarya Partisi bir yiğit neferini daha uğurladı güneşe. Proletarya Partisinin 29 yıllık şanlı tarihine bir direnişin adını daha yazdırdı. Şehit düştü ama O ölmedi. Şehit düştü ama boyun eğmedi, yenilmedi. Sokak korsanlarında halen beraber barikat

kuruyoruz. Kim demiş onlar öldü diye? Onlar yaşıyor. Gerillanın hesap sorucu kızıl kurşunlarında, fabrikalarda, okullarda, tarlalarda... Güneşe bakın dostlar bize gülümsüyorlar Nergiz'ce. O uğruna şehit düştüğü yüce davayı ödünç aldığı bizlere bıraktı. Şimdi zafer bayrağı ardılları olan bizlerin ellerindedir. O halde şimdi bize düşen görev mücadele de Nergizce kararlı olmak, Nergizce savaşmak ve Nergiz'ce direnmektir. Hepimiz birer Nergiz olup, onun faşizmin burçlarına diktiği bayrağı daha da yukarılara çıkarmak için "Herşey parti için parti devrim için" şiarını haykırarak mücadeleyi sahiplenmeliyiz. Çünkü şehitlerimize verilmiş sözümüz var. "Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak" Hepinizi Nergiz'ce selamlıyorum dostlar.

Nergiz Gülmez Yoldaş ölümsüzdür!

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz

Kartal'dan bir İşçi-köylü okuru

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HOROZ**
Sahibi ve Yazışları Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR
● **KARTAL:** HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02
● **ANKARA:** NECATİBEY CAD. NO: 66/4 MALTEPE, TELEFAKS: (0312) 231 77 05 Cep: 0543 362 53 60
● **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep:0533 414 65 54
● **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0535 314 36 70
● **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKEMEN İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98
● **SAMSUN:** KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6, NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0535 454 22 50
● **TURHAL:** YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0530 310 31 84
● **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Emperyalizmin balkanlardaki gölge oyunu

Son dönemlerde dünyayı kuşbakışı incelediğimizde kargaşalıkların, savaşların ve çatışmaların hızla artmaya başladığını görmekteyiz. Bu savaşların bölgesel düzlemde olması ve bu çerçevede yoğunlaşması dikkatlerden kaçmaması gereken bir olgu.

Üzerinde yaşadığımız topraklar jeopolitik açıdan önemli bir noktada bulunmaktadır. Ortadoğu'ya komşu olması, balkanlara yakın bir noktada durması, Kafkaslar'la ilişkileri ve fiziki konumu, Rusya'nın Akdeniz'e inebilmesi için kısa yol olan boğazları kullanması gerekliliği, hemen aklımıza gelebilecek noktalar. Bundan kaynaklı olarak dünyadaki bütün gelişmeler coğrafyamızda yaşayan halkları şu ya da bu şekilde etkilemekte.

Gazetemizin daha önceki sayılarında da dünya üzerinde emperyalist politikalar sonucunda bölgesel savaşların hızlı bir şekilde devam ettiğini ve buna bağlı olarak yeni güçler dengesinin oluştuğunu-oluşmaya başladığını açıklamıştık. Güçlenen ya da rakiplerine pazarlarını kaptıran-kaptırmak istemeyen emperyalistler şu ya da bu ayak oyunuyla pazarlar üzerinde hakimiyetini güçlendirmeye yeni yeni pazarlar kazanmaya çalışmakta. Asya'da, Latin Amerika'da, Afrika'da, Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da emperyalistler arasındaki pazar savaşlarının izleri her gün, görmeyen gözlerle parmak sokarcasına kendisini gösteriyor. Emperyalistler bu kavgada her şeyi kullanmaktalar: Din, etnik köken, silah, para... Dünyanın hangi bölgesinde haksız savaş, katliam varsa emperyalistler kesinlikle oradadır ve o savaşlarla doğrudan bağlantılıdır. Bu gerçek hergün kendisini binlerce kez kanıtlamaktadır. Emperyalistler diğer emperyalistler üzerinde kendi hakimiyetlerini kurmak amacıyla çeşitli konseptler geliştirmektedirler. ABD uzun yıllardan bugüne dünyadaki bütün ülkeleri Echelon adı verilen bir sistemle gözlem altında tutmuş, tüm yazışmaları ve telefon görüşmeleri dinleyerek gerekli önlemlerini almıştır. Gerçi bugün bu sistem deşifre edilmiş du-

rumda ama ABD bu sistem sayesinde diğer emperyalist ülkeler üzerinde hem ekonomik, hem askeri hem politik olarak baskı unsuru olma özelliğini koruma yolunda önemli adımlar atmıştır. W.George Bush'un başkan olmasından sonra dünya üzerindeki hakimiyetini diğer emperyalistlere kaptırmama, eski otoritesini yeniden sağlamak için bilindiği gibi "Füze Kalkanı" projesini yani "Yıldız Savaşları" projesini gündeme getirdi. Bu proje çerçevesinde dünyadaki ülkeleri denetimi altına almak için çalışıyor. Bu çaba doğrultusunda özel birimler oluşturularak çeşitli ülkelere gönderilip bu ülkelerin proje içerisinde yer almaları sağlanmaya çalışılıyor. W.George Bush özel olarak bu projeyi anlatmak ve ülkelerin onayını almak için çalışıyor. ABD emperyalizminin hakimiyetini sürdürme çabası sadece bu Yıldız Savaşları projesi ile sınırlı değil. ABD yaptığı açıklamayla "yeni askeri stratejik konseptini" oluşturmaya çalıştığı bildirildi. Bu yeni konseptte "iki ayrı bölgede iki ayrı savaş yürütülecek gücü koruma" politikasını terkederek "seyyar ve hızlı hareket edebilen askeri kuvvetler" kuracağını açıkladı. ABD uzun menzilli, hassas füzelerin geliştirildiği bir ortamda geniş askeri güçlerin, olası bir füze saldırısına karşı açık hedef haline gelebileceğini bunun içinde gerektiğinde süratle yer değiştirebilen, küçük seyyar askeri güçlerin daha yerinde olaca-

ğı fikrinden yola çıkarak yeni konseptini geliştirmeye çalıştığını açıkladı.

ABD ve diğer emperyalistler Rus Sosyal Emperyalizmi'nin çöküşüyle beraber sosyal emperyalizmin denetimindeki bölgeleri ele geçirmek amacıyla hızla harekete geçtiler ve bu bölgeler üzerinde hakimiyet kurma çabalarında bulundular. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin varlığı döneminde karşı tehditi önleme amacıyla ABD önderliğinde kurulan NATO Avrupa'da büyük bir güç bulundurmaktaydı. NATO'nun denetimi de jandarmalık pozisyonundan ve gücü bakımından ABD'nin denetimindeydi ve bundan dolayıda Avrupa'da ve Balkanlar'da ABD'nin hakimiyeti söz konusuydu. Dünya pazarını ele geçirmek için sabırsızlıkla bekleyen Fransa ve Almanya, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin çökmesi fırsatını kaçırmadılar ve NATO'nun varlık koşullarının kalmadığını öne sürerek bölgeden çekilmesi gerektiğini açıkladılar. Ayrıca Almanya ve Fransa dünya üzerindeki ABD hakimiyetini sonlandırmak ve pazardan daha fazla nasip lenmek amacıyla AB'nin ordusunu oluşturma ve bu ordunun NATO'nun olanaklarından yararlanması fikrini yaşama geçirme çabası içine girdiler. Almanya, Fransa'dan daha çabuk davranarak Balkanlar üzerindeki hakimiyetini hızla kurmaya başladı. Fakat Almanya'nın içinde bulunduğu bir çıkmaz vardı oda Birinci Emper-

yalist Paylaşım Savaşı döneminde Nazilerin bölgede yaptıkları katliamlar. Bundan dolayı AB'nin kurulacak ordusu üzerinden bölgede kurmuş olduğu hakimiyeti sağlama almaya çalışıyordu. Fakat Almanya ile Fransa arasında kurulacak yeni oluşumda yani AB'nin ve onun ordusunun önderliğinde kimin olması gerektiği noktasında sorunlar yaşanmakta ve buda diğer politikalara yansımakta. Böylelikle ABD'nin bölgedeki hareket tarzına biraz daha serbestlik tanımakta. Kosova'da çıkan çatışmalar ABD'nin bölgedeki egemenliğini garanti altına alma çabasından başka bir nedene sahip değildi. ABD NATO'ya dayatılan geri çekilme projesini engelleyebilmek amacıyla bölgede çıkarılan bir savaştan yararlanma politikasını güderek Yugoslavya'daki iç savaşı körükleyerek bölgede kalma politikalarını hayata geçirmeye çalıştı. Bugün ABD, Avrupa'dan ordusunun tamamen çekeceğini açıklamakta. Fakat bir ABD'li yetkili yaptığı açıklamada "Avrupa'dan askerlerimizi tamamen çekmek aptallık olur. Zaten Avrupa bizimle birlikte olasılık planları hazırlamaya ve gerekli bölgelere asker yerleştirmeye istekli müttefiklerimizi bulabileceğimiz bir yer. Avrupa'daki güçlerimizi, kolay yerleştirilebilir olmalı. Küçük bir askeri grup, daha işlevsel olur" diyor.

Devamı 26'da

Yaralı hayvanı gömün! Emperyalist politikalar ve Güney Kore

Emperyalizmin krizi dünyanın her tarafında kendisini çok ağır bir şekilde göstermekte. Emperyalizmin krizi ve bu krizi aşmak adı altında emperyalistlerin uyguladığı politikalar sonucunda binlerce işçinin işten atılmasına, tarımın tasfiyesi, yoksulluğun ve açlığın çığ gibi büyümesiyle karşı karşıyayız. IMF ve Dünya Bankasının dayattığı özelleştirmeler, küçülme politikaları, başka tekellerle birleşme gibi politikalar sömürge, yarı sömürge ve emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerde hızla yürürlüğe konmakta. Bu politikalar doğrultusunda fabrikalar hızla işçileri çıkartmakta, toplu iş sözleşmelerinde 0 zam ya da en alt düzeyde zam önerilmekte ve işçilerin haklı talepleri reddedilmektedir. Türkiye'deki Opel Fabrikasının yöneticileri, fabrikalarını kapattıklarında işten çıkarıldıkları işçilerin ses çıkarmayışını "bizim ülkemizde olsaydı bu işçiler kıyameti koparırdı, burada işçiler çok anlayışlı" diye anlatarak işten çıkarmanın, işçileri açlığa, yoksulluğa sefaletle itmenin önemsizliği üzerinde politika yaparak işçilerin ses çıkarmayışını övüyor. IMF ve DB'nin politikaları Güney Korede'de hızla yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Otomotiv sektöründeki bir çok fabrikanın ABD ve Avrupa'daki diğer tekellere satılması söz konusu. Güney Kore'deki işçiler neoliberal yeniden yapılandırılma ve işten çıkarma planlarına son verilmesi, geçici ve düzensiz çalışan işlere yönelik ayrımcılığa son verilmesi, kamu emekçilerine ve öğretim üyelerine sendika kurma hakkı tanınması, sağlık ve eğitim sektörlerinin geliştirilmesi, grevleri engellemekte kullanılan Ulusal Güvenlik Yasasının kaldırılması, Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KCTU) liderlerine yönelik tutuklama kararının geri çekilmesi ve sendikalar üzerindeki baskılara son verilmesi, Başbakan Kim Dae-jung'un istifa etmesi talepleriyle eylem yapma kararı aldılar. Yaklaşık 600 bin işçinin katılacağı bir genel grev yapılması düşünülmekte. Şu anda Kore'de yaklaşık olarak 54 bin işçi grevde bulunmakta. Şuanda İnşaat ve Nakliye İşçileri Sendikası'na üye işçiler

ve 23 Hastanedeki sağlık çalışanları grevde bulunuyorlar. Grev çıkan pilotlar ise polislerin saldırıları sonucu grevi bırakmak zorunda kaldılar. 27 Mayıstan bugüne kadar 34 sendikacı devlet tarafından tutuklandı.

Türkiye'deki süreçle tam bir benzerlik taşıyan Kore'de uygulanmaya çalışılan projelerden biriside kamu kuruluşlarının hızla özelleştirilmeye çalışılması. Kore'deki uygulamaların aynısı ülkemizde de yaşama geçirilmeye çalışılıyor: IMF ve DB politikalarının harfiyen yerine getirilmesi anlamına gelen tarımın tasfiyesi, kamu fabrikalarının özelleştirilmesi, sahte sendika yasası. Emperyalizmin 1974'lerde başlayan krizi bugün doruğa çıkmış görünüyor. Emperyalistler bu krizlerini aşmak ya da daha doğrusu yönetilebilir için olanca güçleriyle dünya halklarına saldırıyorlar. **Emperyalizmi hakettiği yere gömelim. Emekçilerin emperyalistlerin baskı, katliam, işsizlik politikalarından kurtulmasının tek bir yolu var: O da emperyalizme karşı mücadele etmek.** Hiç kuşumuz yok, yarını yaratma kavgasında proletarya elbette muzeffer olacak.

